

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

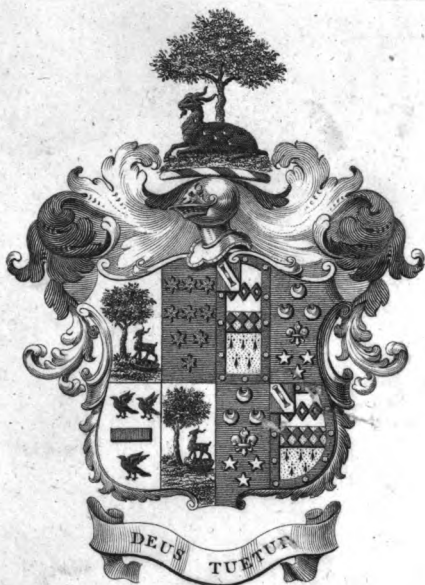
About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

3 3433 08161942 5

Warburton Davies

Euclid's

1204
NSE

~~700~~

ἄ Ι τ ο τ

Ε Υ Ρ Ι Π Ι Δ Ο Τ

Τ Ρ Α Γ Ω Δ Ι Α Ι

Ξ Ω Ζ Ο Μ Ε Ν Α Ι.

EURIPIDIS
TRAGOEDIAE

QUAE SUPERSUNT,

EX RECENSIONE SAMUELIS MUSGRAVII.

TOMUS SECUNDUS.

GLASGUAE:

EXCUDERAT ANDREAS FOULIS.

EDINBURGI PROSTANT VENALES APUD G. LAING,

ET APUD D. BREMNER LONDINI.

MDCC.XCVII.

NOT FOR
CIRCULATION

Ἰ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Φ Ο Ι Ν Ι Σ Σ Ω Ν.

ἘΤΙΟΚΛΗΣ παραλαβὴν τὴν τῶν Θεῶν βασιλείαν, ἀπεστέρῃ τῷ
 μίμνῃ ἃ ἀδελφὸν αὐτῷ Πολυνείκην· φυγὰς δὲ ἰκάνος εἰς Ἄργος πα-
 ραγινόμενος, ἔγνημιν τὴν θυγατέρα τῷ βασιλείῳ Ἀδράστῳ· κατελθεῖν
 δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμύμενος, καὶ πείσας τὸν Πενθερὸν, συνήθροισεν
 ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τῷ ἀδελφῷ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν· ἡ δὲ μήτηρ
 αὐτῷ Ἰοκάστη, ἐποίησεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ δια-
 λιχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ περὶ τῆς ἀρχῆς· δαυνοπροσωπήσαντος δὲ
 ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῷ Ἐτιοκλείῳ, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκ-
 να ἕκ ἑδύνατο πρὸς φιλίαν. Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν
 παραταξάμενος, ἀνέχῳρσε τῆς πόλεως· ἔχρησε δὲ ὁ Τερεσίας νίκην ἔ-
 σισθαι τοῖς Θεσπαιοῖς, ἰάν ὁ παῖς Κρίοντος Μεινοικίῳ σφάγιον Ἄρη γίν-
 πται· ὁ μὲν ἔν Κρίῳ, ἠρνήσατο ἐπιδύναμι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεά-
 νισκος, ἐδύλιτο· καὶ τῷ πατρὶ αὐτῷ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος,
 ἑαυτὸν ἀπίσφαξε, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θεσπαιοὶ δὲ τὴν ἡγεμόνας τῶν
 Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτιοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχίσαντες, ἀ-
 νείλον ἀλλήλους· ἡ μὲν ἔν μήτηρ αὐτῶν εὐρύσα νικρὸς τὴν υἱόν, ἀνείλιν
 ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρίων παρέλαβε τὴν βασιλείαν· οἱ τε
 Ἀργεῖοι γικηθέντες τῇ μάχῃ, ἀνέχῳρσαν. Κρίων δὲ δυσχερῶς φέρων,
 τὴν μὲν ὑπὸ τῇ Καθμείᾳ τῶν πολεμίων πεισόντας ἕκ ἑδωκεν εἰς ταφὴν·
 Πολυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔρριψεν. Οἰδίπῳ δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος
 ἀπίπεμφεν, ἵφ ὧν μὲν φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἵφ ὧν δὲ τὴν ὁρ-
 γὴν λογοποιήσας, ὑδὲ περὶ τῶν δυσυχίαν ἰλίπσας.

Κ Α Ι Α Δ Δ Ω Σ.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοινισσαὶ τῇ τραγῳδίᾳ· ἀσώλιτο γὰρ ὁ Κρί-
οντος υἱὸς ἀπὸ τῷ τείχευς, ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών· ἀπέθανον ἔξ ὧ
δύο ἀδελφοὶ ὑπ' ἀλλήλων, καὶ Ἰοκάστη ἡ μήτηρ αὐτῶν, ἑαυτὴν ἀνείλεν ἐν
τοῖς παισὶ· καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας στρατευόμενοι Ἀργεῖοι ἀπόλοντο, καὶ ἄ-
ταφος Πολυνείκης πρόκειται· καὶ Οἰδίπυς τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ
σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἐστὶ δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον,
ἔξ γνωμῶν πολλῶν μεσόν τε καὶ καλῶν. Ὁ Χορὸς ἐκ τῶν Φοινίσσων
παρθένων, ὅθεν καὶ τὸ δρᾶμα ἐκικλήθη, τῶν ἐκ τῆς Παλακιδόρου.

Κ Α Ι Α Δ Δ Ω Σ.

Ἐστὶ μὲν ταῖς σκηναῖς ὄψει καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπλη-
ρωματικόν· ἦτε ἀπὸ τῶν τειχίων Ἀντιγόνη θεωρῶσα, μέρος ἐκ ἔστι δρᾶ-
ματος· καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης ἑδενὸς ἔνεκα παραγίνεται· ἔτι ἐπὶ
πᾶσι μετ' ῥόδῃς ἀδολέσχου φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπυς, προσίρριπται διακενῷ.

Χ Ρ Η Σ Μ Ο Σ Δ Ο Θ Ε Ι Σ Λ Α Ι Ω :

τῷ Θεαίφ.

Λάτρε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτίεις·
Δάσω τοι φίλον υἱόν· ἀτάρ σε πεπρωμένον ἴστί,
Σὺ παιδὺς χεῖρῃσι λιπεῖν φάος· ὥς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος συγεραῖς ἀραῖσι πιδήσας,
Οὗ φίλον ἤρπασας υἱόν· ὅδ' ἡὔξατό σοι τάδε πάντα.

Τ Ο ΑΙΝΙΓΜΑ Τ Η Σ Σ Φ Ι Γ Γ Ο Σ.

Ἐστὶ δῖπνον ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, ἓ μίᾳ φωνῇ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ φυὴν μόνον· ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν.
Ἐρπητὰ κινεῖται, ἀνά τ' αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἄλλ' ὅποταν πλείσοισιν ἐπιγόμενον ποσὶ βαῖνῃ,
Ἐνθά τάχος γυίοισιν ἀρρυρότατον πίλη αὐτῷ.

Ὑ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ

Μ Η Δ Ε Ι Α Σ.

ἸΑΣΩΝ εἰς Κόρινθον ἰλθὼν, ἱπαγόμενος καὶ Μήδαν, ἐγγυᾷται τὴν Κρίοντος, τῷ Κορινθίῳ βασιλείῳ, θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον· μέλλουσα δὲ ἡ Μήδνα φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρίοντος ἐκ τῆς Κορίνθου, παρκιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μέναι, ἧ τυχῶσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παίδων πέμπει τῇ Γλαύκῃ, ἰσθῦτα, καὶ χρυσὸν σέφανον· ὅς ἐκείνη χρησαμένη διαφθάρεται· καὶ ὁ Κρίων ἧ, περιπλακείς τῇ θυγατρὶ, ἀπολλυται· Μήδνα δὲ τὴν ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα, ἐφ' ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλασεν, ἰσυχος γενομένη, ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας, κῆκίσι Αἰγυῖ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασίν, ὡς ἡ Μήδνα ἀνιψήσασα ἢ Ἰάσωνα νίον ποιήσῃ· περὶ δὲ τῷ πατρὸς αὐτῇ Αἴσωνος, ὃ τὴν Νέσους ποιήσας, φησὶν ὕτως·

Αὐτίκα δ' Αἴσωνα βῆκε φίλον κόρον ἠδῶνonta,
Γῆρας ἀποξύσας' εἰδύησι σραπίδισσι·
Φάρμακα πόλλ' ἔψυσα ἐπὶ χρυσίοισι λίθισσι.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς τῷ Διονύσῳ τροφοῖς ἱστορεῖ, ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφὰς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνιψήσας, ἐνιοποιήσι. Σταφύλος δὲ φησὶ, τὸν Ἰάσωνα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκλειύσασθαι γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργυῆς· αὐτὸν κατακοιμηθῆναι, μελλύσης τῆς νιῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τῷ χρόνῳ· ἐπιπιδύσης γὰρ τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσωνι, τελευτῆσαι αὐτόν.

ΑΛΛΩΣ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ

τῷ Γραμματικῷ.

Μήδεια διὰ τὸ πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν, τῷ ἐκείνου γεγαμμέναι Γλαύκην
τὸ Κρίοντος θυγατέρα, ἀπέκτανε μὲν Γλαύκην καὶ Κρίοντα, καὶ τὸς
ἰδίους υἱούς· ἐχωρίσθη δὲ Ἰάσονος, Αἰγιῷ συνοικήσασα. Παρ' ὑδετέρῃ
κίτται ἡ μυθοποιῶ.

Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δράματι ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ· ὁ δὲ χορὸς συ-
νέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. Εἰδιδάχθη ἐπὶ Πυθιοδῶρι Ἀρχοντος,
κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν ἐξδόμην Ὀλυμπιάδα. Πρῶτος Εὐφορίων, δεύτε-
ρος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης. Μήδεια, Φιλοκτήτης, Δίκτυς, Θε-
ριγαὶ Σάτυροι, ἡ σώζεται.

Ὁ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

Τὰ τῷ Δράματι

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ΕΚ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ἜΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰοκάστη.

ΤΟΜ. ΙΙ.

Α

PHOENISSAE.

J O C A S T A.

I A M B I.

J. O Qui fecas viam caeli per constellationes,
Et in aurea sedes rheda,
Sol, volvens flammam celeribus equis:
Quam infelicem Thebanis eo tum die
Radium immisisti, quando Cadmus venit in terram
Hanc relinquens Phoeniciam terram mari cinctam.
Qui quondam ducens Harmoniam filiam Veneris,
Polydorum genuit: ex hoc Labdacum
Dicunt natum: ex eo vero Laium.
Ego vero vocor filia Menoecei:
Et Creon frater natus est ex eadem matre.
Vocant vero Jocastem, hoc enim nomen pater
Indidit, duxit vero me Laius: cum autem sine
Liberis esset, diu habens connubium meum in domo,
Veniens interrogat Phoebum, et poscit simul
Liberorum in aedibus masculorum communionem.
Ille respondit ei: o rex equestrium Thebarum,

Φ Ο Ι Ν Ι Σ Σ Α Ι.

Ι Ο Κ Α Σ Τ Η.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ω ΤΗΝ ἐν ἄστροις ἔρανοῦ τέμνων ὁδὸν,
 Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβῶς δίφροισ
 Ἦλιε, Δοᾶς ἵπποισιν εἰλίσσων φλόγα,
 Ὡς δυσυχῇ Θήβασι τῇ τόθ' ἡμέρα
 Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
 Τήνδ', ἐκλιπὼν Φοινίσσαν, ἐναλίαν χθόνα.
 Ὃς παῖδα γήμας Κύπριδος Ἀρμονίαν ποτὲ,
 Πολύδωρον ἐξέφυσε· τῷδε, Λάβδακον
 Φῦναι λέγουσιν· ἐκ δὲ τῷδε, Λαίον.
 Ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κληίζομαι Μενοικέως,
 Κρέων τ' ἀδελφὸς ματρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ.
 Καλῶσι δ' Ἰοκάστην με· τῷτο γὰρ πατὴρ
 Ἔθετο· γαμεῖ δὲ Λαίος μ'· ἐπεὶ δ' ἅπαις
 Ἦν, χρόνια λέκτρα τὰμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
 Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἕστατεῖθ' ἅμα
 Παιδῶν ἐς οἶκος ἀρσένων κοινωνίαν.
 Ὃδ' εἶπεν· ᾧ Θήβασιν εὐίπποις ἄνελξ,

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βία.
 Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ', ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς,
 Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος.
 Ὅ δ' ἠδονῇ δοὺς, εἷς τε βακχεῖον πεσών,
 Ἐσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος,
 Γνοὺς τὰμπλάκημα, τῷ θεοῦ τε τὴν φάτιν,
 Λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
 Δίδωσι βεγκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
 Σφυρῶν σιδηρᾷ κέντρα διαπείρας μέσον,
 Ὅθεν νιν Ἑλλάς ὠνόμαζεν Οἰδίπην.
 Πολύβη δέ νιν λαβόντες ἵπποβεγκόλοι,
 Φέρουσ' ἐς οἴκους· εἷς τε δεσποίνης χέρας
 Ἔθηκαν· ἡ δὲ, τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
 Μασοῖς ὑφείτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
 Ἦδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἑξανδρούμενος
 Παῖς οὐμὸς, ἢ γνοὺς, ἢ τινος μαθὼν πάρα,
 Ἐσείχε, τὰς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,
 Πρὸς δῶμα Φοῖβη. Λαΐὸς θ' οὐμὸς πόσις,
 Τὸν ἐκτεθέντα παῖδά μασεύων μαθεῖν
 Εἰ μηκέτ' εἴη καὶ ξυνάπτετον πόδα
 Ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος χιζῆς ὁδοῦ·
 Καὶ νιν κελεύει Λαῖα τροχηλάτης,
 ὦ ξένη, τυράννοις ἐκποδῶν μεθίσασο!

Ne femina liberorum fulcum invitis diis:

Si enim genueris filium, interficiet te ille qui satus

Fuerit, et tota domus tua ibit per sanguinem.

Ille vero dans se voluptati, et concedens infanz

Bacchi, feminavit nobis filium: et cum seminaffet

Infantem, agnoscens erratum, et Dei oraculum,

In pratum Junonis, et culmen Cithaeronis

Dat pastoribus exponi puerum,

Fodiens ferreos aculeos per talos medios:

Unde ipsum Graecia vocat Oedipum.

Polybi vero pastores equorum, accipientes puerum,

Ferunt domum, et in manus dominae

Posuerunt: ipsa vero mei puerperii laborem, *i. e.*

Filium, uberibus submisit, et suo viro persuadet

Se peperisse. Jam vero vir factus, cum genis

Flavescentibus, filius meus, aut considerans ipse,

Aut admonitus ab aliquo, ivit, volens explorare

Parentes, ad domum Apollinis, et Laius eodem

Meus maritus, quaerens cognoscere expositum

Filium, annon esset superstes: et forte conjungunt

Pedem in idem loci circa Phocidis bivium.

Et auriga Laii jubet eum:

O hospes, cede de via tyrannis;

5 PHOENISSAE. 41.

Ille autem ibat tacens, superba sentiens, equi vero
 Eum ungulis rubefecerunt sanguine pedum
 Tendines. Unde, sed quid opus est aliena a meis
 Malis dicere? filius patrem occidit; et accipiens
 Currus dat altori Polybio. Postquam vero
 Infestabat Sphinx rapinis urbem, extincto meo
 Marito, Creon frater praeconium facit de connubio
 Meo: quisquis posset exponere aenigma sapientis
 Virginis, se daturum esse huic connubium:
 Exponit forte Sphingis aenigma filius meus
 Oedipus. Unde ductor hujus terrae factus est;
 Et accipit sceptrum, praemium hujus laboris.
 Inde ducit matrem ignorans miser,
 Nec sciebat mater se cum filio concumbere.
 Pario vero pueros meo filio: duos quidem mares,
 Eteoclem, et clarum Polynicen,
 Et duas filias, alteram Ismenem pater
 Vocavit, alteram majorem natu, ego Antigonem.
 Cum agnovisset autem, se maritum esse matris
 Oedipus, sustinens ille omnia mala,
 Oculis suis diram vim infert,
 Aureis fibulis cruentans pupulas. Postquam
 Autem filiorum meorum genae teguntur barba,

Οὐδ' εἶρπ' ἀναυδος, μέγα φρονῶν· πῶλοι δέ νιν
Χηλαῖς τένοντας ἔξεφοίνισσον ποδῶν.

Ὅθεν, τί τάκτος τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;
Παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα,
Πολύβω τροφῇ δίδωσιν. Ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφιγξ ἄρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' ἐκ ἧν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τάμ' ἀ κηρύσσει λέχῃ,

Ὅσις σοφῆς αἰνιγμα παρθένε μάθοι,
Τέτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δὲ πως
Αἰνιδμ' ἐμός παῖς Ὀιδίπῃς Σφιγγὸς μαθών.

Ὅθεν τύραννος τῇσδε γῆς καθίσταται,
Καὶ σκῆπτρ' ἐπαθλα τῇσδε λαμβάνει χθονός.

Γαμῇ δὲ τὴν τεκῆσαν ἐκ εἰδῶς τάλας,

Οὐδ' ἢ τεκοῦσα παιδὶ συγχοιμωμένη.

Τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρρενας,

Ἐτεοκλέα, κλεινὴν τε Πολυνείκους βίαν,

Κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ

Ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόοθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.

Μαθὼν δὲ τάμ' ἀ λέκτρα μητρῶων γάμων,

Ὅ πάντ' ἀνατλάς Ὀιδίπῃς παθήματα,

Εἰς ὄμματ' αὐτῆς δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,

Χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάζας κόρας.

Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένος ἐμῶν σκιάζεται,

Κλείθροισ' ἔκρυψαν παλέρ', ἴν' ἀμνήμων τύχη
 Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
 Ζῶν δ' ἔς' ἐν οἴκοις πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
 Ἄρὰς ἀρᾶται πασὶν ἀνοσιωτάτας,
 Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
 Τῷ δ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρως
 Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκέντων ὁμοῦ,
 Ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
 Φεύγειν ἐκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα.
 Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
 Ἐνιαυτὸν, ἀλλάσσοντ'. ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
 Καθέζετ' ἀρχῆς, ὃ μεθίσταται θρόνων,
 Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
 Ὅδ' Ἄργος ἐλθὼν κῆδος, Ἀδράστ' λαβὼν,
 Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων, ἄγει·
 Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἐπτάπυλα τεῖχη τάδε,
 Πατρὶ ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
 Ἐγὼ δ' ἔριν λύω, ὑπόσπονδον μολεῖν
 Ἐπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν φαῦσαι δορός.
 Ἦξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησὶν αὐτὸν ἄγγελος.
 Ἄλλ', ὧ φαεινὰς ἔρανοῦ ναίων πτύχας,
 Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δός δὲ ξύμβασιν τέκνοις
 Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, καὶ ἔαν βροτὸν

Abdiderunt patrem intra claustrum, ut hæc calamitas
 In oblivionem abiret: quæ ut celaretur, habebat
 Opus multis artificiiis. Adhuc vivit domi: aeger
 Autem animo propter hanc calamitatem, diris
 Devovet liberos nefandis, ut partiantur hanc
 Domum acuto ferro. Filii mei vero incidentes in
 Metum, ne ratas diras illas Dii perficerent, si
 Habitarent simul, paciscentes constituerunt ut
 Junior Polynices prius volens exularet hac terra:
 Eteocles vero manens, sceptræ terræ teneret, per
 Vices mutantes annum. Postquam autem ad clavum
 Regni confedit, non discedit ex regno,
 Sed extrudit exulem Polynicen ex hac terra.
 Ille vero Argos veniens, junctus affinitate Adraſto,
 Magnum conſcribens exercitum Argivorum adducit:
 Et veniens ipſa hæc Thebana moenia ſeptem
 Portarum, repetit paternum regnum, et partem
 Terræ. Ego vero ut reconciliarem eos, perſuaſi
 Filio, filius ut factis induciis veniret, priuſquam
 Congrederentur acie: nuncius autem miſſus ait
 Eum venturum eſſe. At o, inhabitans lucidas
 Plagas cæli, Jupiter, ſerva nos, da reconciliationem
 Liberis. Oportet enim te, ſiquidem ſapiens es, non

7 PHOENISSAE. 87.

Sinere eundem hominem semper esse miserum.

P. O Antigone, egregium germen patris in domo

Postquam te mater gynaeceum relinquere permisit,

Et in extremam contignationem domus ascendisti,

Ut videas exercitum Argivorum propter preces

Tuas : expecta, donec investigavero viam

Ne quis civium in via appareat,

Et mihi, ut servo, veniat mala reprehensio,

Tibique, tanquam reginae : cum vero exploraverim

Omnia, dicam et quae vidi, et quae audiavi ab

Argivis ; quando veni ferens fratri tuo fidem

Publicam hinc illuc, et huc rursus ab illo.

Sed nemo civium appropinquat his aedibus ;

Supera pedibus veteres scalas ex cedro factas ;

Et considera campos et ad Ismenum fluvium,

Et fontem Dirces, quantus exercitus hostium.

A N O M O I O S T R O P H A.

S T R O P H E I.

A. Porrige nunc, nunc senilem

Juveni manum de gradibus,

Sublevans vestigium pedis.

P. Ecce junge manum, virgo, opportune ascendisti,

Exercitus enim Graecorum jam movetur,

Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυσυχῇ καθεσάναι.
 Π. ὦ κλεινὸν οἴκοις, Ἀνιγόνῃ, θάλος πατρὶ,
 Ἐπεὶ σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
 Μεθῆκε, μελᾶθρων ἐς διῆρες ἔχατον
 Στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον ἱκεσίαισι σαῖς,
 Ἐπίχες, ὥς ἂν πρῆξερευνήσω σῖβον,
 Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
 Καμοὶ μὲν ἔλθοι φαῦλος, ὥς δῶλῳ, ψόγος,
 Σοὶ δ', ὥς ἀνάσση· πάντα δ' ἐξειδῶς, φράσω,
 Ἄ τ' εἶδον, εἰσήκουσά τ' Ἀργείων πάρα,
 Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῶ κασιγνήτῳ φέρων,
 Ἐνθὲνδ' ἐκεῖσε, δεῦρό τ' αὖ κείνῃς πάρα.
 Ἀλλ' οὔτις ἄσῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις.
 Κέδρου παλαιὰν κλίμακ' ἐκπέρα ποδί.
 Σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ' Ἴσμην ῥοὰς,
 Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων σφάτευμ' ὅσον.

Α Ν Ο Μ Ο Ι Ο Σ Τ Ρ Ο Φ Α .

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Α'.

Α. Ὅρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
 Νεὰ χεῖρ' ἀπὸ κλιμάκων
 Ποδὸς ἵχνος ἐπαντέλλων.
 Π. Ἴδῃ, ξύναψον, παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης.
 Κινέμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν

Στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Α. Ἰὼ πότνια παῖ Λατῆς

Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν

Πεδίον ἀσράπτει.

Π Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,

Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Α. Ἐν Ἄρα πύλκι κλείθροισι,

Χαλκόδετά τ' ἔμβολα

Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις

Τείχεος ἤρμους;

Π. Θάρσει τά γ' ἔνδον, ἀσφαλῶς ἔχει πόλιν.

Ἄλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βέλει μαθεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ Δ'.

Α. Τίς ἔστος ὁ λευκολόφος,

Πρόπαρ ὃς ἀγείται στρατῷ,

Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ

Βραχίονι κουφίζων;

Π. Λοχαλὸς, ὧδέσποινα. Α. Τίς; πόθεν γελῶς;

Αὔδασον, ὧ γεραῖε, τίς ὀνομάζεται;

Π. Οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδαῖται γένος,

Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἰππομέδων αἰαξ.

Jam separant a se invicem cohortes.

STROPHE 2.

A. O veneranda filia Latonae

Hecatae, aeneus totus

Campus fulgurat. P. Non

Tenuiter enim venit in hanc terram Polynices,

Magno equitatu, et multis clypeis strepens.

STROPHE 3.

A. Nunquid porte claustris,

Aeneique vestes

Saxeis Amphionis operibus

Muri coaptati sunt ?

P. Confide : quod interiora attinet, bene munita

Est urbs : sed vide primum, si vis scire quis sit.

STROPHE 4.

A. Quis est ille candenti cono,

Qui antecedit exercitum,

Aeneum clypeum circa

Brachium leviter gerens ?

P. Dux est, o domina. A. Quisnam ? Unde

Natus ? dic, o senex, quomodo nominatur ?

Hic Mycenaeus quidem dicitur genere, habitat

Vero ad Lernaeam paludem, rex *Hippomedon*.

STROPHE 5.

A. Heu, quam superbus, quam terribilis

Aspectu, Giganti

Terrigenae similis :

Stellatus in picturis, non

Similis mortali generi. P. Non

Vides illum, qui trajicit Dircēs aquam, ducem ?

A. Alius, alius est hic armorum modus : quis

Vero est iste ? P. Filius quidem Oenei est

Tydeus, Martem vero Aetolum in pectore habet.

STROPHE 6.

A. Istene Polynicis uxoris, o senex,

Ipsam sororem sponsam

Maritus habet ?

Quam peregrino colore semibarbarus armis.

P. Sunt enim clypeati omnes Aetoli, o filia,

Et jaculatores, hastis bene collimantes.

A. Tu vero, o senex, quomodo, scis certo haec ?

P. Videns signa clypeorum tunc notavi,

Quando veni, fidem publicam ferens tuo fratri,

Quae intuens, novi armatos.

STROPHE 7.

A. Quis vero iste, qui circa monimentum Zethi

ΣΤΡΟΦΗ Ε.

Α. Ἦ, ἦ, ὡς γαυρὸς, ὡς φοβερὸς

Εἰσιδεῖν, γίγαντι

Γηγενέτα προσόμοιος,

Ἄσερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,

Οὐ πρόσφορος ἀμερίῳ γέννα.

Π. Τόνδ' ἔξαμείβοντ' ἔχ' ὄρα's Δίρκης ὕδωρ

Λοχαλόν; Α. Ἄλλος ἄλλος ὁδε λευχέων ἱρόπος.

Τίς δ' ἐστὶν ἔτος; Π. Πᾶς μὲν Οἰνέως ἔφω

Τυδεὺς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν σέρνοις ἔχῃ.

ΣΤΡΟΦΗ ΣΤ.

Α. Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,

Αὐτοκασιγνήτας νύμφας,

Ὅμόγαμος κυρεῖ;

Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιζοβάρβαρος.

Π. Σακεσφόροι γὰς πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,

Λόγχαις τ' ἀκοντισῆρες εὐσοχώτατοι.

Α. Σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνη σαφῶς τάδε;

Π. Σημεῖ' ἰδὼν τότε' ἀσπίδων ἐγνώρισα,

Σπονδαῖς ὅτ' ἦλθον σῶ κασιγνήτῳ φέρων,

Ἄ προσδεδορκῶς, οἶδα τὰς ὀπλισμένους.

ΣΤΡΟΦΗ Ζ΄.

Α. Τίς δ' ἔτος ἀμφὶ μνήμα τῷ Ζήθῃ περᾷ;

Καταβύρυχος, ὄμμασι
 Γοργὸς εἰσιδεῖν, νεανίας;
 Π. Λοχαγός; Ἀ. Ὡς ὃ χλὸς νιν ὑσέρῳ ποδὶ
 Πάνοπλος ἀμφέπει.
 Π. Ὅδ' ἐςὶ Παρθενοπαῖος, Ἀλαλάνης γόνος.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Η'.

Α. Ἀλλά νιν, ἅ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
 Ἄρτεμις ἰεμένα,
 Τόξοισιν δαμάσας ὀλέσειεν,
 Ὃς γ' ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.
 Π. Εἴη τάδ', ὦ παῖ· σὺν δίκη δ' ἤκυσι γῆν.
 Ὅ καὶ δέδοικα, μὴ σκοπῶς ὀρθῶς θεοί.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Θ'.

Α. Πῆ πῆ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς
 Ἐγένετ' ἐκ ματέρος
 Πολυπόνῳ μοίρα;
 ὦ φίλτατ', εἰπέ πῆ ᾗ Πολυνείκης, γέρον.
 Π. Ἐκεῖνος ἐπτά παρθένων τάφῳ πέλας
 Νιόβης, Ἀδράσῳ πλησίον παρασταεῖ.
 Ὅρας; Α. Ὅρῳ δῆτ' εἰ σαφῶς ὀρῳ δέ πως
 Μορφῆς τύπωμα, σέρνα τ' ἐξεικασμένα.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η Ι'.

Ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας

Transit comatus, oculis

Terribilis, et aspectu juvenis?

P. Anne dux? A. Quippe multitudo ipsum

Sequens armata circumdat.

P. Hic est *Parthenopæus* Atalantæ filius.

STROPHE 8.

A. Sed cum per montes cum matre *ejus Atalanta*

Properans Diana,

Telis domans, perdat, qui adversus

Meam urbem venit eam expugnaturus. P. Sint

Haec, o filia; jure tamen veniunt in hanc terram:

Idcirco etiam metuo, ne recte considerent dii.

STROPHE 9.

A. Ubi est ille qui mecum una

Natus est ex matre

Laborioso fato?

O charissime senex, dic ubi sit *Polynices*.

P. Ille prope sepulchrum septem virginum

Niobes stat, prope *Adrastum* Vides? A. Video,

Sed non satis clare: video tamen aliquo modo

Simulacrum formæ ipsius, et pectus adumbratum.

STROPHE 10.

Velocis utinam cursum nubis

Pedibus conficere possem per aërem

Ad meum fratrem,

Brachia enim circum collum amicissimum

Jacerem, longo post tempore, exulem miserum.

Armis aureis quam decorus est, o senex,

Matutini fulgurans sicut

Radii solis. P. Veniet ad

Hanc domum, ut te expleat gaudio fide publica

Accepta. A. Iste vero, o senex, quis est,

Qui currum candidum gubernat, cui insidet?

P. Est vates *Amphiaraus*, o domina, hic: victimae

Vero cum eo, caedem-amantis telluris inferiae.

STROPHE II.

A. O splendidam zonam habentis filia

Solis Luna,

Aureo circulo decorum lumen,

Quam quietos stimulos

Et modestos equis

Inferens, gubernat currum? ubi

Vero est qui atrociam insolenter minatur huic urbi,

Capaneus?

P. Iste considerat aditus septem

Turrium, fursum ac deorsum muros metiens.

Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
 Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα,
 Περὶ δ' ὠλένας δέρα φιλτάτα .
 Βάλοιμι, χρόνῳ φυγάδα μέλεον.
 Ὡς ὅπλοισι χρυσεόισιν ἐκπρεπῆς, γέρον,
 Ἐώοισιν ὅμοια φλεγέθων
 Βολαῖς ἀελίς.

Π. Ἡξει δόμους ἰσθδ', ὥς ἐσ' ἐκπλῆσαι χαρᾶς
 Ἐνσπονδος. Α. Οὗτος δ', ὦ γεραῖε, τίς κυρεῖ
 Ὃς ἄρμα λευκὸν ἡνιοσροεῖ βεβώς;
 Π. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ὅδε·
 Σφάγια δ' ἄμ' αὐτῷ, γῆς φιλαίματοι ῥοαί.

ΣΤΡΟΦΗ ΙΑ'.

Α. ὦ λιπαροζώνε θυγατερ
 Ἀελίς σελαναία,
 Χρυσεόκυκλον φέγγος,
 Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
 Καὶ σώφρονα πώλοισ
 Μεταφέρων, ἰθύνει.
 Ποῦ δ' ὅς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει,
 Καπανεύς;

Π. Ἐκεῖνος ἐπ' τὰ προσβάσεις τεκμαίρεται
 Πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.

ΣΤΡΟΦΗ 15.

Α. Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
 Βαρυβρομοὶ βρονταί,
 Κεραυνίον τε πῦρ αἶθαλόεν,
 Σὺ τοι μεγαλανορίαν
 Ὑπεράνορα κοιμίζεις.
 Ὅδ' ἐστίν, αἰχμαλωτίδας
 Ὅς δορὶ Θηβαίας Μυκῆναισι
 Λερναίᾳ τε δώσειν Τριαίνα,
 Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν
 Ὑδασι δουλείαν περιβαλόν.
 Μὴ ποτε, μὴ ποτε τάνδ'
 ὦ πότνια, χρυσεοδόστρυχε,
 ὦ Διὸς ἔρνος Ἀρτεμι,
 Δελοσύνην τλαίην.
 Π. ὦ τέκνον, εἶσθα δῶμα, καὶ κατὰ σέγας
 Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
 Εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἔχρηζες εἰσιδεῖν.
 Ὅχλος γὰρ, ὥς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,
 Χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικὰς.
 Φιλόφογον γὰρ χρῆμα θηλείων ἔφυ,
 Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἦν λάβωσι τῶν λόγων,
 Πλείεες ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις

A. Io Nemesis, et Jovis

Graviter sonantia tonitrua,

Et ignis fulminis fuliginosus,

Tu superbiam

Immodicam sedas:

Hicce est, captivas

Qui *minatur* armis se Thebanas mulieres Mycenis

Daturum, et Lernaeco Tridenti

Ad aquas Neptunias Amymones,

Conjiciens eas in servitutem?

Nunquam, nunquam hanc,

O veneranda, auricoma,

O Jovis filia Diana,

Servitutem sustineam.

P. Ingredere in domum, o filia, et sub tecto

In gynaeceo maneat tuo: postquam desiderii tui

Ad delectationem venisti, eorum quae cupiebas

Videre. Coetus enim, postquam tumultus urbem

Ingressus est, mulierum venit ad domum

Tyrannicam. Malignum enim est muliebre genus;

Et cum parvas occasiones sermonis accipiunt,

Plures addunt. Voluptas vero quaedam

53 PHOENISSAE. 212.

Mulieribus est, ut nihil boni mutuo de se dicant.

E P O D I C A.

S T R O P H E.

**C. Relinquens Tyrium mare, veni,
Primitiae spoliolum Loxiae
Phoenissa ex insula
Phoebo, ministra aulae,
Ut sub jugis nivosis
Parnassi habitem,
Ionium per mare remo
Navigans, circumfluentes
Juxta steriles campos
Siciliam Zephyro flatibus
Spirante in coelo
Inoptatum stridorem.**

A N T I S T R O P H E.

**Urbe autem electa ex mea,
Ut essem pulcherimum donum Apollini,
Cadmeam veni in terram,
Inclytorum liberorum Agenoris,
Cognatas ad Laii
Missa huc turres.
Similiter autem statuis ex auro factis**

Γυναῖξί, μηδὲν ὑγιῆς ἀλλήλας λέγειν.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Χ. Τύριον οἶμα λιπῶσ', ἔβαν,
 Ἀκροθίνια Λοξία
 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
 Φοίβῳ δῶλα μελάρων,
 Ἴν ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
 Παρνασοῦ κετενάσθην,
 Ἴόνιον κατὰ πόντον, ἐλάτα
 Πλεύσασα, περιρρύτων
 Ὑπὲρ ἀκαρπίσων πεδίων
 Σικελίας, Ζεφύρου πνοαῖς
 Ἰππεύσαντος ἐν ἔρανῳ
 Κάλλισον κελάδημα.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς,
 Καλλισεύματα Λοξία,
 Καδμείων ἔμολον γᾶν,
 Κλεινῶν Ἀγνηγοριδᾶν,
 Ὅμογενεῖς ἐπὶ Λαίῃς
 Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.
 Ἴσα δὲ ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις

Φοίβω λάτρης ἐγενόμαν.
 Ἔτι δὲ Κασαλίας ὕδωρ
 Ἐπιμένει με, κόμας ἐμὰς
 Δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν,
 Φοιβεΐαισι λατρείαις.

Ε Π Π Δ Ο Σ.

Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
 Δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρω
 Βακχείων Διονύσου
 Οἶνα θ', ἃ καθάμεριον σάζεις
 Τὸν πολύκαρπον
 Οἰνάνθας ἰῆσα βότρυν
 Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος,
 Οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
 Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν,
 Ἐλίσσων ἀθανάτας θεοῦ
 Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
 Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβε,
 Δίγκαν προλιπῆσα.

Α Ν Τ Ι Σ Τ Ρ Ο Φ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
 Θέριος μολῶν Ἄρης

Phoebo ministra sum facta.
 Adhuc vero Castalii fontis aqua
 Expectat me, comas meas
 Ut riget, virginum delicias,
 In sacrificio Phoebi.

EPODUS.

O splendens petra ignis
 Duorum verticum lumine, supra cacumen
 Bacchi, et tu, o Bacchi
 Vitis, quae quotidianum exstillas *potum*,
 Foecundum
 Vitis florentis producens racemum,
 Et divina antra draconis,
 Montanaeque speculae deorum,
 Nivofusque mons facer,
 Circumdans adyta Dei,
 Chorus utinam sis sine metu,
 Ad umbilicales valles Phoebi,
 Relicta Dirce.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Nunc vero mihi ante moenia
 Impetuosus profectus Mars,

Caedem diram incendit

Huic, quod utinam ne accidat, urbi:

Communes enim sunt amicorum dolores.

Communia etiam sunt, si quid patiatur

Septem munita turribus haec terra,

Phoenissae regioni. Eheu, heu.

Communis sanguis, communes liberi

Cornigeræ sunt Ius:

Quibus laborum ego sum particeps.

A N T I S T R O P H E.

Circum urbem autem nubes

Clypeorum densa incendit

Speciem cruentae pugnae,

Quam Mars mox veniet,

Filius Oedipi ferens,

Noxam ab Erinnybus.

Argos o Pelasgicum,

Metuo tuum robur,

Et divinam vindictam. Non enim injustum

Ad certamen hoc armatus ruit,

Qui suam repetit domum.

I A M B I.

P. Claustra quidem janitorum me receperunt

Αἶμα δάϊον φλέγει
 Τᾶδε, ὃ μὴ τύχοι, πόλει·
 Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχῃ
 Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται
 Ἐπτάπυργος ἄδε γὰ,
 Φοινίσσα χώρα, φεῦ, φεῦ.
 Κοινὸν αἶμα, κοινὰ τέκνα
 Τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰῦς·
 ὦν μέτεσί μοι πόνων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος
 Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
 Σχῆμα φοινίς μάχης,
 Ἄν' Ἀρης τάχ' ἵζεται
 Παισὶν Οἰδίπῳ φέρων,
 Πημονὰν Ἑριννύων.
 Ἄργος ὦ Πελασγικόν,
 Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
 Καὶ τὸ θεόθεν· ὃ γὰρ ἄδικον
 Εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὀρμαῖ
 Ὃς μετέρχεται δόμους.

ΙΑΜΒΟΙ.

Π. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλειῖθρά μ' εἰσεδέξατο
 D 2

Δι' εὐπετείας, τειχέων εἴσω μολεῖν
 "Ο καὶ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω
 Λαβόντες ὃ μεθῶσ' ἀναίμακτον χροῖα.
 "Ων οὐνεκ' ὄμμα πανταχῇ δοιςέον,
 Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ἦ.
 "Ω πλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
 Τὰ πῖς' ἑμαυτῷ τῷ θράσους παρέξομαι.
 "Ωῆ, τίς ἔστος; ἦ κτύπον φοβέμεθα;
 "Απαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,
 "Οταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.
 Πέποιθα μὲν τοι ματρὶ, κοῦ πέποιθ' ἄμα,
 "Ητις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
 'Αλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάρα
 Πέλας πάρεσι, κοῦκ ἔρημα δώματα.
 Φέρ', ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,
 Καὶ τὰσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεσῶσιν δόμοις.
 Ξέναι γυναῖκες, εἶπατ', ἐκ ποίας πάτρας
 'Ελληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;
 Χ. Φοίνισσα μὲν γῇ πατρίς, ἡ θρέψασά με
 'Αγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορός
 Φοῖβον μ' ἔπεμψαν ἐνθαδ' ἀκροθίνιον.
 Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίου κλεινὸς γόνος
 Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίη τ' ἐπ' ἐσχάρας,

Facile, ut venirem in urbem.

Propter quod etiam metuo, ne me intra retia

Accipientes, non dimittant sine caede corpus.

Quapropter circumferendi sunt undique oculi

Huc et illuc, ne quis fit dolus.

Armatus vero manum hoc ense,

Fiduciam mihi ipsi confidentiae praebebo :

Heus quid istuc est ? an vero strepitum metuo ?

Omnia enim audentibus periculosa videntur,

Quando per hostilem pes incedit terram

Confusus sum matri, et tamen non plane confido,

Quae mihi persuasit, ut factis induciis huc venirem.

Sed prope est defensio: foci enim altarium

Prope adsunt, et non desertae domus.

Age dimittam gladium in obscuram vaginam,

Et has interrogabo, quanam astent aedibus.

Peregrinae mulieres, dicite, quam ex patria

Adstatis ad Graecas domos ?

C. Terra quidem Phoenissa patria aluit me :

Agenoris vero nepotes ex spoliis belli

Miserunt me huc Phoebus primitias :

Cumque esset me missurus Oedipi filius inclytus

Ad venerandum oraculum et Apollinis aras,

71 PHOENISSAE. 296.

Interea Argivi duxerunt exercitum ad urbem.

Tu vero vicissim-responde mihi, quisnam sis, quid

Venis ad Thebanæ terræ septem-portarum turrem.

P. Pater mihi quidem est Oedipus Laii filius,

Peperit vero me Jocaste filia Menoeccei,

Vocatque me Polynicem Thebanus populus.

MONOSTROPHICA.

STROPHE I.

C. O cognatio filiorum Agenoris,

Meorum dominorum, a quibus missa sum!

Procumbo ad genua

Tibi, o rex, observans morem patrium.

Venisti, venisti tandem post longum tempus in

Terram patriam. Heus, heus, veneranda Domina,

Venias extra aedes, aperi portas,

Num audis, hunc quæ peperisti, mater? quid

Cunctaris excelsa atria

Transire, et amplecti ulnis filium?

STROPHE 2.

J. O puellæ, vocem Phoenissam intra

Aedes istas audiens,

Senili pede tremulum

Incessum vix traho. O fili, post longum

Ἐν τῷδ' ἐπεσράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.
 Σύ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅσιν ὦν ἐλήλυθας.
 Ἐπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
 Π Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπυς ὁ Λαῖψ.
 Ἔτικτε δ' Ἰοκάστη με. παῖς Μειοικέως.
 Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λέως.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. ὦ συγγένητα τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
 Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεςάλην ὑπο,
 Γονυπετεῖς ἔδρας προσπιτνῶ
 Σ', ἀναξ, τὸν οἶκοθεν νόμον σέβουσα.
 ἔβας, ἔβας ὦ χρόνῳ γὰρ πατρώαν.
 Ἰὼ ἰὼ, πότνια, μόλε πρόδρομος,
 Ἀναπέτασον πύλας,
 Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόδε
 Μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
 Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνῃς;

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Ι. Φοίνισσαν, ὦ νεανίδες, βοᾶν ἔσω
 Δόμων κλύουσα τῶνδε,
 Γήραιῳ ποδὶ τρομερᾶν
 Ἐλκω ποδὸς βάσιν.

Ἰὼ τέκνον,
 Χρόνῳ σὸν ὄμμα, μυρίαὶς ἐν ἀμέραις,
 Προσεῖδον· ἀμφίβαλλεμαςὸν
 Ὡλέναισι ματέρος,
 Παρηΐδων τ' ὄρεγμα,
 Βοσρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
 Πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἑμάν.
 Ἰὼ ἰὼ, μόλις φανεῖς
 Ἄελπτα καὶ δόκητα ματρὸς ὠλέναις.
 Τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
 Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι
 Πολυέλικτον ἄδονάν
 Ἐκείσε καὶ τὸ δεῦρο
 Περιχορεύεσθα, τέρψιν
 Παλαιᾶς λάβω χαρμονᾶς;
 Ἰὼ τέκος,
 Ἐρημον πατρῶν ἔλιπες δόμον,
 Φυγὰς ἀποσαλεῖς ὁμαίμου λῶβᾶ.
 Ἦ ποθενὸς φίλοις,
 Ἦ ποθενὸς Θήβαις.
 Ὅθεν ἑμάν τε λευκόχροα κείρομαι
 Δακρυόεσσαν, ἰεῖσα πειθήρη, κόμαν,
 Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον,

Et post multos dies

Aspicio oculum tuum.

Amplectere ubera matris brachiis tuis,

Genasque porrectas,

Comaque caeruleam *ad meos* capillos

Caesariem *applica*, obumbrans collum meum.

Io, Io, vix apparens

Præter spem et opinionem in matris ulnis !

Quomodo compellem te ?

Quomodo omnia,

Et manibus et oculis

Multiflexuosam voluptatem

Huc et illuc

Circumcursans, delectationem

Veteris gaudii accipiam ?

O fili,

Reliquisti paternam domum desertam,

Exul missus fratris injuria.

Quam desideratus amicis ?

Quam desideratus Thebis ?

Unde rasi canos meos,

Lacrymans, simul edens lugubria, capillos

Expers candidarum vestium, o fili,

Atros vero et squalidos
 Hos tenebricosos pannos induo ;
 Senex vero in domo excaecatus,
 Jugi, *fraterni*, comparis,
 Quod disjunxit domum,
 Desiderium lacrymosum
 Semper habens, infiliit in gladii
 Manu propria patranda caedem,
 Et super lacunaria laqueos,
 Cum gemitu proferens execrationes in suos liberos.
 Cum vicissitudinibus autem querelarum semper
 In tenebris occultatur.
 Te vero, o fili, audio connubio
 Coniunctum, conjugalem voluptatem
 Habere in externa terra,
 Peregrinamque affinitatem curare.
 Haec sunt intolerabilia matri,
 Et Laio avo tuo,
 Nuptiarum externam noxam :
 Ego vero neque lumen ignis accendi tibi
 Legitimum in nuptiis,
 Ut decet matrem beatam.
 Ismenus autem affinitatem contraxit, expers

Δυσόρφναιά δ' ἀμφὶ τρύχη
 Τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
 Ὅ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοσερῆς,
 Ἀπήνας ὁμοπτέρου,
 Τᾷς ἀποζυγείσας δόμων,
 Πόθον ἀμφιδάκρυτον
 Αἰεὶ κατέχων, ἀνήϊξε μὲν ξίφους
 Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
 Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,
 Στενάζων ἀρὰς τέκνοισ·
 Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων,
 Σκοτία κρύπτεται.
 Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ γάμοισι δὴ κλύω
 Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἄδονά·
 Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
 Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν·
 Ἄλασα ματρὶ τάδε,
 Λαίῳ τε σῶ παλαιγενεῖ,
 Γάμων ἐπακτὰν ἄται.
 Ἐγὼ δ' οὔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
 Νόμιμον ἐν γάμοις,
 Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρία·
 Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηρὸς ἐκηδεύθη

Λουτροφόρου χλιδᾶς·
 Ἄνὰ ἧ Θηβαίαν πόλιν
 Ἑσγᾶθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.
 Ὅλοιτο τὰδ', εἴτε σίδαρος,
 Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος,
 Εἴτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε
 Δώμασιν Οἰδιπόδα.
 Πρὸς ἐμέ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

I AMBOI.

X. Δεινόν, γυναιξὶν αἰδὶ ὠδίνων γοαί,
 Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.
 Π. Μᾶτερ, φρονῶν εὖ, καὶ φρονῶν, ἀφικόμην
 Ἐχθρὸς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας· ὅς δ' ἄλλως λέγῃ,
 Λόγοισι χαίρει, τὸν ἧ νοῦν ἐκείσ' ἔχει.
 Οὕτω ἧ τάρβης εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
 Μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτην κτάνῃ,
 Ὡς ἐξιφῆρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄσπερος
 Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· ἐν ἧ μ' ὠφελεῖ,
 Σπονδαί τε, καὶ σὴ πίσις, ἧ μ' εἰσήγαγε
 Τείχη πατρῶα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
 Χρόνιός ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμὸς θεῶν,
 Γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·

Lavacra-ferentis pompae.

Per Thebanam vero urbem

Non canebatur ingressus tuae sponsae.

Pereant ista, five ferrum,

Sive diffidium, five pater tuus in causa est,

Sive fatum petulanter invasit

Domum Oedipi :

Ad me enim veniunt dolores horum malorum.

I A M B I.

C. Magnam in mulieres vim habent, qui cum

Dolore eduntur partus: ac totum genus muliebre

Amans est liberorum. P. Mater, bene et non bene

Cogitans, veni ad viros inimicos. Sed necesse est

Omnes amare patriam: qui vero aliter dicit,

Verbis delectatur, mentem vero illic habet.

Eo autem metus et ad timorem veni,

Ne quis dolus a fratre me occidat,

Ut habens manum armatam gladio per urbem

Venerim circumferens vultum. Unum vero me

Juvat, induciae et tua fides, quae me introducit

Intra moenia paterna: veni vero multum lacrymans,

Post longum tempus videns aulam et aras deorum,

Et gymnasia, in quibus nutritus sum, et aquam

Dirces : a quibus non jure pulsus, peregrinam
Urbem habito, habens laticem in oculis lacrymosum.

Sed, te enim, ex dolore rursus dolorem, video

Caput rufum, et vestes atratas

Habentem. Hei mihi propter mea mala.

Quam misera res est, o mater, odium inter

Domesticos ; et quam difficilem habet

Reconciliationem ! quid vero meus pater senex in

Aedibus agit, videns tenebras ? quid etiam sorores

Duae ? an non miseri gemunt exilium meum !

J. Aliquis Deus male perdit genus Oedipi,

Cuicunque placuit, ut ego parerem contra fas,

Et ut male duceret uxorem pater tuus, tuque

Nascereris. Verum ad quid haec ? oportet ferre

Fatalia. Quomodo autem interrogem, ne mordeam

Tuum animum, metuo, quae volo : desidero

Autem. P. At exquire, nihil omittas :

Quae enim tu vis, ea et mihi grata sunt, mater.

J. Interrogo igitur : primum eorum quae volo

Consequi : quid, esse exulem, anne magnum erat

Malum ? P. Maximum : re vero majus est, quam

Verbis. J. Quonam modo hoc ? quid est usque

adeo malum exulibus ?

ὦν ἔδρακίως ἀπελαθεῖς, ξένην πόλιν
 Ναίω, δι' ὅσων ὄμμ' ἔχων δακρυρρόον.
 Ἄλλ' ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ σε δέρκομαι,
 Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλος μελαγχίμους
 ἔχουσιν· οἱ μοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.

Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μάτερ, οἰκείων φίλων,
 Καὶ δυσλύτῃς ἔχουσα τὰς διαλλαγὰς.
 Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,
 Σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;

Ἥ ποὺ σένεσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς;

I. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
 Οὕτω γὰρ ἤρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ,
 Κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
 Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.

Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
 Δέδοιχ', ἃ χρήζω· διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.

Π. Ἄλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπης.

Ἄ γὰρ σὺ βῆλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μάτερ, φίλα.

I. Καὶ δὴ σ' ἐρώω πρῶτον, ὧν χρήζω τυχεῖν.

Τί τὸ σέρεσθαι πατρίδος, ἢ κακὸν μέγα;

Π. Μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐςὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.

I. Τίς ὁ τρόπος αὐτῷ; τί φυλάσιν τὸ δυσχε-
 ρές;

Π. Ἐν μὲν μέγιστον, ἔκ' ἔχει παρρησίαν.

Ι. Δέλω τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.

Π. Τὰς τῶν κρατέων ἀμαθίας φέρειν χρεών.

Ι. Καὶ τῷτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Π. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δαυλεύεον.

Ι. Αἰδ' ἐλπίδες βόσκεισι φυγάδας, ὡς λόγος.

Π. Καλοῖς βλέπυσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσιν δέ.

Ι. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' ἔσας κενάς;

Π. Ἐχουσιν Ἀφροδίτην τίν' ἡδεῖαν θεόν.

Ι. Πόθεν δ' ἐβόσκε, πρὶν γάμοις εὐρεῖν βίον;

Π. Πτοὲ μὲν ἐπ' ἡμαρ εἶχον, εἶτ' ἔκ' εἶχον ἄν.

Ι. Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' ἔκ' ὠφέλαν;

Π. Εὖ πράσσει· ἰὰ φίλων δ' ἐδὲν, ἦν τις δυσυχῇ.

Ι. Οὐδ' ἡὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;

Π. Κακὸν τὸ μὴ ἔχειν· τὸ γένος ἔκ' ἐβόσκε μέ.

Ι. Ἡ πατρίς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.

Π. Οὐδ' ὀνομάσαι δύναμι' ἄν, ὡς ἐστὶν φίλον.

Ι. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔχεθες;

Π. Ἐχρησ' Ἀδράσῳ Λοξίας χρησμόν τινα.

Ι. Ποῖον, τί τῷτ' ἔλεξας; ἔκ' ἔχω μαθεῖν.

Π. Κάπρῳ λέοντί θ' ἀρμόσαι παίδων γάμους.

P. Unum quidem est maximum, non habet *exul*
Libertatem dicendi. J. Servi est, quod dixisti, non
 Dicere aliquem id quod sentiat. P. Oportet ferre
 Stultitias illorum, qui dominantur. J. Et hoc
 acerbum est, desipere

Cum stultis. P. Sed serviendum est propter
 Utilitatem contra naturam. J. At spes alunt
 Exules, ut dicitur. P. Aspiciunt eae pulchris oculis,
 Cunctantur tamen. J. Neque tempus ostendit tibi
 Eas esse inanes? P. Habent Venerem quandam,
 Suave malum. J. Unde vero alebaris, priusquam
 Per nuptias invenires victum? P. Aliquando habe-
 bam in diem, aliquando non habebam.

J. Non juvabant te amici patris, et hospites?
 P. Feliciter rem gere; amicorum enim res in
 Calamitatibus nihil sunt. J. Non extulit te nobilitas
 Ad magnum gradum? P. Malum est nihil habere.
 Genus non aluit me. J. Patria, ut videtur, charissima
 Res mortalibus est. P. Non quidem dicere possis,
 Quam dulcis sit. J. Quomodo venisti Argos? quid
 Consilii habuisti? P. Apollo Adrasto quoddam
 Oraculum dedit. J. Quale? quid hoc dixisti? non
 Possum intelligere. P. Jussit dare nuptum filias Apro

Et Leoni. J. At tibi quaenam societas erat nominis Bestiarum, o fili? P. Non scio, fatum me ad hanc fortunam vocabat.

J. Sapiens enim est Deus. Sed quomodo nactus es connubium?

P. Nox erat, cum veni ad porticus Adraſti.

J. Quaerens cubile, ſicut exul errans?

P. Haec erat cauſa: deinde venit etiam alius exul.

J. Quis iſte? quippe vero miſer et ille erat.

P. Tydeus, quem dicunt natum Oeneo patre.

J. Quare vero feris vos Adraſtus comparavit?

P. Eo quod venimus in certamen ſtragulis.

J. Ibi filius Talai intellexit vaticinia?

P. Et dedit nobis duobus duas puellas.

J. Utrum igitur felix, an infelix es nuptiis?

P. Non reprehendi merentur nuptiae ad hoc uſque

Tempus. J. Quomodo perſuaſiſti huc te ſequi

Exercitum? P. Adraſtus juravit duobus generis

Hoc, Tydeo et mihi, hic enim eſt affinis meus,

Se reducturum utrunque in patriam, me vero prius.

Multi autem principes Danaorum et Mycenaeorum

Adſunt, officium mihi triſte, ſed neceſſarium,

Ι. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;

Π. Οὐκ οἶδ'. ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσεν πρὸς
τὴν τύχην.

Ι. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔχεις
λέχος;

Π. Νυξ ἦν· Ἀδράς δ' ἦλθον εἰς παρασάδας.

Ι. Κοίτας ματεύων ἢ φυγὰς πλανώμενος;

Π. Ἦν ταῦτα, κατὰ γ' ἦλθεν ἄλλος αὖ
φυγὰς.

Ι. Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κακεῖνος ἦν.

Π. Τυδεὺς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.

Ι. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἀδράς εἴκασε;

Π. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὔνεκ' ἦλθομεν πέρι.

Ι. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆκε θέσφατα;

Π. Κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεανίδας.

Ι. Ἄρ' εὐτυχεῖς ἔν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;

Π. Οὐ μεμπτός ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ' ἡμέρας.

Ι. Πῶς δ' ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπένδαι στραλόν;

Π. Διοσχοῖς Ἀδράς ὥμοσεν γαμβροῖς τόδε,

Τυδεῖ τε, καί μοι, σύ γαμβρος γάρ ἐς' ἐμὸς,

Ἄμφω κατάζειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ' ἐμέ.

Πολλοὶ ᾗ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι

Πάρεσι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ', ἐμοῖ

Διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
 Πόλιν· θεὰς δ' ἐπώμοσ', ὥς ἀκυσίως
 Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἡράμην δόρυ.
 Ἄλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
 Μᾶτερ, διαλλάξασιν ὁμογενεῖς φίλῃς.
 Παῦσαι πόνων με, καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν.
 Πάλαί μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ.
 Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
 Δύναμιν τε πλείσῃν τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχῃ.
 Ἄ γ' ὦ μεθήκω δεῦρο μυρίαν ἄγων
 Λόγχην· πένης γὰρ ἔδεν εὐγενὴς ἀνὴρ.
 Χ. Καὶ μὲν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
 Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μᾶτερ Ἰοκάστη, λέγειν
 Τοῖσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.
 Ε. Μᾶτερ, πάρειμι τὴν χάριν δέ σοι διδῶς,
 Ἦλθον· τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγος.
 Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
 Τάσσων, ἐπέχον πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
 Κοινὰς βραδείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
 Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων πείσασά με.
 Ι. Ἐπίχες· οὗτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχῃ.
 Βραδεῖς ᾗ μῦθοι πλείστον ἀνύσιν σοφόν.
 Σχάσον ᾗ δεινὸν ὄμμα, καὶ θυμὸς πνοάς.

Dantes : duco enim exercitum adversus meam

Patriam. Deus autem juro, quod invitus

Intuli bellum charissimis parentibus.

Sed ad te pertinet reconciliatio horum malorum,

O mater, ut reconciliatis charis fratribus,

Liberes a laboribus me, et te, et totam urbem.

Jam olim quidem celebratum est, sed tamen

Dicam : opes hominibus sunt honoratissimae,

Et habent maximam potentiam inter homines.

Quas ego propter hoc venio, ducens innumeras

Hastas : nam nobilis vir, si pauper sit, nihil est.

C. Atqui Eteocles ad reconciliationem ipse

Accedit : tui officii est, o mater Jocaste, dicere

Tales sermones, quibus reconciliare possis filios.

E. Mater, adsum : dans vero tibi hanc gratiam, veni

Quid me facere oportet ? incipiat aliquis dicere ?

Quia circa moenia et cohortium paria

Currens, inhibui civitatem, ut a te audirem

Communem arbitrationem, propter quam factis

Induciis venire hunc recepisti intra muros,

Persuadens me. J. Expecta. Celeritas non

Justitiam habet secum : tardi autem sermones

Efficiunt plurima sapienter. Remitte torvos oculos,

Et animi flatus : non enim intueris praecisum a
 Faucibus caput Gorgonis, sed pacifice venientem
 Fratrem tuum. Tu quoque vicissim vultum ad
 Fratrem verte, Polynices : nam in idem tuens
 Oculis, dices melius, excipies hujus sermones.
 Admonere vero vos aliquid sapiens volo.
 Quando amicus aliquis iratus amico
 Congrediens, mutuo aspicit,
 Oportet tantum ea considerare, propter quae venit,
 Priorum vero malorum nequaquam meminisse.
 O fili Polynices, tua oratio prior esse debet :
 Tu enim venis adducens exercitum Graecorum,
 Passus injusta, ut tu dicis : iudex vero aliquis
 Deorum fiat, et reconciliator malorum.
 P. Oratio veritatis simplex est,
 Et non compta oratione egent, quae iusta sunt,
 Habent enim in se pondus : injusta autem oratio,
 Aegra cum sit per se, medicamentis eget
 Sophisticis. Ego equidem domui patris prospexi ;
 Et meo *pariter* commodo, ac hujus ; et vitare
 Volens execrationes, quas Oedipus dixit adversus
 Nos aliquando, discessi sponte mea ex hac terra,
 Concedens huic, ut regnaret in patria per anni

Οὐ γὰρ τὸ λαϊμότμητον εἴσορ' ἄς κάρη
 Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἴσορ' ἄς ἦκοντα σόν.
 Σὺ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον σρέφε,
 Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταυλὸν ὄμμασι βλέπων,
 Λέξεις τ' ἄμεινον, τῷ δέ τ' ἐκδέξῃ λόγους.
 Παρανέσαι ἧ σφῶν τι βέλομαι σοφόν.
 Ὅταν φίλός τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
 Εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασι δίδῳ,
 Ἐρ' οἷσιν ἤκη, ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν.
 Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδαμῶς μνείαν ἔχειν.
 Λόγος μὲν ἔν σὸς πρόαδε, Πολύνεικες τέκνον·
 Σὺ γὰρ σφάτευμα Δαναϊδῶν ἤκεις ἄγων,
 Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φής· κριτῆς δέ τις
 Θεῶν γένοιτο, καὶ διαλλακτῆς κακῶν.
 Π. Ἀπλῆς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
 Κἂ ποικίλων δεῖ τ' ἀνδιχ' ἐρμηνευμάτων,
 Ἐχθ' γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
 Νοσῶν ἐν αὐτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν,
 Ἐγὼ ἧ πατρὸς δωμάτων πρὸς κεφαλῇ.
 Τέμόν τε, καὶ τῷ δ', ἐκφυγεῖν χρήζων ἄρας,
 Ἄς Οἰδίπῃς ἐφθέγγατ' εἰς ἡμᾶς ποτε,
 Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ' ἐκὼν αὐτὸς χθονός,
 Δὲς τῷ δ' ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον,

"Ὡς' αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,
 Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνε μολῶν,
 Κακὸν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίνεται.
 Ὅ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὀρκίους τε δοὺς θεοὺς,
 "Εδρασεν ἐν ὧν ὑπέχετ', ἀλλ' ἔχθ
 Τυραννίδι' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμῶν μέρος.
 Καὶ νῦν ἔτοιμός εἰμι τὰμαυτῆ λαβὼν,
 Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποσεῖλαι χθονός,
 Οἴκειν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,
 Καὶ τῷδ' ἀρεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
 Καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
 Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων πρὸς ἀμβάσεις.
 "Α, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
 Δραῖν μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
 Ὡς πάντα πράσσωσιν σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
 Ἀποσεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.
 Ταῦτ' αὖθ' ἔκασα, μάτερ, ἔχθι περιπλοκάς
 Λόγων ἀθροίσας εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς,
 Καὶ τοῖσι φαύλοις ἐνδιχ', ὥς ἐμοὶ δοκεῖ.
 Χ. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
 Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖ λέγειν.
 Ε. Εἰ πᾶσι ταῦτὸ καλὸν ἔφυσον θ' ἅμα,
 Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις.

Orbem, ut ipse reguarem rursus per vices accipiens,
 Et non huic inimicitiam et caedes exercens,
 Aliquid mali facerem et paterer, quae fieri solent.
 Ipse probans haec, et invocans deos testes,
 Nihil eorum fecit, quae dixit, sed habet
 Ipse regnum, et partem meae domus.
 Et nunc paratus sum mea recipiens,
 Exercitum extra hanc terram dimittere,
 Et gubernare meam domum per vices accipiens.
 Et huic permittere aequale rursus tempus *regendam*,
 Et non vastare patriam, neque admove-
 re Turribus compactarum scalarum gradus ad
 Ascendendum: quae non consecutus jus experiar
 Facere. Testes vero horum deos voco,
 Quod omnia iuste faciens, praeter jus
 Spolier patria iniquissime.

Haec simplicissima, mater, non perplexos
 Sermones colligens, dixi, sed e sapientibus
 Et rudiusculis *etiam* iusta, ut mihi videtur.

C. Mihi quidem, etiamsi non in Graecia
 Simus educatae, videris tamen prudenter dicere.

E. Si omnibus idem esset pulchrum, egregiumque
 Simul, non esset utique ambigua dissensio inter

Homines: nunc vero nihil simile, nihil aequale
 Hominibus est, praeter nomina, res vero non est
 Eadem. Ego enim, mater, non occultans, dicam:
 Inter astra ascenderem Solis ad currum
 Et sub terram *descenderem*, si possem efficere haec,
 Ut haberem Tyrannidem Dearum maximam.
 Hoc igitur bonum, o mater, non volo
 Alteri concedere magis quam mihi servare.
 Ignavus enim est, re majori quisquis amissa
 Minorem acceperit. Praeterea vero pudet me
 Venientem hunc cum armis, et vastantem terram,
 Consequi, quae postulat. Thebis enim hoc
 Fuerit probrum, si, hastae Myceneae
 Metu, traderem sceptrum meum, ut hic haberet.
 Oportebat vero ipsum non armis reconciliationem
 Facere, o mater. Id enim omne conficit oratio,
 Quod vel ferrum hostium facere possit.
 Sed si vult alioqui habitare hanc terram
 Licet fane: illud vero haud volens concedam,
 Cum liceat mihi regnare, huic ut serviam unquam.
 Ad haec eant mihi ignes, eant enses,
 Jungite equos, campos implete curri-
 bus,

Νῦν δ' οὐθ' ὅμοιον εἶδέν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
 Πλὴν ὀνομάσαι· τό δ' ἔργον εἴς ἐσιν τόδε.
 Ἐγὼ γὰρ εἶδέν, μήτερ, ἀποκρύψας ἔρῳ.
 Ἀστρῶν ἂν ἔλθοιμ' ἡλίῃς πρὸς ἀνατολάς,
 Καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὢν δράσαι τάδε,
 Τὴν θεῶν μεγίστην ὥς' ἔχειν τυραννίδα.
 Τῷτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μήτερ, εἴχῃ βέλομαι
 Ἄλλω παρῆναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
 Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλεόν ὅσῃς ἀπολέσας,
 Τῆλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ', ἀχύνομαι
 Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθέντα γῆν,
 Τυχεῖν ἂν χρήζει· ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
 Γένοιτ' ὄνειδος, εἰ Μυκηναίς δορὸς
 Φόβῳ παρείη σκῆπτρα τὰμὰ τῷδ' ἔχειν.
 Χρὴν δ' αὐτὸν εἴχ' ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
 Μήτηρ, ποιῆσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρῃ λόγος,
 Ὅ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἂν.
 Ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
 Ἐξες· ἐκεῖνο δ' εἴχ' ἐκὼν μεθήσομαι,
 Ἀρχειν παρόν μοι, τῷδε δελεῦσαι ποτέ.
 Πρὸς ταῦτ', ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δ' ἡ φάσγανα,
 Ζεύλυσσε δ' ἵππους, πεδία πίμπλασθ' ἀρ-
 μάτων,

Ὡς εἰ παρήσω τῷδ' ἐμὴν τυραννίδα.
 Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρή, τυραννίδος πέρι
 Κάλλιτον ἀδικεῖν· τᾶλλα δ' εὐσεβεῖν χρεῶν.
 Χ. Οὐκ εὐλέγειν χρή μὴ' πῖλοις ἔρσοις καλοῖς,
 Οὐ γὰρ καλὸν τῆτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρὸν.
 Ι. ὦ τέκνον, εἴχ' ἅπαντα τῷ γήρα κακὰ,
 Ἐτεόκλεες, πρόσεςιν· ἀλλ' ἡ ἔμπειρία
 ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.
 Τί τῆς κακίης δαιμόνων ἐφίεσαι
 Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σὺγ'· ἀδίκος ἢ θεός.
 Πολλὰς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
 Εἰσῆλθε, καὶ ἔξῃλθ', ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.
 Ἐφ' ἣ σὺ μαινῇ κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
 Ἰσότητα τιμᾶν, ἢ φίλους αἰεὶ φίλοις,
 Πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
 Συνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ.
 Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται
 Τῆλασσαν, ἐχθρᾶς δ' ἡμέρας κατάρχεται.
 Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σαθρῶν
 Ἰσότης ἔταξε, καὶριθμὸν διώρισε.
 Νυκτὸς τ' ἀφειγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς,
 Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον.
 Κεῖνότερον αὐτοῖν φθόνον ἔχει νικώμενον.

Quia non concedam huic meum regnum.

hi enim iniuste facere oportet, regni causa

Pulcherrimum est iniuste facere: in aliis vero

Pietatem colere oportet. C. Non convenit pulchra

Dicere in rebus inhonestis: non enim *est* hoc

Bonum, sed res acerba justitiae. J. O fili, non

Omnia mala senectuti adfunt, Eteocles: sed

Experientia habet aliquid dicere sapientius quam

Juvenes. Quare pessimam Dearum concupiscis

Ambitionem, o fili? ne facias *haec*: iniusta enim

Est haec Dea. In multas enim familias, et urbes

Beatas, intravit, et egressa est cum pernicie

Utentium: propter quam tu insanis. Illud multo

Melius est, o fili, aequalitatem colere, quae semper

Amicos amicis, urbes urbibus, et focios focis

Colligat. Aequalitas enim est acceptum quid

Hominibus: abundantiori vero semper inimicum est

Id quod minus est, et inchoat statim hostilem

Diem. Etenim mensuras hominibus et pondera

Aequalitas ordinavit, et numeros constituit:

Obscuraque palpebra noctis, et lumen solis,

Aequalem meant annum circulum:

Et neutrum horum duorum victum invidet alteri,

29 PHOENISSAE. 560.

Atque ita sol et nox serviunt hominibus :

Tu autem non sustinebis habere aequam partem
Regni, et huic tribuere suam partem ? Tum vero
Ubi est jus ? quid Tyrannidem, beatam injustitiam,
Honoras supra modum, et magni facis hoc ?

An circumspici est honorificum ? at inane ?

An multum laborare, habens multa in domo,

Vis ? quid est Superfluitas : nomen habet tantum.

Nam quae satis sunt sufficiunt moderatis.

Neque enim homines proprias possident opes,

Sed habentes a diis datas, curamus eas :

Quum autem *illi* volunt, auferunt ipsas rursus :

Inde opulentia non est stabilis, sed in diem.

Age, si interrogem, duas sententias proponens

Simul, utrum regnare, an urbem servare mavis ?

Regnare dices ? Si vero vicerit te iste,

Et Argivorum hastae exercitum Thebanum

Fuderint, videbis domitam Thebanorum civitatem

Hanc : videbis etiam multas puellas captivas,

Vi raptas ab hostibus.

Acerba igitur haec potentia, quam habere quaeris,

Fiet Thebanis : tu vero inhonoratus.

Tibi quidem haec dico : tibi vero, Polynices, haec

Ἐθ' ἄλιος μὲν, νύξ τε δαλεύει βροτοῖς.
 Σὺ δ' ἐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
 Καὶ τῷδ' ἀπονεῖμαι; κᾶτα πῶς ἔστιν ἡ δίκη;
 Τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα
 Τιμᾶς ὑπέρφρου, καὶ μέγ' ἤγησαι τόδε;
 Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν ἔν.
 Ἦ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
 Βῆλει; τί δ' ἔστι τὸ πλεόν; ὄνομ' ἔχῃ μόνον.
 Ἐπεὶ τάγ' ἀρκυνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
 Οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί,
 Τὰ τῶν θεῶν δ' ἔχοντες ἐπιμελέμεθα.
 Ὅταν ᾗ χρήζωσ', αὐτ' ἀφαιρῶνται πάλιν.
 Ὅ δ' ὄλβος ἐβέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.
 Ἄγ', ἦν σ' ἔρωμαι δύο λόγους προθεῖς ἅμα,
 Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεῖς;
 Ἐρεῖς τυραννεῖν; ἦν δὲ νίκησῃ σ' ὁδε,
 Ἀργεῖά τ' ἐγχεῖ δόρυ τὸ Καδμείων ἔλη,
 Ὅφει δαμασθῆν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
 Ὅφει ᾗ πολλάς αἰχμαλωτίδας κόρας,
 Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορϋαμένας.
 Ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλῆτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
 Γενήσεται Θήβαισι φιλότιμος ᾗ σύ.
 Σοὶ μὲν τὰδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέξω.

Ἀμαθεῖς Ἀδρασος χάριτας εἰς σ' ἀνήψχισ·
 Ἀσύνετα δ' ἤλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
 Φέρ', ἦν ἔλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ
 Πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός;
 Πῶς δ' αὖ κατάρξῃ θυμάτων ἐλὼν πάτραν,
 Κεῖς σκύλα γράφεις πῶς ἐπ' Ἰνάχῃ ῥοαῖς;
 Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνεΐκης θεοῖς.
 Ἀσπίδας ἔθηκε· μή ποτ', ὦ τέκνον, κλέος
 Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
 Ἦν δ' αὖ κρατὶ θῆς, καὶ τὰ τῷδ' ὑπερδράμῃ,
 Πῶς Ἄργος ἤξεις μυρίας λιπῶν νεκρῆς;
 Ἐρεῖ δ' ἤδη τις, ὦ κακὰ μνησεύματα
 Ἀδρασε προαθεῖς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον
 Ἀπωλόμεθα· δύω κακῶ σπεύδεις, τέκνον,
 Κείνων σφερέσθαι, τῶνδ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
 Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον· ἀμαθία δυοῖν,
 Εἰς ταῦθ' ὅταν μόλητον, ἔχθισον κακόν.
 Χ. ὦ θεοί, γένοιθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν,
 Καὶ ξύμβασιν τιν' Οἰδίπῳ τέκνοισι δότε.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ε. Μᾶτερ, ἐ' λόγων ἔς' ἀγῶν, ἀλλ' ἀνάλω-
 ται χρόνος

Declaro. Adrastus contulit in te stultam gratiam:
 Et stulte venisti tu quoque, expugnaturus patriam.
 Age, si ceperis hanc urbem, quod nunquam, ora,
 Fiat, per Deos quomodo eriges trophæa istius
 Pugnae? quomodo vero primitias dedicabis in
 Sacrificando, capta patria? et quomodo inscribes
 Spoliis ad flumen Inachi? Thebis incensis
 Polynices Diis hos clypeos posuit. Nunquam, o fili,
 Gloriam talem tibi contingat a Graecis consequi.
 Sin fueris victus, et res hujus succedant:
 Quomodo Argos redibis innumeris relictis
 Mortuis? et dicet aliquis: omiseras
 Desponsationes, Adraсте, addicens, propter unius
 Puellae conjugium perimus. Duplex malum
 Acceleras, o fili, illis privari et his excidere. Remittite
 Nimiam animi cupiditatem, remittite. Absurditas
 Enim duorum, quando eodem perveneriat, maximum
 Malum est. C. O dii, sitis averseores istorum malorum,
 Et date compositionem quandam filiis Oedipi.

TROCHAEI.

E. Mater, non amplius certamen est verborum,
 sed perit tempus,

TOM. II.

H

31 PHOENISSAE. 603.

Quod est in medio, frustra, tua vero diligentia
nihil efficit.

Non enim possumus aliter pacisci, nisi praedictis
conditionibus,

Ut ego sceptrum tenens, rex sim hujus
terrae.

Omittens vero longas admonitiones, sine me.

Et tu, Polynices, vade extra haec moenia, aut
moriearis.

P. Per quem? quis sic est invulnerabilis, qui, in
nos enses

Letalem immittens, non feret similem
necem?

E. Prope, non procul, stans: aspiciasne manus
meas?

P. Intueor: timidae vero res sunt divitiae, et
amans vitae malum.

E. Et ideo cum exercitu venisti ad eum qui nihil
est in pugna?

P. Cautus enim dux praestat
audaci.

E. Superbus es, confidens induciis, quae servant
a morte.

Οὐν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἢ προ-
θυμία.

Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ ἔπι τοῖς εἰ-
ρημένοις,

Ὡς ἔμε σκήπτρων κρατῶντα, τῇσδ' ἀνακτ'
εἶναι χθονός.

Τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημά-
των μ' ἔα.

Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζε τειχέων, ἢ καθανῆ.

Π. Πρὸς τίνος; τίς δ' ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις
εἰς ἡμᾶς ξίφος

Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν ἐκ ἀποίσεται
μόρον;

Ε. Ἐγγύς· εἰ πρόσω, βέβηκας· εἰς χέρας
λεύσσεις ἐμὰς;

Π. Εἴσορῶ, δειλὸν δ' ὁ πλεῖστος, καὶ φιλό-
ψυχον κακόν.

Ε. Κατὰ σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν εἰ-
δὲν ἐς μάχην;

Π. Ἀσφαλὴς γάρ ἐς' ἀμείνων ἢ θρασὺς στρα-
τηλάτης.

Ε. Κομπὸς εἶ σπονδαῖς πεποισθῶς, αἶ σε σώ-
ζεις θανεῖν.

Π. Καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα,
καὶ μέρη χθονός.

Ε. Οὐκ ἀπαιτῶμεθ', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν
οἰκήσω δόμον.

Π. Τῷ μέρῳ ἔχων τὸ πλεῖον; Ε. Φημ'.
ἀπαλλάσῃς δὲ γῆς.

Π. ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῶων. Ε. Οὐ, σὺ
πορθήσων πάρει;

Π. Κλύετε μέ; Ε. Τίσδ' ἂν κλύοι σου
πατρίδ' ἐπεσρατευμένου;

Π. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'.
Ε. Οἱ φυγῶσί σε.

Π. Ἐξελαυνόμεθα ἀπὸ πατρίδος. Ε. Καὶ
γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

Π. Ἀδικία γ', ὦ θεοί. Ε. Μοκῆναις, μὴ
ἴθάδ', ἀνακάλει θεός.

Π. Ἀϊόσιος πέφυκας. Ε. Ἀλλ' ἐ πατρί-
δος, ὡς σὺ, πολέμιος.

Π. Ὅς μ' ἄμοιρον ἐξελαύνεις. Ε. Καὶ κα-
τακτανῶ γε πρός.

Π. ὦ πάτερ, κλύεις ἂν πάχῳ; Ε. Καὶ
γὰρ οὔτα δρᾷς κλύει.

P. Iterum repesco a te sceptrā, et partem
terrae.

E. Non mollimur : ego enim meam habito domum.

P. Tenens plus quam partem ? E. Ita affirmo :
verum discede ex terra.

P. O deorum arae paternae. E. Quas tu everfurus
ades.

P. Audite me E. Quis vel audiet te gerentem
bellum contra patriam ?

P. Et domus deorum, qui vehuntur candidis
equis. E. Qui oderunt te.

P. Expellimur ex patria. E. Escam venisti pa-
triam expulsurus.

P. Id fit tua iniustitia, o dii. E. Mycenis, non
hic deos invoca.

P. Impius es. E. Sed non sum hostis patriae, sicut
tu es.

P. Qui me expellis carentem parte haereditatis.
E. Et insuper interficiam.

P. O pater, audis quae patior ? E. Et qualia facis,
audit.

33 PHOENISSAE. 626.

P. Et tu, o mater? **E.** Non fas est te matris nominare caput.

P. O urbs. **E.** Profectus Argos, invoca
Lernacam aquam

P. Vado, ne sis sollicitus: te autem laudo, mater.
E. Egredere e terra.

P. Egredior: verum concede mihi ut videam patrem. **E.** Non poteris consequi.

P. Sed sorores virgines. **E.** Neque has unquam videbis.

P. O sorores. **E.** Quid has vocas, cum illis sis inimicissimus.

P. Mater, tu laeta esto. **J.** Laeta scilicet patior, o fili?

P. Non amplius sum filius tuus. **J.** Ad multa ego calamitosa sum.

P. Ille enim injuria me afficit. **E.** Et ego vicissim injuria afficior.

P. Ubinam stabis ante turres? **E.** Ad quid hoc me interrogas?

P. Adversus te in acie stabo. **E.** Et me amor habet hujus rei.

Π. Καὶ σὺ, μᾶτερ; Ε. Οὐ θεμιτὸν σοι
ματρὸς ὀνομάζειν κάρα.

Π. ὦ πόλις. Ε. Μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνα-
κάλει Δέρνης ὕδωρ.

Π. Εἶμι, μὴ πόνει· σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ;
Ε. Ἐξθι χθονός.

Π. Ἐξεμι· πατέρα δέ μοι δὸς εἰσιδεῖν.
Ε. Οὐκ ἂν τύχοις.

Π. Ἀλλὰ παρθένος ἀδελφάς. Ε. Οὐδὲ
τάσδ' ὄφει ποτέ.

Π. ὦ κασίγνηται. Ε. Τί ταύτας ἀνα-
καλεῖς, γ' ἔχθιστος ὢν;

Π. Μῆτερ, ἀλλὰ μοι σὺ χαῖρε. Ι. Χαρ-
τὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;

Π. Οὐκέτ' εἰμι παῖς σός. Ι. Εἰς πόλλ'
ἄθλια πέφυκ' ἐγώ.

Π. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. Ε. Καὶ γὰρ
ἀνθυβρίζομαι.

Π. Ποῦ ποτὲ σήσῃ πρὸ πύργων; Ε. Ὡς
τί μ' ἰσορεῖς τόδε;

Π. Ἀντιτάξομαι κτειῶν σε. Ε. Κάμ' ἐπεὶ
ἔρως ἔχει.

34 ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ. 637.

Ι. ὦ τάλαιν' ἐγώ· τί δράσεται, ὦ τέκν' ;

Π. αὐτὸ σημανεῖ.

Ι. Πατὴρς εὖ φεύξεοθ' Ἑριννῦς ; Ε. Ἐξρέ-
τω πρόπας δόμος.

Π. ὦς τάχ' ἐκέθ' αἵματηρὸν τέμνον ἀργήσας
ξίφος.

Τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεὰς μαρ-
τύρομαι,

ὦς ἄτιμος οἶκτρά πάσχων, ἐξελαύνομαι
χθονός,

Δουλος ὥς, ἀλλ' ἐχὶ ταύτῃ πατὴρς Οἶ-
δίπου γεγώς.

Κἂν τι σοι, πόλις, γένηται, μή με, τόνδε
δ' αἰτιῶ.

Οὐκ ἐκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι
χθονός.

Καὶ σὺ, Φοῖβ' ἀναξ ἄγυιεύ, καὶ μέλαθρα
χαίρετε,

Ἥλικές θ' εἰ μοι, θεῶν τε δεξιμῆλ' ἀλάλματα·
Οὐ γὰρ οἶδ', εἴ μοι προσειπέιν αὖθις ἔοθ'
ὑμᾶς ποτέ.

Ἐλπίδες δ' οὐπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα
σὺν θεοῖς.

J. Me miseram! quid facietis, o filii? E. Res ipsa ostendet.

J. Non effugietis patris diras? E. Pereat tota domus.

P. Quam cito ensis meus cruentus non erit amplius ociosus?

Et terram, quae me aluit, et deos testor,

Quod inhonoratus miseranda patiens ejicior e terra,

Sicut servus, nec amplius natus ab eodem patre Oedipo.

Et si quid acciderit tibi, o civitas, non me, sed hunc, accusato:

Invitus enim veni, invitus etiam expellor e patria.

Et tu, Phoebe rex, custos viarum publicarum, et atria valet,

Et aequales mei, et statuæ deorum, recipientes Victimæ: nescio enim, an aliquando licebit mihi rursus vos alloqui.

Spes vero nondum obdormiunt; quibus confido cum diis,

35 PHOENISSAE. 649.

Hoc interfecto, me potiturum hac Thebana
terra.

E. Discedito ex terra. Vere enim nomen Poly-
nicis pater indidit

Tibi divina providentia, cognomen contentionis.

E P O D I C A.

STROPHE.

C. Cadmus venit in hanc terram
Tyrius, qui quadrupes
Vitula indomitum corpus prostravit,
Completum reddens
Oraculum, ubi habitare
Campos cum oraculum
Ferentes triticum Aonum cecinit
Pulcherrimum solum ubi
Humor percurrrens rigat jugera
Dirces florifera,
Et profundos habentia fulcos arva.
Bacchum ubi peperit
Mater, connubio Jovis,
Quem hedera circumdata
Flexuosa statim adhuc puerum
Virentibus frondibus

Τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσῃν τῇσδε Θηβαί-
ας χθονός.

Ε. Ἐξθ' ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ' ὄνομα Πα-
λυνείκην πατὴρ

Ἔθετό σοι θεῖα προνοία, νεικέων ἐπώνυμον.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

Χ. Κάδμος ἔμολε τάνδε γαῖν

Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς

Μόχρος ἀδάμασον πέσσημα

Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα

Χρησμόν, ἔ κατοικίσαι.

Πεδία μὲν τὸ θέσφατον

Πυροφόρα δόμων ἔχρησε,

Καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα τε

Νοτὶς ἐπέρχεται γύας

Δίρκας χλοηφόρους,

Καὶ βαθυσπόρους.

Βρόμιον ἔνθα τέκε

Μάτρη, Διὸς γάμοις,

Κισσὸς ὃν περισεφῆς

Ἑλκτὸς, εὐθύς ἔτι βρέφος

Χλοηφόροιςιν ἔρνεσι

Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισε,
 Βακχεῖον χόρευμα
 Παρθένοισι Θηβαίαισι,
 Καὶ γυναῖξιν Εὐίοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἐνθα φόνιος ἦν δράκων
 Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
 Νάματ' ἐνυδρα καὶ ῥέεθρα
 Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
 Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν.
 Ὄν ἐπὶ χέρνιθας μολῶν
 Κάδμος, ὥλεσε μαρμάρῳ,
 Κράτα φόνιον ὀλεσίθηρος
 Ωλένας δικῶν βολαῖς,
 Δίας ἀμάτορος
 Παλλάδος φραδαῖς,
 Γαπετεῖς δικῶν ὀδόντας
 Εἰς βαθυσπόρος γύας.
 Ἐνθεν ἐξανῆκε γὰ
 Πάνοπλον ὄφιν ὑπὲρ ἄκρων
 Ὅρων χθονός· σιδαρόφρων
 Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε φίλα γὰ,
 Αἵματος δ' ἔδευσε

Obumbrantibus beans textit,
 Bacchica-festivitate-celebrandam rem
 Virginibus Thebanis,
 Et mulieribus Eviis.

ANTISTROPHE.

Ibi sanguinolentus erat draco
 Martis, crudelis custos,
 Flumina pulchrisflua et alveos
 Viridantes oculorum motibus
 Passim errantibus custodiens.
 Quem ad lavacra profectus
 Cadmus, interfecit marmore,
 Caput sanguineum, intersectoris ferarum,
 Brachii faucians jactibus,
 Divae matre carentis
 Palladis consiliis,
 In terram lapsos jaculatus dentes
 In profunda arva :
 Unde *max* emisit terra
 Armatum spectaculum supra summos
 Fines terrae *i. e. supra terrae superficiem* : ferrea
 Vero invidia ipsum rursus conjunxit charae terrae:
 Sanguine vero rigavit

37 PHOENISSAE. 690.

Terram, quae ipsum lucidis

Ostendit coeli flatibus.

E P O D I C A.

Et te, ex avia

Io quondam natum

Epaphum, o Jovis filii,

Vocavi, vocavi

Barbara voce.

Io barbaris precibus

Veni, veni in hanc terram,

Tui iam posteri condiderunt.

Deae urbique celebres

Proserpina, et amica

Ceres dea,

Illa quidem omnium Domina,

Omnium vero tellus alatrix,

Habitarunt: mitte taediferas

Deas ad opem ferendam huic terrae:

Omnia enim facilia sunt diis.

I A M B I.

E. Vade tu, et adduc Menoecei filium,

Creontem, fratrem meae matris Jocastae,

Dicens haec, quod privata et publica salutis terrae

Γαῖαν, ἃ νιν εὐηλίοισι
Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.

ΣΠΩΔΟΣ.

Καὶ σέ, τὸν προμάτορος
Ἴους ποτ' ἐκγονον
Ἐπαφον, ᾧ Διὸς γένεθλον,
Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα
Βαρβάρῳ βοᾷ
Ἴω, βαρβάροις λιταῖς
Βᾶθι, βᾶθι τάνθε γᾶν,
Σοί νιν ἐκγονοὶ κτίσαν,
Αἱ διώνυμοι θεαὶ
Περσέφασσα, καὶ φίλα
Δαμάτῃ θεᾷ,
Ἀπάντων ἀνασσα,
Πάντων ᾧ γᾶ τροφὸς,
Ἐκτίσαντο πέμπε πυρφόρος
Θεὰς ἀμῦναι τᾷδε γᾷ.
Πάντα δ' εὐπετῇ θεοῖς.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ε. Χώρῃ σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοπκίως
Κρέοντ', ἀδελφὸν ματρὸς Ἰοκάστης ἐμῆς,
Λέγων τὰδ', ὡς οἴκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς

Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βελέματα,
 Πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μελεῖν.
 Καὶ τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών,
 Ὅρῳ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους σείχοντ' ἐμῆς.
 Κ. Ἡ πόλλ' ἐπῆλθον εἰσιδεῖν χηρίζωνσ' ἀναξ
 Ἑτεόκλεες· περίξ ᾧ Καδμείων πύλας
 Φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.
 Ε. Καὶ μὲν ἐγὼ σ' ἔχρηζον εἰσιδεῖν, Κρεον.
 Πολλῷ γὰρ εὖρον ἐνδεεῖς διαλλαγὰς,
 Ὡς εἰς λόγους συνῆψα Πολυτεῖκει μολῶν.
 Κ. Ἦκιστα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
 Κήδει τ' Ἀδράστῃ, καὶ στρατῷ πεποιθότα.
 Ἀλλ' εἰς θεοὺς χρεὶ ταῦτ' ἀναρήσαντ' ἔχειν.
 Ἀ δ' ἐμποδὼν μάλισσα, ταῦθ' ἦκω φράσων.
 Ε. Τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.
 Κ. Ἦκει τις αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
 Ε. Λέγει δὲ δὴ τι τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
 Κ. Μέλλειν περίξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
 Ὅπλοις ἐλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
 Ε. Ἐξοισέον τ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
 Κ. Ποῖ; μῶν νεάζων ἔχ' ὄρα·ς ἀχρήσ' ὄραν;
 Ε. Ἐκτὸς ἰάφρων ἰῶνδ', ὡς μαχόμενος ἰάχα.
 Κ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἷδ' ἄφθονοι.

Velim cum ipso conferre confilia,

Priusquam veniamus in pugnam, et ad aciem.

Atqui pedum tuorum labore liberat te praesens :

Video enim ipsum venientem ad domum meam.

C. Profecto saepe excidi spe videre te cupiens, o

Rex Eteocles : undique autem portas Cadmaeorum

Et custodes accessi, te quaerens.

E. Atqui ego volebam te videre, o Creon.

Omnino enim inveni inutiles reconciliationes,

Postquam in colloquium veni cum Polynice.

C. Audivi ipsum majus quiddam cogitare, quam

Thebas, affinitateque Adraști, et exercitu fretum.

Verum oportet ista deorum arbitrio permittere.

Quae vero instant nunc maxime, haec venio

Dicturus. E. Qualia sunt ista? non intelligo enim

Tuum dictum. C. Venit transfuga quidam ab

Argivis. E. Dicitne aliquid novi de rebus, quae

Ibi sunt? C. Quod undique circum densis Thebanam

Civitatem statim armis circumdaturus sit Argivorum

Exercitus. E. Sunt igitur urbi Cadmaeorum efferenda

Arma. C. Quo? Num juvenescens non vides,

Quae oportebat te videre? E. Extra fossas istas,

Quippe pugnaturis statim. C. Exigua est multitudo

39 PHOENISSA E. 734.

Hujus terrae; illi vero sunt innumeri. E. Scio illos
Feros esse verbis. C. Habet aliquod nomen prae
Graecis Argos. E. Confide; cito implebo
campos eorum sanguine.

C. Velim equidem, sed hoc video magni laboris,
E. Scito, quod non continebo copias intra moenia.
C. Atqui tota victoria consilii opus est.

E. Vis igitur, ut me convertam ad aliquas vias?

C. Ad omnes potius, priusquam in periculum
Semel venias. E. Quid si noctu impetum faciamus
in eos ex insidiis?

C. Si quidem, eventu sperato excidens, huc salvus
Rediturus iterum? E. Nox pariter commoda
Utrisque, sed audenti magis. C. Res dira est, in
Periculum incidere noctis in tenebris. E. Verum
dum coenabunt, in eos impetum faciam?

C. Terror forte fuerit: oportet autem vincere.
E. Vadum vero Dircaeum profundum est ad
Redeundum. C. Omnia sunt deteriora, quam
Bene cavere. E. Quid vero, si equitatu adoriamur
exercitum Argivorum?

C. Et tibi exercitus curribus undique septus est.

E. Quid igitur faciam? An dedam urbem hosti?

Ε. Ἐγῶδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.

Κ. Ἐχει τίν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.

Ε. Θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδῖον ἐμπλήσω
φόνος.

Κ. Θέλοίμ' ἂν· ἀλλὰ τῷ ὄρῳ πολλῷ πόνος.

Ε. Ὡς εἰ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν.

Κ. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.

Ε. Βάλει τράπωμαι δῆθ' ὁδὸς ἄλλας τινάς;

Κ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.

Ε. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοίμεν ἐκ λό-
χου;

Κ. Εἴπερ σφαλεῖς γε, δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.

Ε. Ἴσον φέρει νύξ· τοῖς δ' ὅλμῳσι πλέον.

Κ. Ἐνδυσυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.

Ε. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὔσι, προσβάλλω
δόρυ;

Κ. Ἐκπληξίς ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.

Ε. Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.

Κ. Ἄπαν κάκιον τῷ φυλάσσεσθαι καλῶς.

Ε. Τί δ', εἰ καθιππεύσαμεν Ἀργείων στρα-
τόν;

Κ. Κάκεϊ πέφρακται λαὸς ἄρμασιν πέριξ.

Ε. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοις δώσω πόλιν;

Κ. Μὴ δῆτα· βελεύς δ', ἐπεὶ περ εἶ σοφός.

Ε. Τίς ἔν πρόνοια γίνεται σοφωτέρα;

Κ. Ἐπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασίν, ὡς ἤκουσ'
ἐγώ,

Ε. Τί προσετάχθαι δρᾶν; τὸ γὰρ δένος
βραχύ.

Κ. Λόχων ἀάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι
πύλαις.

Ε. Τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ ἔμενῶ.

Κ. Ἐπτ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύ-
λαις ἐλοῦ.

Ε. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοσόλῃ δорός;

Κ. Λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.

Ε. Ξυνῆκ' ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.

Κ. Καὶ ξυσρατηγούς· εἰς δ' ἀνὴρ ἔπ' ἀνθ' ὄρᾳ.

Ε. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβελία;

Κ. Ἀμφότερον, ἀπολειφθὲν γὰρ εἰδὲν θάτερον.

Ε. Ἔσαι τὰδ'· ἐλθὼν δ' ἑπτὰ πύλον ἐς πόλιν,
Τάξω λοχαγὰς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθεῖς.

Ὄνομα δ' ἐκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,

Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσι καθημένων.

Ἄλλ' εἴμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.

C. Nequaquam : sed delibera, si quidem es sapiens.

E. Quod igitur consilium erit sapientius?

C. Aiunt apud hostes septem viros, ut ego
audivi,

E. Quid mandatum habere, ut faciant? istae
enim exiguae sunt vires.

C. Praeesse septem cohortibus, ut invadant portas.

E. Quid igitur faciemus? desperationem enim
Non expectabo. C. Et tu ad portas septem viros
adversus eos elige.

E. Ut praesint copiis, aut hastae singulari?

C. Cohortibus : diligens eos, qui *sint* fortissimi.

E. intelligo : ut prohibeant murorum ascensum.

C. Et ducibus focios addas. Unus enim vir non
Omnia videt. E. Secundum audaciam eligens,

An secundum prudentiam? C. Utrunque; nam

Alterutrum solum nihil valet. E. Fient haec *ita* :

Profectus enim in septiturrem ambitum, ordinabo

Duces ad portas, ut dicis, opponens pares paribus

Hostibus. Nomina porro singulorum recensere

Longum esset. Cum sub ipsis muris confederint

Hostes : sed vado, ne simus ociosi manu. Utinam

41 PHOENISSAE. 772.

Vero mihi contingat fratrem habere oppositum,
 Et congregientem praelio, consequi cum hasta,
 Et occidere, qui venit everfioni patriam daturus.
 Et nuptias Antigonaë meae sororis, et filii tui
 Haemonis, si quid ego fortuna male rem gesserò,
 Tibi oportet curae esse: sponfionemque firmam,
 De qua ante convenit, nunc facio in exitu meo.
 Es frater matris meae, quid multis verbis opus est?
 Nutrias eam digne, et mea et tua causa.
 Pater vero in se ipse stultitiam admisit,
 Excaecans se, non valde eum laudo:
 Et nos simul imprecationibus suis, si fors fuerit,
 Occidet. Unum nobis omiffum est, si quod
 Oraculum Tiresias vates nobis dicere posset,
 Id ab eo exquirere. Ego vero filium tuum
 Menoeceum, qui nomen habet patris tui,
 Mittam ut ducat huc Tiresiam, o Creon:
 Tecum enim lubens in colloquium veniet.
 Ego enim artem divinandi vituperavi
 Jam coram ipso, ita ut mihi succenseat.
 Urbi vero et tibi haec mando, o Creon,
 Si ego vicero, cadaver Polynicis
 Nunquam sepeliri in hac terra Thebana:

Καί μοι γένοῖτ' ἀδελφὸν ἀντήρην λαβεῖν,
 Καὶ ξυσθενέτα, διὰ μάχης εἰλεῖν δορί,
 Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.
 Γάμῃς τ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδὸς τε σὺ
 Αἴμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
 Σοὶ χρή μέλεσθαι τὴν δόσιν τ' ἐχέγγυον
 Τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
 Ματρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
 Τρέφ' ἀξίως νιν, σὺ τε, τὴν τ' ἐμήν χάριν.
 Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
 Ὅψιν τυφλώσας· ἐκ ἄγαν σφ' ἐπήνεσα·
 Ἡμᾶς δ' ἀραῖσιν, ἣν τύχη, κατακτανεῖ.
 Ἐν δ' ἡμῖν ἀργὸν ἔστιν, εἴ τι θέσφατον
 Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
 Τῷδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'· ἐγὼ δ' ἢ παῖδα σὸν
 Μενοικέα, σὺ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
 Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
 Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς ἐς λόγους ἀφίξεται.
 Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμφάμην
 Ἦδη πρὸς αὐτὸν, ὥς μοι μομφὰς ἔχειν.
 Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκῆπτω, Κρέον·
 Ἦνπερ κρατήσῃ τάμα, Πολυνείκους νέκυον
 Μὴ ποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί,

Θήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, καὶ φίλων τις ἦ.
 Σοὶ μὲν τὰδ' αὐδῶ· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
 Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήμαλα,
 Ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
 Ὀρμῶμεν ἤδη ξὺν δίκη νικηφόρῳ.
 Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,
 Προσευξόμεσθα, τήνδε διασώζειν πόλιν.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί πόθ' αἵματι
 Καὶ θανάτῳ κατέχη, Βρομῖς παράμυστος
 ἑορταῖς;
 Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις σφάλλοισι νεάνιδος ὥρας,
 Βόσρυχον ἀμπετάσας, λωτῇ κατὰ πνεύμα-
 τα μέλπη
 Μῆσαν, ἐν ᾧ χάριτες χαροποιοί·
 Ἄλλὰ σὺν ὀπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων
 ἐπιπνεύσας
 Αἵματι Θήβας, κῶμον ἀναυλότατον προ-
 χορεύεις·
 Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις,
 ἀλλ'

Sed mori, qui id sepelierit, etiam si sit aliquis
 Amicus. Tibi quidem haec dico. Sed ministris
 Meis dico: efferte arma, ferreaque indumenta,
 Ut in certamen propositum belli
 Tendamus jam cum iustitia victrici.
 Et Cautionem, quae est utilissima Dearum,
 Oremus, ut servet hanc urbem.

E P O D I C A.

S T R O P H E.

C. O aerumnose Mars, quare sanguine
 Et morte delectaris, a Bacchi festis
 diffone,
 Non inter pulchrichoras coronas juvenilis aetatis,
 Cincinnum pandens, tibiae ad flatus
 canis
 Carmen, in quo sint gratiae lactificae?
 Sed cum armatis, exercitum Argivorum
 incitans
 In Thebas progeniem, commissionem minime
 tibiis congruam praefilis:
 Non pedem thyrsos concitum cum cervinis pelli-
 bus in gyrum agis, sed

43 PHOENISSAE. 8to.

Curribus et fraenis quadrijugis unungulum equum ;

Ismenique ad flumina promovens
Equitationibus exerceas, in Argivos fulgere
Faciens Spartorum genus,
Scutiferum chorum armatum,
Adversarium ad lapidea moenia.
Certe atrox quaedam est dea Discordis, quae haec
Excogitavit mala regibus terrae hujus,
Labdacidis miseria.

ANTISTROPHE.

O admirandarum frondium abundantissimum feris
nemus, Dianae nivosae deliciae
Cithaeron,
Nunquam morti destinatum filium Jocaetae
Debueras Oedipum alere infantem ejectum
domo,
Aureis fibulis insignem :
Neque virginea ala, montanum monstrum venire,
Luctus terrae, Sphingis, maxime absonis cum
carminibus,
Quae quondam Cadmi, quadrupedibus unguis,

"Αρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυ-
 χα πῶλον,
 'Ισμηνῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
 'Ιππεΐασι θαάζεις, 'Αργείοις ἐπιπνεύσας
 Σπαρτῶν γένναν,
 'Ασπιδοφέρμονα θίασον ἔυοπλον,
 'Αντίπαλον κατὰ λαΐνα τείχεα·
 "Η δεινά τις "Ερις θεός, ἃ τὰδε
 Μήσατο πῆματα γᾶς βασιλεύσι,
 Λαβδακίδαῖς πολυμόχθοισιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

"Ω ζαθέων πετάλων πολυθηρότα-
 τον νάπος, 'Αρτέμιδος χιονότροφον ὄμμα
 Κυθαιρῶν,
 Μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ'
 'Ιοκάσῃς,
 "Ωφελὲς Οἰδίποδα θρέψαι βρέφος ἔκβολον
 οἴκων,
 Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσασμον·
 Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν ἔρειον τέρας ἐλθεῖν,
 Πένθεα γαίης, Σφηγγὸς, ἀμυστοτάταισι σὺν
 ᾠδαῖς·
 "Α πολε Καδμογενῇ, τείραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι

Τείχεσι χριμλομένα, φέρειν αἰθέρος εἰς ἄβα-
τον φῶς

Γένναν, τὰν ὁ κατὰ χθόνος αἶδας
Καδμείοις ἐπιπέμπει· δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
Θάλλει παίδων

Οἰδίποδος κατὰ δώματα καὶ πόλιν.
Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, ἐ πότ' ἔφυ καλὸν,
Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι τοι παῖδες,
Ματρὶ λόχευμα, μίασμα πατρὸς,
Ἥ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν.

Ξ Π Ω Δ Ο Σ.

Ἔτεκες, ὦ γὰρ, ἔτεκές ποτε,
Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην πότ' ἐν οἴκοις,
Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
Γένναν ὄδοντοφυῆ, Θήβας κάλλιπον ὄνειδος.
Ἀρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίης
Ἦλυθον ἔρανίδαι, φόρμιγγί τε λείχεα Θήβας,
Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὑπο, πύργος ἀνέστα
Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
Πρόπαρ Ἴσμην καταδεύει.
Ἰὼ θ' ἃ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.

Moenibus appropinquans, tulit aetheris in inac-
cessum lumen,

Prolem : quam *Sphingem* infernus

Pluto Cadmeis immisit. Infelix vero lis alia

Oritur liberorum

Oedipi in aedibus et urbe.

Quod enim honestum non est, nunquam fiet

Honestum, neque illegitimus liberi

Matris partus, et piaculum patris :

Quae quidem consanguineum in lectum venit.

E P O D U S.

Genuisti, o terra *Thebana*, genuisti quondam,

Barbarum, ut famam audiui quondam in aedibus,

A feris nutrito, rubram habente cristam dracone

Ortum genus ex dentibus natum, Thebis

Pulcherrimum decus. Harmoniae vero olim ad

Nuptias venerunt coelestes dii. Citharaque moenia

Thebarum, Amphioniaque a lyra turris surrexit

Geminorum fluminum, vadum circa medium

Dirces, virides-herbas-alentem quae campum

Ante Ismenum rigat.

Ioque cornigera avia,

Cadmeorum reges genuit:

45 PHOENISSAE. 348.

Innumeraque bona

Alia aliis permutans,

Urbs haec in summis

Stetit Martiis fastigiis.

I A M B I.

T. Ducito, ulterius, o filia, quia caeco pedi

Tu es oculus, sicut stella nautis,

Huc in planum solum vestigium ponens meum.

Praecedito, ne impingamus: imbecillis est pater

Tuus. Serva mihi tabellas fortium virginea manu,

Quas accepi fervans auguria avium,

In sacris sedibus, ubi vaticinor.

O fili Menoeceu, nate Creontis, dic mihi,

Quam longa est reliqua urbis via,

Ad tuum patrem? quia genu meum defatigatum

Est: crebrum enim promovens gressum, aegre

Conficio. C. Confide; prope enim, o Tiresia,

Amicos tuos appulisti pedem tuum: teneas eum,

Fili: quia omnis spina dorsi, et pes senis, solet

Manus externae expectare levamina. T. Esto:

Adsumus; quid vocas me tam celeriter, Creon?

C. Nondum obliti sumus; sed convoca robur,

Ex spiritum collige, ejiciens anhelationem, quam

Μυριάδας δ' ἀγαθῶν
 Ἑτέρας ἑτέροις μεταμετρομένα,
 Πόλις αὖδ' ἐπ' ἄκροις
 Ἔσακ' ἀρήϊοις σφεάνοισιν.

Ι Α Μ Β Ο Ι.

Τ. Ἦγῃ πάροιθε, θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
 Ὀφθαλμός ἐῖ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς.
 Δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἵχνος τιθεῖς ἐμὸν,
 Πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀδενῆς πατὴρ.
 Κλήρης τέ μοι φύλασσε παρθένω χερὶ,
 Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ' ὀρνίθων μαθὼν,
 Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
 Τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἴπέ μοι,
 Πόση τίς ἢ ἑπίλοιπος ἄσχεως ὁδὸς
 Πρὸς πατέρα τὸν σὸν ; ὡς ἐμὸν κάμνη γόνυ,
 Πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
 Κ. Θάρσει πέλας Ἰᾶρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
 Ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβῆ δ' αὐτῇ, τέκνον.
 Ὡς πᾶσ' ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτε, φιλεῖ
 Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κερφίσματα.
 Τ. Εἶεν, πάρεσμεν· ἴ με καλεῖς σπυδῇ, Κρέον ;
 Κ. Οὐπὼ λελήσμεθ'· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
 Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδῷ.

Τ. Κόπῳ παρειμαι γῆς Ἐρεχθεῖδαν ἄπο
Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροθεν ἡμέρας.

Κάκει γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπῃς δορὸς,
Οὐ καλλινίκῃς Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγὼ,

Καὶ τόνδε χρυσὸν σέφανον, ὡς ὄρας, ἔχω,
Λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.

Κ. Οἶωνόν ἐθέμην καλλίνικα σὰ σέφη·

Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ,
Δορὸς Δαναῖδων, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.

Βασιλεὺς μὲν ἔν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις

Ἦδη πρὸς ἀλλήν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.

Ἐμοὶ δ' ἐπέσαλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,

Τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσασμεν πόλιν.

Τ. Ἐτεοκλῆς μὲν οὐνεκ' ἂν κλήσας σόμα,

Χρησμὸς ἐπέχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρήζεις μαθεῖν,

Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἡδε γῇ πάλαι, Κρέον,

Ἐξ ἧ τεκνώθη Λαῖος βία θεῶν,

Πόσιν τ' ἔφυσε ματρὶ μέλεον Οἰδίπην.

Αἶθ' αἵματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,

Θεῶν σόφισμα, καὶ πίδειξις Ἑλλάδι.

Ἀσυγκαλύφαι παῖδες Οἰδίπῃ χρόνῳ

Χρήζοντες, ὡς δὴ θεὸς ὑπεκδραμέμενοι,

Ἦμαρτον ἀμαθῶς· ἔτε γὰρ γέρας πατρὶ,

Contraxisti in via. T. Labore defatigor, a terra
Atheniensium huc deductus superiori die.

Nam et illic quoddam erat bellum contra
Eumolpum, cujus gloriosos victores ego Athenienses

Feci; et hanc auream coronam, quam vides,
Habeo, accipiens primitias spoliorum hostilium.

C. Omen reputo victricem tuam coronam :

In magna enim procella positi sumus, sicut scis,
Belli Graecorum; et magnum certamen est Thebis.

Rex quidem abiit ornatus armis,

Jam ad pugnam Eteocles Argivam:

Et mihi mandavit, ut audiam ex te,

Quid facientes, maxime servemus urbem.

T. Eteoclis quidem causa clauso ore

Reticuisssem oracula : tibi vero, quandoquidem

Vis audire, dicam. Laborat enim haec terra jam

Pridem, o Creon, ex quo Laius suscepit liberos

Invitis diis, et genuit maritum matri miserum

Oedipum, illaeque cruentae oculorum rationes

Deorum sunt artificium, et demonstratio per

Graeciam: quae occultare filii Oedipi longo tempore

Volentes, tanquam effugituri Deos,

Erraverunt stulte : neque enim honorem patri,

47 PHOENISSA E. 893.

Neque liberum exitum dantes, hominem miserum
 Irritaverunt: edidit enim in eos imprecationes
 Diras, aegrotansque, et praeterea ignominia
 Affectus. Propter quae ego quid non faciens,
 Quidve non dicens, veni in odium filiorum
 Oedipi? prope autem adest mors ipsorum manibus
 Ventura ipsis, o Creon, multi vero mortui juxta
 Mortuos lapsi, Argiva et Thebana miscentes tela,
 Acerbum dabunt luctum terrae Thebaeae.
 Tu vero, o misera urbs, simul everteris,
 Nisi sermonibus meis aliquis obtemperaverit.
 Nam illud quidem plurimum erat, ex filiis Oedipi
 Neminem civem, neque regem esse terrae:
 Quod malis agitentur geniis, everfuri sunt urbem.
 Postquam autem malum potentius fuit bono,
 Una restat alia ratio salutis:
 Sed, non enim est mihi tutum hoc dicere,
 Acerbumque est summam rerum habentibus,
 Urbi exhibere pharmacum salutis,
 Ab eo, valete. Unus enim cum multis,
 Quod futurum est, si oportet, patiar: quid enim
 Faciam? C. Mane hic, senex. T. Ne me prehen-
 das.

Οὐτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυσυχῇ
 Ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀράς
 Δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ πρὸς ἡτιμασμένος.
 Ἄ γὰρ τί κ' ὀδῶν, ποῖα δ' κ' λέγων ἔπη,
 εἰς ἔχθος ἦλθον πασι τοῖσιν Οἰδίπου;
 Ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
 Πολλοὶ γ' νεκροὶ παρὰ νεκροῖς πεπτωκότες,
 Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
 Πικρὰς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
 Σὺ τ', ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλιν,
 εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται·
 Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
 Μηδένα πολίτην, μὴδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός,
 Ὡς δαμονῶντας κἀνατρέφοντας πόλιν.
 Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακὸν ἐστὶ τὰγαθῷ,
 Μί' ἐστὶν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
 Ἀλλ', κ' γὰρ εἰπεῖν εἰδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλές,
 Πικρὸν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις
 Πόλει παραχεῖν φάρμακον σωτηρίας,
 Ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα
 Τὸ μέλλον, εἰ χρεὶ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;
 Κ. Ἐπίχες αὐτῷ, πρέσβυ. Τ. Μὴ πῖλαμι
 βάνου.

Κ. Μείνον· τί φεύγεις; Τ. Ἡ τύχη σ',
ἀλλ' ἔκ ἐγώ.

Κ. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.

Τ. Βέλει σὺ μέν ται, κ' ἄχ' ἰβελήσῃ τάχα.

Κ. Καὶ πῶς πατρώαν γαῖαν ἔσωσαι θέλω;

Τ. Θέλεις ἀκῶσαι δῆτα, καὶ σπευδὴν ἔχεις;

Κ. Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;

Τ. Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων

Πρῶτον δ' ἐκεῖνο βέλομαι σαφῶς μαθεῖν,

Πῶς ἔστιν Μεινοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν.

Κ. Ὅδ' ἔμακρὰν ἄπεσι, πλησίον δέ σου.

Τ. Ἀπελθέτω νῦν θεσφάτων ἐμῶν ἐκάς.

Κ. Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.

Τ. Βέλει παρόντος δῆτά σοι τέττε φράσω;

Κ. Κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.

Τ. Ἄκουε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν,

Ἄδρωντες ἂν σώσασθε Καδμείων πόλιν.

Σφάζαι Μεινοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας

Σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.

Κ. Τί φῆς; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;

Τ. Ἄπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.

Κ. ὦ πολλά λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά·

Τ. Σοί γ', ἀλλὰ παῖρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.

C. Mane: quid fugis? T. Fortuna me fugit;
non ego.

C. Dicitō salutē civibus et urbi.

T. Tu *modo* quidem vis: sed mox non voles.

C. Quomodo vero non volo fervare terrā patriam?

T. Vis igitur audire, et studes? C. Ad quid
Enim aliud me promptitudinem oportet habere?

T. Audies igitur jam mea oracula:

Sed prius hoc certo cognoscere volo,

Ubinam sit Menoeceus, qui me huc adduxit.

C. Ille non procul abest: prope vero te astat.

T. Abeat nunc procul a meis oraculis.

C. Filius ex me natus tacebit, quae oportebit.

T. Vis igitur, ut eo praesente tibi hoc dicam,

C. Audiens enim voluptatem capiet ex re tam

Salutari. T. Audi igitur nunc oraculorum meorum

Viam, quae facientes servabitis Cadmeorum

Urbem: mactari a te Menoecea hunc oportet pro

Patria, filium tuum: quandoquidem hanc fortunam

Ipse arcessis. C. Quid ais? cujusmodi sermonem

Hunc dixisti, o senex? T. Quae adhuc immutabilia

Sunt et oportet te facere. C. O multa mala parvo

Tempore affatus. T. Tibi quidem, sed patriae

Magna et salutaria. C. Non percepi, non intellexi,
 Valeat urbs. T. Vir iste non amplius idem *est* :
 Sententiam retractat iterum. C. Laetus abi: nihil
 Enim opus est mihi tuis oraculis. T. Num veritas
Ideo periit, quia tu infelix es? C. Oro te per
 Genua et per venerandam caniciem. T. Quare mihi
 Supplicas? non mollienda postulas mala. C. Tace;
 Ne dicas civibus hunc sermonem. T. Jubes me
 Injusta facere? non tacebo. C. Quid igitur facies
 Mihi? occides meum filium? T. Aliis hoc curae
 Erit; ego vero dicam. C. Unde vero hoc malum
 Venit mihi et filio? T. Recte me interrogas, et in
 Aciem venis verborum. Oportet nunc in ipso
 Specu, ubi draco terrigena fuit custos fontis Dirces
 Maestatum, dare laetalem sanguinem inferias terrae,
 Propter veterem iram Martis contra Cadmum,
 Qui terrigenae draconis ulciscitur caedem. Et haec
 Facientes, habebitis vobis auxiliatorem Martem.
 Humus vero pro fructu fructum, et pro sanguine
 Sanguinem si acceperit humanum, habetis
 Propitiam terram, quae quondam vobis
 Auro-galeatam spicam Spartorum edidit: oportet
 Enim mori aliquem ex genere hoc, qui natus sit

Κ. Οὐκ ἔκλυον, ἐκ ἵκυσσά, χαιρέτω πόλις.
 Τ. Ἀνὴρ ὃδ' ἐκ ἔτ' αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν.
 Κ. Χαίρων ἴθ'· ἔ γάρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
 Τ. Ἀπόλωλεν ἡ ἀλήθει', ἐπεὶ σὺ δυσυχεῖς;
 Κ. ὦ πρὸς σέ Ἰονάτων, καὶ Ἰερασμίου τριχόος.
 Τ. Τί προσπίνεις με; δυσφύλακ' αἰτῇ κακά.
 Κ. Σίγα· πολίταις τῷδε μὴ λέξης λόγους.
 Τ. Ἀδικεῖν κελεύεις μ'; ἔ σιωπήσασιν ἄν.
 Κ. Τί δή με δράσεις; παῖδά μὲ καλακλενεῖς;
 Τ. Ἄλλοις μελήσει ταῦτ', ἐμοὶ δ' εἰρήσειαι.
 Κ. Ἐκ τῷ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνω κακόν;
 Τ. Ὁρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κείς ἀγῶν' ἔρχη λόφων.
 Δεῖ τόνδε θαλάμους, ἔ δράκων ὁ γηγενῆς
 Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
 Σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δῆναι χοάς,
 Κάδμους παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μνηιμάτων,
 Ὅς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
 Καὶ ταῦτα δρῶντες, σύμμαχον κλήσεσθ' Ἄρη.
 Χθῶν δ' ἀντὶ καρπῶν καρπὸν, ἀντί θ' αἵματος
 Αἶμ' ἦν λάβη βρότειον, ἔξετ' εὐμενῇ
 Γῆν, ἣ ποθ' ὑμῖν χρυσοπήληκα σάχυν
 Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δ' δεῖ θανεῖν
 Τῷδ', ὅς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.

Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἴ σπαρτῶν γένεας,
 Ἀκέραμος, ἔκ τε ματρὸς, ἀρσένων τ' ἄπο,
 Οἱ σοί τε παῖδες· Αἰμόνος μὲν οὖν γάμοι
 Σφαγὰς ἀπείργουσ', ἐ γάρ ἐσιν ἡΐθεος.
 Κεῖ μὴ γὰρ εὐνῆς ἤψατ', ἀλλ' ἔχθ' λέχος.
 Οὗτος ᾧ πῶλος τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
 Θανῶν πατρώαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
 Πικρὸν δ' Ἀδράσῳ νόσον, Ἀργεῖοισί τε
 Θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
 Κλεινάς τε Θήβας· τοῖνδ' ἐλθ' δυοῖν πώτμοιν
 Τὸν ἕτερον· ἦ γὰρ παῖδα σῶσον, ἦ πόλιν.
 Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν, πάντ' ἔχεις· ἡγῶ, τέκνον,
 Πρὸς οἶκον· ὅσις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
 Μάταιος· ἦν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
 Πικρὸς καθέστηχ' οἷς ἂν οἶωνοσκοπῇ.
 Ψευδῇ δ' ὑπ' οἴκτῳ τοῖσι χρωμένοις λέγων,
 Ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
 Χρῆν θεσπιῶδεῖν, ὃς δέδοικεν ἔδνα.
 Χ. Κρέον τί σιγαῖς, γῆρυν ἄφθογγον χάσας;
 Κάμοι γὰρ ἔδεν ἥττον ἐκπληξίς πάρα.
 Κ. Τί δ' ἂν τις εἴποι; δῆλον οἶγ' ἐμοὶ λόβοι.
 Ἐγὼ γὰρ ἔποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
 Ὡσε σφαγέντα παῖδα προαδεῖναι πόλει.

Filius ex maxilla draconis. Tu vero hic nobis
 Reliquus es ex factorum genere, purus et ex matre,
 Et ex maribus, tuique liberi. Haemonis sed enim
 Nuptiae caedem *ipsius* prohibent: non enim est
 Caelebs: quamvis enim non attigerit lectorum,
 Tamen habet connubium. Iste vero juvenis huic
 Sacratum urbi, si moriatur, patriam terram servabit.
 Acerbum vero reditum Adraſto, caeterisque Argivis
 Faciet, triste fatum oculis objiciens,
 Et inclytas faciet Thebas: ex duabus igitur
 Sortibus elige alteram; aut enim filium ſerva, aut
 Urbem. Quae igitur a nobis *dici poterant*, omnia
 Habes: duc, filia, ad domum. Quicumque enim
 Utitur divinandi arte, ſtultus eſt. Etenim ſi forte
 Dixerit inimica, acerbus eſt iis, quibus vaticinatur:
 Dicens vero falſa propter commiſerationem
 Conſulentium, violat deorum jura. Solum
 Phoebum hominibus oportebat vaticinari, qui
 Neminem timet. C. Creon, quid taces, vocem
 Silentio premens? etenim mihi non minus quam
 Tibi ſtupor adeſt. C. Quid enim dicat aliquis?
 Maniſtum quid mea oratio. Ego enim nunquam
 Eo veniam calamitatis, ut caedendum filium

Addicam civitati. Omnibus enim hominibus est
 Amans liberorum vita: neque aliquis suum ipse
 Filium dederit ad interficiendum. Ne laudet me
 Quisquam, occidens meos liberos. Ipse vero, sum
 Enim in maturitate vitae, paratus sum mori, patriae
 Piaculum. Verum age, fili, priusquam resciscat
 Tota civitas, missis improbis oraculis vatum,
 Fuge quam celerrime cedens ex hac terra.
 Dicet enim principibus, et ducibus haec,
 Vadens ad septem portas, et ad duces.

Et si anteverterimus, servaberis:

Si vero serus fueris, perimus, occideris.

M. Quo fugiam igitur, ad quam civitatem? ad
 Quem hospitem? C. Ubi quam longissime ab hac
 Terra aberis. M. Ergo te dicere convenit, me
 Autem facere. C. Delpho transiens—M. Quoniam
 me oportet ire, o Pater?

C. In terram Aetolorum. M. Ex illa vero quo
 fugiam?

C. Ad solum Thesprotorum. M. Religiosam ad
 sedem Dodonae?

C. Scis. M. Quod vero tutamen mihi erit?

Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος.

Οὐδ' ἂν τὸν αὐτῆ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.

Μὴ μ' εὐλογεῖτω τὰμά τις κτείνων τέκνα.

Αὐτὸς δ', ἐν ὥραίῳ γὰρ ἴσασμαι βίῳ,

Θνήσκειν ἔτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.

Ἄλλ' εἴα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,

Ἀκόλας' εἰσάσας μάντεων θεσπίσματα,

Φεῦγ' ὡς ἰάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.

Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,

Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας μολῶν.

Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἐσί σοι σωτηρία·

Ἦν δ' ὑσερήσης, οἰχόμεοθα, κατθανῇ.

Μ. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;

Κ. Ὅπως χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλισ' ἔσῃ.

Μ. Οὐκῆν σε φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.

Κ. Δελφὸς περάσας. Μ. Ποῖ με χρὴ,

πάτερ, μολεῖν;

Κ. Αἰτωλίδ' ἐς γῆν. Μ. Ἐκ ᾗ τῆσδε, ποῖ

περῶ;

Κ. Θεσπρωτὸν ἔδρας. Μ. Σεμνὰ Δωδών-

νης βάθρα;

Κ. Ἔγνως. Μ. Τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται;

Κ. Πόμπιμος ὁ δαίμων. Μ. Χρημάτων ᾧ
τίς πόρος;

Κ. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. Μ. Εὖ λέγεις,
πάτερ.

Κ. Χώρει νῦν. Μ. Ὡς σὴν πρὸς κασιγνή-
την μολών,

Ἴης πρῶτα μασὸν εἵλκυσ', Ἰοκάστης λέγω,
Ματρὸς ξερηθεῖς, ὄρφανός τ' ἀποζυγεῖς,
Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω πόλιν.

Κ. Ἀλλ' εἶα, χώρει, μὴ τὸ σὸν κωλύετω.

Μ. Γυναῖκες, ὥς εὖ πατρὸς ἐξεῖλὸν φόβον,
Κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βέλομαι τυχεῖν.

Ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποσερῶν τύχης,
Καὶ δειλία δίδωσι καὶ συγγνωστὰ μὲν
Γέροντι, τῆμόν δ' ἐχὶ συγγνώμην ἔχει,
Προδότῃν γενέσθαι πατρίδος, ἣ μ' ἐγείνατο.

Ὡς ἔν' ἂν εἰδῇτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν,
Ψυχὴν δὲ δώσω τῆςδ' ὑπερθανεῖν χθονός.

Αἰχρὸν γὰρ οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
Κῆκ' εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,

Στάντες παρ' ἀσπίδ' ἐκ ὀκνήσασσι θανεῖν,
Πύργων πάροπθε μαχόμενοι πάτρας ὑπερ'
Ἐγὼ δὲ πατέρα καὶ κασίγνητον προδὲς,

C. Deus ultor est. M. Unde vero erit copia pecuniae?

C. Ego submittam aurum. M. Bene dicis, pater.

Vade igitur, ut vadens ad tuam sororem, cujus primum ubera

Traxi, Iocasten dico, cum essem privatus matre,
Et avulsus ab ea orphanus, tanquam salutaturus,
Ibo et vitam servabo. Sed age, abi; ne, quod
Ad te attinet, tibi ipsi sis impedimento.

O mulieres, quam bene patri exemi metum,
Decipiens eum verbis, ut consequerer, quae volo:

Qui ablegat me privans urbem *bona* fortuna,
Et ignaviae posuit. Sed ignoscendum est

Seni: res vero mea non meretur veniam,
Proditorem esse patriae, quae me genuit.

Ut igitur sciatis, vadam et servabo urbem,
Animamque dabo, ut moriatur pro hac terra.

Turpe enim est, ut liberi quidem ab oraculis,
Et non coacti necessitate divinitus,

Stantes ad clypeos, non detrectent mori,
Pugnantes pro patria ante turre:

Ego vero patrem et fratrem prodens,

Et urbem meam, tanquam timidus, ex terra
 Discedam: ubicunque enim vixero, videbor ignavus.
 Non per Jovem, qui est in astris, et Martem
 Caedium autorem, qui exortos e terra quondam
 Spartos reges hujus terrae constituit.
 Sed abibo; et stans in murorum pinis summis,
 Interficiens me ipsum in atrum specum
 Draconis, ubi vates jussit,
 Liberabo terram: dicta est sententia. Vado autem,
 Donum mortis non turpe urbi daturus,
 Liberaturus autem patriam hanc a malo: utinam
 Enim accipiens unusquisque quodcunque possit
 Bonum, hoc consequatur, et in commune
 Conferat patriae: civitates minora mala
 Experientes, in posterum beatae essent

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

C. Advenisti, advenisti, o alata, terrae partus,
 Infernaeque Echidnae,
 Cadmeorum praedatrix
 Multis perniciofa, gemituum autor,
 Mixta virgo, hostile monstrum,
 Furiosis alis,

Πόλιν τ' ἑμαυτῷ, δειλὸς ὥς, ἔζω χθονὸς
 Ἄπειμ'· ὅπῃ δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
 Οὐ· μὰ τὸν μετ' ἄσρων Ζῆν', Ἄρη τε Φοῖνιον,
 Ὅς τῷς ὑπερτεΐλαντας ἐκ γαίης ποτὲ
 Σπαρτῷς ἀνακτας τῆςδε γῆς ἰδρύσατο.
 Ἄλλ' εἵμι καὶ σὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
 Σφάξας ἑμαυτὸν σπῆκὸν ἐς μελαμβαθῇ
 Δράκοντος, ἐνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
 Ἐλευθερώσω γαῖαν· εἴρηται λόγος.
 Στείχω δὲ, θανάτῃ δῶρον ἐκ αἰχρὸν πόλιν
 Δώσω, νόσθ' δὲ τήνδ' ἀπαλλάξων χθόνα.
 Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναϊτό τις
 Χρησθόν, διέλθοι τῷτο, κείς κοινὸν φέροι
 Πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
 Πειρώμεναι, τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Ἔβας, ἔβας, ὦ πτερῶσα, γὰς λόχευμα
 Νερτέρῃ τ' Ἐχίδναι,
 Καδμείων ἀρπαγᾷ,
 Πολύφθορος, πολύφθορος,
 Μιξοπάρθενος, δαΐιον τέρας,
 Φοιτάσι πτεροῖς,

Χαλαῖσί τ' ὠμοσίτοις.
 Διρχαίων ἅ ποτ' ἐκ
 Τόπων νέες πεδαίρου-
 σ' ἄλυρον ἀμφὶ μῦσαν,
 Ὀλομέναν τ' Ἐρινῦν,
 Ἐφες, ἔφες, ἄχεα πατρίδι
 Φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,
 Ὃς τὰδ' ἦν ὁ πράξας.
 Ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
 Ἰάλεμοι δὲ παρθένων
 Ἐξέναζον οἴκοις,
 Ἰήιον βοᾶν, βοᾶν,
 Ἰήιον μέλος, μέλος,
 Ἄλλος ἄλλον ἐπωτότυζε
 Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
 Βροντᾷ δὲ συναγμός,
 Ἰαχά τ' ἦν ὅμοιος, ὅπό-
 τε πόλεως ἀφανίσειεν
 Ἄ πτεροῦσα παρθένος τιν' ἀνδρῶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χρόνῳ δ' ἔβα Πυθίαις ἀποσολαῖσιν
 Οἰδίπους ὁ τλάμων
 Θηβαίαν τάνδε γᾶν,

Unguibusque crudivoris :
 Quae quondam ex Diracis
 Locis adolescentes attol-
 lens absongo cum carmine,
 Et perniciosis furiis,
 Attulisti, attulisti dolores patriae
 Cruentos. Cruentus *profecto ille ex diis,*
 Quicumque haec fecit.
 Luctus autem matrum
 Luctus etiam virginum
 Resonabant *in* aedibus,
 Lugubrem vocem, vocem,
 Lugubre carmen, carmen.
 Alius alium lugebat
 Successive per urbem.
 Tonitruum autem luctus
 Clamorque erat similis,
 Quoties ea urbe, ex hominum conspectu
 Abripuisset alata virgo aliquem virum.

ANTISTROPHE.

Tandem vero venit Pythio missus
 Oedipus miser
 Thebanam *in* hanc terram

55 PHOENISSAE. 1065.

Tunc *quidem* volentibus, postea autem acerbitas.
 Cum matre enim nuptias infelices miser,
 Praeclaram victoriam adeptus
 Aenigmatum, contraxit:
 Polluit autem urbem,
 Per sanguinem vero versat:
 Execrandum in certamen
 Conjiciens imprecationibus
 Liberos *suos* miser. Admiramur, admiramur *illum*,
 Qui ad mortem abit
 Solo pro patrio,
 Creonti quidem relinquens luctus:
 Sed septem turribus munita claustra *hujus* agri
 Praeclara victoria insignia redditurus.
 Utinam autem sic fiamus matres,
 Utinam fiamus prole felices, o amica
 Pallas, quae draconis caedem
 Lapidum jactu confecisti
 Cadmi sollicitudinem
 Impellens ad opus.
 Unde invasit hunc agrum
 Rapinis daemonum quaedam noxa.

Τότ' ἀσμένοις, πάλιν δ' ἄχη.
 Ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους ὁ τάλας,
 Καλλίνικος ὦν
 Αἰνυμάτων, συνάπτει,
 Μιαίνει δὲ πτόλιν.
 Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
 Μυσαρόν εἰς ἀγῶνα
 Κοταβαλὼν ἀραῖσι
 Τέκεα μέλεος ἀγάμεθ', ἀγάμεθ',
 Ὃς ἐπὶ θάνατον οἷχεται
 Γᾶς ὑπὲρ πατρώας,
 Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
 Τὰ δ' ἐπτάπυργα κλείθρα γᾶς
 Καλλίνικα θήσων.
 Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,
 Γενοίμεθ' εὐτεκνοὶ, φίλα
 Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἶμα
 Λιθόβολον κατειργάσω,
 Καδμείαν μέριμναν
 Ὅρμήσας ἐπ' ἔργον.
 Ὅθεν ἐπέστυτο τάνδε γᾶν
 Ἀρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΙΑΜΒΟΙ.

- Α. Ὡν, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ ;
 Ἀνοίγεται, ἐκπορεύεται Ἰοκάστην δώμων.
 Ὡν μάλ' αὖθις διὰ μακρῶ μὲν, ἀλλ' ὅμως
 Ἐξελεθ', ἄκυσσον, Οἰδίπυς κλεινὴ δάμαρ,
 Λήξας ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.
 Ι. ὦ φίλτατ', ἥ πῶς συμφορὰν ἤκεις φέρων,
 Ἐτεοκλέες θανόντος, ὃ παρ' ἀσπίδα
 Βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἰργων βέλη.
 Τί μοι πύθ' ἤκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος ;
 Τέθνηκεν, ἥ ζῇ παῖς ἐμός ; σήμαινέ μοι.
 Α. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβος.
 Ι. Τί δ', ἐπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβυλαί ;
 Α. Ἐσῶσ' ἄθραυστοι, καὶ ἀνὴρ πασαι πόλεις.
 Ι. Ἦλθον ἧ πρὸς κίνδυνον Ἀργεῖς δορός ;
 Α. Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων
 Ἄρης
 Κρείσων κατέσῃ τῷ Μυκηναίῃς δορός.
 Ι. Ἐν εἰπέ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνεΐκης πέρι
 Οἶσθ', ὥς μέλει μοι καὶ τόδ', εἴ λεύσσει φάος.
 Α. Ζῇ σοι ξυνωρίς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
 Ι. Εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
 Πυλῶν ἀπεσῆσαοδε πυργηρέμενοι ;

I A M B I.

N. Heus, quis in portis aedium occurrit ?

Aperite, mittite Jocasten ex aedibus.

Heus rursus: fero quidem, sed tamen

Egredere, audi, o inclyta uxor Oedipi,

Sedatis luctibus, et lugubribus lacrymis.

J. O amicissime, nempe venis ferens aliquam

Calamitatem de mortuo Eteocle, cui ad clypeum

Adstas semper, arcens tela hostium.

Quodam mihi venisti novum nuncians nuncium ?

Mortuusne est? an vivit filius meus? indica mihi.

N. Vivit, ne metuas hoc, nam liberabo te a metu.

J. Quid autem ambitus septiturfes? quomodo se

Habent? N. Stant inconcussi, nec capta est urbs.

J. Veneruntne vero ad periculum Argivae pugnae?

N. Ad ipsum articulum ventum est. Sed Mars

Cadmaeus

Superior evasit Mycenaeis hastis.

J. Unum dic, per deos, si quid de Polynice

Scis, quia mihi et hoc curae est, an videat lumen.

N. Vivit tibi par liberorum diei usque huc.

J. Sis beatus: quomodo vero Argivorum copias

A portis depulistis inclusi turribus?

57 PHOENISSAE. 1108.

Dicito, ut caecum sepem domum

Veniens oblectem, hac terra servata.

N. Postquam filius Creontis, qui mortuus est pro

Patria, turribus in summis stans, nigrum ense

Per guttur transegit, terrae huic salutiferum,

Cohortes distribuit septem, et cohortium duces

Ad septem portas, custodes Argivi exercitus,

Tuus filius; observatores equites quidem ad

Equites ordinavit, et pedites ad pedites,

Ut laboranti *parti* murorum esset exercitus *nostri*

Defensio. Statim autem arcibus ab arduis

Albis scutis decorum prospicimus Argivum

Exercitum Teumessum deseruisse. Et fossae

Cursum adjunxit urbem Cadmeae terrae.

Paeon vero, et tubae sonuerunt simul

Inde, et de moenibus, a nobis.

Et primum quidem adduxit ad Neitas portas

Cohortem crebris clypeis horrentem

Parthenopaeus filius venatricis,

Gerens domesticum signum in medio clypeo

Atalantam arcu procul-jaculante aprum

Aetolum conficientem. Ad Proetidem vero

Portam vadebat, victimas habens in curru,

Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ σέγας
 Ἑλθῶσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.
 Α. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς ὁ γῆς ὑπερθανῶν,
 Πύργων ἐπ' ἄκρων σὰς, μελάνδετον ξίφος
 Λαμῶν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
 Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
 Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργεῖς δορὺς,
 Σὸς παῖς· ἐφέδρους ἱππότας μὲν ἱππόταις
 Ἔταξ', ὀπλίτας δ' ἀσπίδηφόροις ἐπι,
 Ὡς τῷ νοσῶντι τειχέων εἴη δορὺς
 Ἀλκὴ δι' ὀλίγῃ περγάμων τ' ἀπ' ὀρθίων,
 Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
 Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρῃ πέλας
 Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
 Παιὰν ᾗ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδεν ὁμῶς
 Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων ἡμῶν πάρα.
 Καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηίταις πύλαις
 Λόχον πυκναῖσιν ἀσπίσι πεφρικότα
 Ὁ τῆς κυναγῆ Παρθενοπαῖος ἔγγονος,
 Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
 Ἐκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
 Χειρσμένην Αἰτωλόν· εἰς δὲ Προτιῖδας
 Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἄρμασι

Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ἔσμεῖν ἔχων
 ὕβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσμε' ὅπλα.
 Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμεθ' Ἰππομέδων ἀναξ
 Ἔσμε', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
 Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
 Τὰ μὲν σὺν ἄσρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα
 Βλέποντα, τὰ δ' κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
 Ὡς ὕπερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.
 Ὁμολοῖσιν δ' τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
 Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος
 Χαίτη πεφρικὸς· δεξιᾷ δ' λαμπάδα
 Τιτάν Προμηθεὺς ἔφερεν ὥς, πρήσων πόλιν.
 Ὅσος δ' Κρηναῖαισι Πολυνείκης πύλαις
 Ἀρη προσῆγε· Ποτνιαῖδες δ' ἐπ' ἀσπίδι
 Ἐπίσημα πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
 Εὖ πως σρόφγξιν ἐνδοθεν κυκλόμεναι
 Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
 Ὅδ', ἐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν,
 Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτρας
 πύλαις.

Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
 Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενῆς ὅλην πόλιν
 Φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βία,

Vates Amphiaraus, non habens signa significantia
 Arrogantiam, sed modeste signis carentia
 Arma. Ad portam vero Ogygiam Hippomedon rex
 Ibat, habens signum in medio clypeo,
 Variis Argum oculis cernentem,
 Alios quidem cum astrorum ortu oculos
 Cernentes, alios vero ocellulos cum *astris*
 Occidentibus, ut postea ipso mortuo videre
 Licebat. Ad portam vero Homoloida stationem
 Habuit Tydeus, habens in clypeo pellem leonis,
 Setis horrentem; dextera vero facem,
 Ut gigas Prometheus, ferebat, incensurus urbem.
 Ad Crenaeam vero portam filius tuus Polynices
 Duxit copias. Potniades vero in clypeo
 Insigne equae pernices saltabant prae metu,
 Scite in gyrum intus machinis circumactae
 Ad ipsum clypei manubrium, ut furere viderentur.
 Non minus vero Marte in pugna audax
 Capaneus adduxit copias ad portam
 Electram.

Ferreis vero clypei figuris inerat
 Gigas e terra natus humeris totam urbem
 Sustinens, vectibus convulsam violenter:

Ut esset signum nobis, qualia passura esset urbs.

Adraustus vero erat in *Hebdomis* portis,

Centum viperis clypeum implens, picturam

Hydrae habens in laevo brachio

Argivam iactationem; ex moenibus vero mediis

Dracones efferebant pueros Thebanos maxillis.

Fui autem spectator horum omnium

Tesseram ferens ducibus ordinum.

Et primo quidem arcubus et sagittis pugnabamus,

Et fundis longe ferientibus, saxorumque

Fragmentis: cum autem essemus superiores pugna,

Clamavit Tydeus, et tuus derepente filius,

O filii Danaum, priusquam laceremur iactibus,

Quid cunctamini simul omnes irruere in portas,

Leviter armati, equites, et gubernatores currum?

Postquam autem audiverunt hanc vocem, nullus

Erat ignavus: multi autem cadebant cruentati

Capita. Et e nostris quoque in solum vidisses

Ante moenia crebros saltatores expirare animam

Siccam autem rigabant terram fluxu sanguinis.

Arcas vero ille, non Argivus, filius Atalantae,

Sicut turbo quidam in portam irruens, clamat

Ignem et lignem, tanquam everfurus urbem.

Ὑπόνοϊαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλιν.
 Ταῖς δ' ἑβδόμαις Ἀδρασος ἐν πύλαισιν ἦν,
 Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφῇ
 Ὑδρας, ἔχων λαοῖσιν ἐν βραχίοσιν,
 Ἀργεῖον αὐχμη· ἐκ δ' τειχεῶν μέσων
 Δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
 Παρῇν δ' ἐκάσθ' τῶνδ' μοι θεάματα,
 Ζύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
 Καὶ πρῶτα μὲν τόξοισί καὶ μεσαγκύλοις
 Ἑμαρνάμεσθαι, σφενδόνας θ' ἐκαβόλοις,
 Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς· ὥς δ' ἐνίκωμεν μάχῃ,
 Ἐκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος·
 ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς, +
 Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
 Γυμνῆτες, ἵππεῖς, ἀρμάτων τ' ἐπιστάται;
 Ἥχῃς δ' ὅπως ἤκυσαν, ἀργὸς ἦτις ἦν,
 Πολλοὶ δ' ἐπιπτον κράτας αἵματούμενοι
 Ἑμῶν δ' ἐς οὐδας εἶδες ἂν πρὸ τειχεῶν
 Πυκνὰς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας·
 Ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
 Ὅδ' Ἀρκὰς, ἐκ Ἀργεῖος, Ἀταλαίτης γόνος,
 Τυφῶς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
 Πῦρ καὶ δίκελλαν, ὥς κατασκάψων πόλιν.

Ἄλλ' ἔχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίε θεοῦ
 Περικλύμενος παῖς, λαῶν ἐμβαλὼν κάρα
 Ἀμαξοπληθῆ, γείωσ' ἐπάλλεων ἄπο·
 Ξανθὸν ᾗ κράτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφάς
 Ἐρρῆξεν ὅσέων, ἄρτι δ' οἰνωπὸν γένυν
 Καθημάτωσεν· ἔδ' ἀποίσεται βίον
 Τῇ καλλιτόξῳ ματρὶ, Μαινάλῃ κόρῃ.
 Ἐπεὶ ᾗ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
 Ἄλλας ἐπῆψ' παῖς, εἰπόμεν δ' ἐγώ.
 Ὅρῳ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπισὰς πυκνὰς
 Αἰτωλίῃσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον σόμα
 Πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλλεων
 Αἰπεῖν ἐριπνὰς φυγάδας· ἀλλά νιν πάλιν,
 Κυναγὸς ὥσει, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται.
 Πύργοις δ' ἐπέσῃσ' αὔθις· εἰς δ' ἄλλας πύλας
 Ἠπειρόμεοθα, τῷτο παύσαντες νοσῶν.
 Καπανεύς ᾗ, πῶς εἴποιμ' ἄν, ὥς ἐμαίνετο;
 Μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
 Ἐχὼν ἐχώρει, δὲ τοσόνδ' ἐκόμπασε,
 Μῆδ' ἄν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
 Τὸ μὴ ἔκατ' ἄκρων περγάμων ἐλεῖν πόλιν.
 Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρεμένος
 Ἀνείρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἰλίξας δέμας,

Sed repressit ipsum furem marini dei
 Filius Periclymenus, dejiciens saxum in caput,
 Quod implevisset plaustrum, pinnas a
 Propugnaculo; flavumque caput comminuit, et
 Suturas ossium rupit: statimque rubras genas
 Cruentavit: neque referet vitam insigni
 Jaculatrici matri, Maenali, i. e. *Arcadicae*, Puellae.
 Postquam autem hanc portam vidit fortunatam,
 Accessit ad reliquas filius tuus, sequebar vero ego.
 Video autem Tydeum, et crebros satellites
 Clypeatos Aetolicis hastis in summitates
 Turrium jaculantes, ut murorum propugnacula
 Summa relinquerent nostri fugitivi: sed eos rursus,
 Tanquam venator, filius tuus colligit. Et rursus
 Ad turres collocavit. Ad aliam vero portam
 Festinabamus, ubi *partem* hanc laborantem liber-
 assemus. Quomodo autem dicam, quam Capaneus
 Insaniverit: longarum enim scalarum gradus
 Gestans veniebat, atque haec superbe potulit,
 Ne sacrum quidem ignem ipsum Jovis
 Prohibiturum, quominus a summis arcibus capiat
 Urbem. Et haec simul dixit, et quamvis faxis
 Peteretur, ascendeat *tamen*, sub ipsum clypeum

Contracto corpore, scalarum politos gradus
 Transtillorum percurrens. At jam transcendens
 Pinnae murorum, ferit eum fulmine Jupiter.
 Strepitum autem edidit terra, ut omnes metuerent:
 At e scalis ut-funda-disjiciebantur seorsim alia ab
 Aliis *ejus* membra: comae quidem coelum versus,
 Sanguis vero in terram; manus vero et pedes, ut
 Rota Ixionis,olvebantur: ignitum vero in
 Terram cadit cadaver. Postquam autem vidit
 Adraustus Jovem inimicum exercitui, extra fossam
 Reduxit Argivum exercitum, nostri vero vicissim
 Dextrum Jovis signum videntes, procurrerunt,
 Curruum vehicula, equites, graviter armati, et in
 Media Argivorum arma ruentes commiserunt
 Hastas. Omnia autem mala simulerant. Moriebantur,
 Cadebant ex suis curribus; Rotaeque saltabant,
 Axesque super axes; et cadavera cadaveribus
 Cumulabantur simul. Prohibuimus igitur
 Everfionem turrium terrae hujus hodie, an vero
 Felix futura sit in posterum haec urbs, Diis hoc
 Erit curae. C. Pulchrum est vincere: si vero dii
 Melius habuerint consilium, ego felix essem.
 J. Pulchre habent quae sunt deorum et fortunae.

Κλίμακος ἀμείβων ξέσ' ἐνηλάτων βάθρα.
 Ἡδὴ δ' ὑπερβαίνοντα γείσσα τειχέων
 Βάλλει κεραυνῶ Ζεὺς νιν· ἐκτύπησε δὲ
 Χθών, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
 Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
 Κόμαι μὲν εἰς ὄλυμπον, αἶμα δ' εἰς χθόνα,
 Χεῖρες ᾗ καὶ κῶλ' ὥς κύκλωμ' Ἰξίονος
 Εἰλίωσεν· εἰς γῆν δ' ἔμπυρος πίπτει νεκρός.
 Ὡς δ' εἶδ' Ἀδρασος Ζῆνα πολέμιον στρατῶ,
 Ἐξω τάφρῃ καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
 Οἷδ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας
 Ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἀρμάτων ὄχους
 Ἴππεῖς ὀπλίται, κεῖς μέσ' Ἀργείων ὄπλα
 Ξυνήσαν ἐγχῆ· πάντα δ' ἦν ὁμῆ κακά·
 Ἐθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἅπο·
 Τροχοὶ τ' ἐπήδων, ἄζονες τ' ἐπ' ἄζοσι,
 Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμῆ.
 Πύργων μὲν ἔν γῆς ἔχομεν κατασκαφᾶς
 Εἰς τὴν παρῆσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχῆς
 Ἔσαι τολοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.
 Χ. Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
 Γνώμην ἔχοιεν, εὐτυχῆς εἴην ἐγώ.
 Ι. Καλῶς τάλανθεῶν καὶ τάλῃς τύχης ἔχει·

Παῖδες τε γάρ μοι ζῶσι, καὶ κέφυγε γῆ.
 Κρέων δ' ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
 Τῶν τ' Οἰδίου δῦσηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
 Παιδὸς σερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
 Ἰδία δ' λυπρῶς· ἀλλ' ἀνελθέ μοι πάλιν,
 Τί τάπὶ τέτοις παῖδ' ἐμῷ δρασεῖετον;

A. Ἐὰ τὰ λοιπά· δεῦρ' αἶ γὰρ εὐτυχεῖς.

I. Τῆτ' εἰς ὑποπτον εἶπας· ἔκ' ἐατέον.

A. Μείζον τι χρήζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;

I. Καὶ ἰαπίλοιπά γ' εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.

A. Μέθες μ' ἔρημος παῖς ὑπασπιστῆ σέθεν.

I. Κακόν τι κεύθεις, καὶ σέγεις ὑπὸ σκότῳ.

A. Κῆκ' ἂν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀλσθοῖσι σοῖς κακά.

I. Ἦν μή με φεύγων ἐκφύγης πρὸς αἰθήρα.

A. Αἶ, αἶ· τί μ' ἔκ' εἴασας ἐξ εὐαγγέλου

Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνύσαι κακά;

Τῷ παῖδε τῷ σὺ μέλλετον τολμήματα

Αἰχισα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατῶ,

Λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισι τε

Εἰς κοινόν, οἷον μή ποτ' ὠφελον, λόγον.

Ἐτεοκλῆς προὔπῆρξ' ἀπ' ὀρθῆς σταθεῖς

Πύργῳ, κελεύσας σῖγα κηρύττειν στρατῷ.

Ἐλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,

Filii enim sunt salvi, et civitas evasit periculum.

Creon vero videtur mearum nuptiarum,

Et horum malorum Oedipi poenas luere infelix,

Filio privatus: urbi quidem feliciter,

Privatim vero acerbe: sed narrato mihi deinceps,

Quid post haec filii mei facere statuerint.

N. Omitte reliqua; semper enim huc usque es

Fortunata. J. Hoc dixisti suspiciose; non est

Omittendum. N. Quid vis majus habere, quam

Filios salvos? J. An et in posterum prorsus sim

Futura felix audire volo. N. Dimitte me: filius tuus

Est armigero destitutus. J. Aliquod malum

Occultas, involvis tenebris. N. Nequaquam dicam

Post bona, tua mala. J. Nisi forte fugiens evaseris

In aërem. N. Heu, heu! quare me non sinis post

Laetum nuncium abire, sed vis me dicere mala?

Filii tui agitant facinora turpissima,

Singulari-pugna cernere separatim ab omni acie.

Etenim dixerunt Argivis et Thebanis

Palam, quae nunquam dicere debebant.

Eteoclesque stans ex celsa prior incoepit

Turri, jubens indicere silentium exercitui:

Dixit autem, o duces Graeci soli,

63 PHOENISSAE. 1245.

Praestantissimi Graecorum, qui huc venistis,
Et vos cives Thebani, neque Polynicis gratia
Vendite animas, neque nostra causa.

Ego enim ipse hoc *vobis* periculum remittens,
Solus committam meo fratre certamen.

Et si quidem hunc occidero, solus administrabo
Domum, victus vero, huic tradam urbem:

Vos vero omittentes certamen, in Argivum agrum
Redibitis, non relinquentes hic vitam:

Thebanique populi satis est, qui jacet mortuus.

Tantum dixit. Tuus autem filius Polynices

Ex agmine celeriter procurrit, et laudavit hoc

Dictum. Omnes vero fremitu applauserunt *Argivi*.

Cadmique populus, utpote haec iusta aestimantes.

His conditionibus sunt factae induciae, et in medio

Utriusque aciei loco iusjurandum dederunt duces

Se iis staturos esse. Jamque occultabant corpus

Aeneis armis duo juvenes senis Oedipi.

Amici vero ornabant ducem hujus terrae,

Principes Thebani: alterum vero principes

Argivorum. Steterunt autem fulgentes, nec

Mutaverunt colorem, insano impetu cupientes alter

In alterum jaculari hastam. Accedentes vero alii

Δαναῶν ἀριστεῖς, οἳ περ ἦλθ' ἐνθάδε,
 Κάδμω τε λαὸς, μήτε Πολυνείκης χάριν
 Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
 Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς τόνδε κίνδυνον μεθεῖς,
 Μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷ μῶ μάχην.
 Καὶ μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος·
 Ἡλώμενος δέ, τῷδε παραδώσω πόλιν.
 Ὑμεῖς δ', ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργεῖαν χθόνα
 Νείσεσθε, βίοντον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.
 Σπαρτῶν τε λαὸς ἅλις, ὅσος κεῖται θανών.
 Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος,
 Ἐκ πάξεων ὥρυσσε, καὶ πῆναι λόγους.
 Πάντες δ' ἐπερρώθησαν Ἀργεῖοι τὰδε,
 Κάδμω τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγνήμενοι.
 Ἐπὶ τοῖσι δ' ἐσπείσαντο, καὶ νημεταιχμίοις
 Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.
 Ἦδη δ' ἐκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
 Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπῃ νεανίαι.
 Φίλοι δ' ἐκόσμων τῆςδε μὲν πρόμον χθονὸς
 Σπαρτῶν ἀριστεῖς· τὸν δὲ, Δαναϊδῶν ἄκροι.
 Ἔσαν δὲ λαμπρῶ, χρῶμά τ' ἐκ ἡλλαξάτην,
 Μαργῶντ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰέναι δόρυ.
 Παρεξίστοντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,

Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
 Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
 Τρόπαιον, ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
 Ἐτεοκλέα δ' αὖ, Νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
 Νῦν καλλίνικος γενόμενος, σκῆπτρον κρατεῖς.
 Τὰδ' ἡγόρευον, παρακαλῶντες εἰς μάχην.
 Μάντεϊς τε μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρως δ' ἀκμάς,
 Ῥάξεις τ' ἐκώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
 Ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὄρως ἔχει,
 Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.
 Ἄλλ' εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφὸς ἔχεις λόγους,
 Ἥ φίλτρ' ἐπιδῶν, σεῖχ' ἐρήτυσον τέκνα
 Δεινῆς ἀμίλλης, ὥς ὁ κίνδυνος μέγας,
 Καὶ τὰθλα δεινὰ· δάκρυά σοι γενήσεται,
 Διπσοῖν σερήση τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοισι.
 Ἰ. ὦ τέκνον ἐξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
 Οὐκ ἐν χορείαις, εἰδὲ παρθελεύμασι
 Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάσσεις·
 Ἄλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτῳ σέθεν,
 Εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλύσαι σε δεῖ
 Ξὺν ματρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
 Α. Τίν', ὦ τεκοῦσα μάτερ, ἐκπλήξιν νέαν
 Φίλοις αὐτεῖς τῶνδε δωμάτων πάρος;

Aliunde amici, animantes sermone dicebant haec:
 Polynices, penes te est erigere Jovis statuam
 Trophaei signum, et magnam gloriam parare Argis.
 Eteoclem vero vicissim: nunc pro patria pugnas,
 Nunc praeclarae victoriae compos factus, sceptrum
Regni tenes; haec dicebant, hortantes ad pugnam.
 Vates vero maestabant pecudes, et igneas acies,
 Rupturasque observabant, mobilitatem non
 Coalescentem, summamque flammam, quae duarum
Rerum significationes habet, victoriae *scilicet*
 Signum, et victorum. Sed si quod remedium,
 Aut sapientem habes rationem, aut philtrea
 Incantationum, vade et cohibe liberos a saevo
 Certamine, quia periculum est magnum, et praemia
 Gravia; alioqui lacrymae tibi erunt privatae duobus
 Filiis in hoc die. J. O filia Antigone, egredere
 Ante aedes. Non in choreis neque in virginum
 Coetu nunc tibi procedit status fortunae.
 Sed viros optimos et fratres tuos
 Vergentes ad mortem, impedire te oportet
 Cum matre tua, ne mutuo concidant.
 A. Quem, o mater, novum horrorem
 Amicis insonas ante has aedes?

J. O filia, perit vita tuorum fratrum.

A. Quomodo dicis? J. Constituti sunt in singulare certamen.

A. Heu mihi, quid dicis, mater? J. Non grata, sed sequere.

A. Quo, virginali thalamo relicto? J. Ad exercitum.

A. Pudet me venire in turbam. J. Tuæ res non Requirunt pudorem. A. Quid igitur faciam?

J. Solves diffidium fratrum. A. Quomodo solvam, mater? J. Mecum procidens ad genua.

A. Praecede tu ad locum inter-acies medium, non Est cunctandum. J. Festina, festina, o filia? quia si Praeverto filios ante pugnam, mea vita erit in luce: Cum ipsis autem mortuis mortua jacebo.

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

C. Heu, heu, heu, heu.

Tremens metu, tremens pectus habeo.

Per meum vero corpus

Miseratio, miseratio, venit

Matris miseræ.

Duo filii, uter nempe

Ι. ὦ θύγατερ, ἔρρει σῶν κασιγνήτων βίος.

Α. Πῶς εἶπας; Ι. Αἶχμην εἰς μίαν κα-
θέστατον.

Α. Οἷ' γὰρ τί λέξεις, μήτερ; Ι. Οὐ φίλ'·
ἀλλ' ἔπευ.

Α. Ποῖ παρθενῶνας ἐκλιποῦς; Ι. Ἀνά
στρατόν.

Α. Αἰδῶμεθ' ὄχλον. Ι. Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.

Α. Δράσω ᾗ δὴ τί; Ι. Συγβόνων λύσεις ἔργον.

Α. Τί δρῶσα, μάτερ; Ι. Προσπιτνοῦς' ἐ-
μῆ μέτα.

Α. Ἦγε σὺ πρὸς μεταίχμι'· ἔ μελλητέον.

Ι. Ἐπεγ', ἔπειγε, θύγατερ, ὥς ἣν μὲν φθάσω

Παῖδας πρὸ λόγχης, οὐμὸς ἐν φάει βίος,

Θανῶσι δ' αὐτοῖς συνθανῶσα κείσομαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Αἴ, αἴ, αἴ, αἴ.

Τρομερὰν φρίκα, τρομερὰν φρέν' ἔχω.

Διὰ σάρκα δ' ἑμὴν

Ἦλεος, ἔλεος ἔμολε

Ματέρος δειλαίας,

Δίδυμα τέκνα, πότερος ἄρα

Πότερον αἰμάζει
 Ἴώ μοι πόνων,
 Ἴώ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ,
 Ὅμογενᾶ δέραν,
 Ὅμογενᾶ ψυχάν,
 Δί' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
 Τάλαυ' ἐγὼ, τάλαινα,
 Πότερον ἄρα νέκυν
 Ὀλόμενον ἰαχὴσω;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ.
 Δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαί,
 Δορὶ παλλόμεναι,
 Πέσεα, πέσεα δαΐια
 Αὐτίχ' αἰμάζετον.
 Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχον
 Ἐπὶ φρέν' ἤλυθέτην.
 Βοᾶ βαρβάρῳ
 Στενακτὰν ἰαχάν
 Μελομένην νεκροῖς,
 Δάκρυσι θρηνήσω.
 Σχεδὸν τύχα πέλας φόνε,
 Κρίνει φάος τὸ μέλλον.

Utrum cruentabit,
 Hec mihi propter labores,
 O Jupiter, o Tellus,
 Cognatam cervicem,
 Cognatum animum,
 Per clypeos, per caedes?
 Misera ego, misera,
 Quemnam igitur mortuum
 Extinctum lugebo?

ANTISTROPHE.

O terra, o terra
 Geminae ferae, sanguineae animae,
 Hasta fortientes
 Casus, casus hostiles,
 Mox cruentabuntur.
 Miseri, quod unquam singularis praelii
 In cogitationem venerint.
 Vociferatione barbara
 Lugubrem sonum
 Gratum mortuis,
 Cum lacrymis lugens edam.
 Prope fortuna, prope caedem *est*;
 Decernet autem ensis eventum.

67 PHOENISSAE. 1330.

Infelix, infelix est

Illa caedes propter Furias.

TROCHAEI.

Sed enim Creontem video hunc huc tristem
Ad aedes venientem, missa faciam praesentia
verba.

IAMBI.

C. Heu mihi, quid agam? non meipsum, non vero
Urbem lugeam lacrymans? undique habet nubes
Talis, ut per Acherontem jam eat.

Meus enim filius pro patria mortuus periit
Nobile nomen consecutus: sed mihi molestum.
Quem modo rupibus ex draconteis sublatam,
Propria caede confectum, miserum tuli in manibus.
Vociferatur autem domus tota. Ego vero venio
Vocaturus senex sororem anum Jocasten, ut
Lavet, et componat filium meum, qui non vivit
Amplius. Mortuis enim oportet non mortuum
Honores dando, pie colere Deum subterraneum.

C. Tua soror egressa est ex aedibus, o Creon,
Puellaque matris Antigone communi gressu.

C. Quo, et ob quam calamitatem? significa mihi.

C. Andivit filios singulari certamine esse

Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
Φόνος, ἔνεκεν Ἑριννύων.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συνεφῇ
Πρὸς δόμους σείχοντα, παύσω τοὺς παρε-
στῶτας λόγους.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κ. Οἴμοι, τί ὀράσω; πότερ' ἑμαυτὸν, ἢ πόλιν,
Στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
Τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἵεναι;
Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὅλωλ' ὑπερθανὼν,
Τοῦνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιάρων δ' ἐμοί.

Ὅν ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἐλὼν
Αὐτοσφαγῇ, δύσηνον ἐκόμισ' ἐν χερσίν.
Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν· ἐγὼ δ' ἤκω μέτα
Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως
Λάσῃ, πρόθηταί τ', ἐκέτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
Τοῖς γὰρ θανῶσι χρεὶ τὸν ἔτεθνηκότα
Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν.

Χ. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
Κόρη τε ματρὸς Ἀντιγόνη κοινῶ ποδί.

Κ. Ποῖ, καὶ πῖ ποίαν συμφορὰν; σήμαινέ μοι.

Χ. Ἦκαστε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ

Εἰς ἀσπίδ' ἤξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.

Κ. Πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπᾶζων ἐμῷ

Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τόδ' εἰδέναι.

Χ. Ἄλλ' οἷχεται μὲν σήκασιγνήτη πάλαι.

Δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,

Ἦδη πεπράχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

Κ. Οἶμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε

Σκυθρωπὸν ὄμμα καὶ πρόσωπον ἀγγέλης

Στείχοντος, ὃς ἡμῖν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Α. ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἶπω μῦθον, ἢ τί-
νας λόγους;

Κ. Οἷχόμεσθ', ἔκ εὐπροσώποις φροιμίσις ἀρ-
χη λάγῃ.

Α. ὦ τάλας, διαστῶς αὐτῷ· μεγάλα γὰρ
φέρω κακά.

Κ. Πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοις πρήμασι;
λέγεις δὲ τί;

Α. Οὐκέτ' εἰσὶ τῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει,
Κρέον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Κ. Ἐαῖ· μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα, καὶ πόλιν

Ad pugnam venturos pro regia domo.

C. Quomodo dicis? ego, cadaver mei filii curans,
Non veni huc, ut hoc etiam scirem.

C. At abiit soror tua jamdudum.

Existimo autem certamen de vita, Creon,
Jam commissum esse filiis Oedipi.

C. Hei mihi, video quidem signum hoc,
Tristem oculum, et vultum nuncii
Venientis, qui omnem nunciabit rem gestam.

TROCHAEI.

N. O miser ego, quem dicam sermonem, aut quae
lamenta?

C. Perimus! non speciosis prooemiis inchoas
orationem.

N. Heu me miserum, iterum clamo: magna enim
fero mala.

C. Aliud adhuc malum dicis, praeter ea quae
acciderunt?

N. Filii sororis non sunt in luce am-
plius

ANOMOIOTROPHA.

STROPHE I.

C. Heu, heu, magnos dolores sonas mihi et urbi.

69 PHOENISSAE. 1365.

N. O domus Oedipi, audis haec

De filiis extinctis simili clade?

C. Ut etiam lacrymaretur, si sensum haberet.

STROPHE 2.

C. Heu calamitatem miserrimam,

Heu mala miser: o infelix ego.

N. Si scires mala, quae praeter haec acciderunt.

C. Et quomodo possent accidere istis tristiora?

N. Mortua est soror tua cum duobus filiis.

STROPHE 3.

C. Edite, edite luctum,

Et candidarum manuum planctus supra caput.

IAMBI.

C. O misera Jocaste, qualem finem vitae, et

Nuptiarum tuarum et aenigmati sphingis sustinuisti?

Quomodo vero facta est caedes geminorum filiorum,

Et certamen ortum ex diris Oedipi? dic mihi.

N. Successus quidem secundos urbis nostrae ante

Moenia scis: non enim ita procul sunt ambitus

Murorum, ut non scias omnia quae ibi geruntur.

Postquam igitur armaverunt corpus ferreis armis

Senis Oedipi adolescentes,

Steterunt venientes in locum in medium inter acies

Α. ὦ δώματ' εἰσακέσσετ' Οἰδίπου τάδε,

Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;

Χ. ὦς! ἐκδακρύνει γ', εἰ φρονεῖν ἔτυλχανον.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Κ. Οἴμοι ξυμφορᾶς βαρυποτμοτάτας·

Οἴμοι κακῶν δύσηνος· ὦ τάλας ἐγώ.

Α. Εἰ καὶ τὰ πρὸς τέτοισιν εἰδείης κακά.

Κ. Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;

Α. Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ, δυοῖν παῖδοιν μέτα.

ΣΤΡΟΦΗ Γ'.

Χ. Ἀνάγεται, ἀνάγετε κωκυτὸν,

Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπας χεροῖν.

ΙΑΜΒΟΙ.

Κ. ὦ τλήμων, οἶον τέρμα, Ἰοκάστη, βίη,

Γάμων τε τῶν σῶν, Σφρυγγὸς αἰνιγμῶν τ' ἔτλης;

Καὶ πῶς πέπρακται διπλῶν παίδων φόνος,

Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπῃ; σήμαινέ μοι.

Α. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς

Οἶδ'. ἔμακράν γάρ τειχέων περιπτυχαί,

ὦς τ' ἔχ' ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.

Ἐπεὶ δὲ χαλκίοις σῶμ' ἐκόσμησανθ' ὅπλοις

Οἱ τῷ γέροντος Οἰδίπου νεανίαί,

Ἐσησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,

Δισσώ στρατηγῶ, καὶ διπλῶ στρατηλάτα,
 Ὡς εἰς ἀγῶνα, μονομάχου τ' ἀλκὴν δορός.
 Βλέψας δ' ἐς Ἄργος ἦκε Πολυνείκης ἀράς·
 ὦ ποτνὶ Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ', ἐπεὶ γάμοις
 Ἐξευξ' Ἀδράστῃ παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
 Δὸς μοι κτανεῖν ἀδελφόν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
 Καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον·

Αἰχίσον αἰτῶ σέφανον, ὁμογενῇ κτανεῖν.
 Πολλοῖς δ' ἐπήϊ δάκρυα τῆς τύχης ὄση.
 Κᾶβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.

Ἐτεοκλῆς ᾗ, Παλλάδος χρυσάσπιδος
 Βλέψας πρὸς οἶκον, ἤυξατ' ὦ Διὸς κόρη,
 Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
 Εἰς σέξν' ἀδελφῶ τῆςδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
 Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμὴν.
 Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὡς Τυρσηνικῆς
 Σάλπιγγος ἡχή, σῆμα φοινίε μάχης,
 Ἦῖξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοισι ἐπι.
 Κάπροι δ' ὅπως θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
 Ξυνῆψαν, ἀφρῶ διάβροχοι γενειάδας.
 Ἦῖσον δὲ λόγχαῖς· ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
 Ὅπως σίδηρος ἐξολιοθαίνοι μάτην.
 Εἰ δ' ὅμμ' ὑπερχὸν ἵτυος ἄτερος μάθοι,

Duo reges, et duo imperatores,
 Ut in certamen et singularis pugnam hastae.
 Spectans autem versus Argos, emisit Polynices
 Preces: o veneranda Juno, tuus enim sum, postquam
 Nuptiis adjunxi *mihi* Adraasti fillam, et illius habito
 Terram, da mihi occidere fratrem, et contrariam
 Meam dextram cruentare victricem:
 Peto turpissimam coronam, videlicet ut interficiam
 Fratrem. Multis obortae sunt lacrymae, moerore
 Calamitatis, intuebanturque se mutuo obvertentes
 Pupillas. Eteocles vero Palladis armatus aureo
 Scuto respiciens ad aedem precatus est: o filia
 Jovis, da ut hastam victricem ex manu
 In pectus fratris ab hoc brachio jaculer,
 Et interficiam eum, qui venit everfioni patriam
 Daturus. Postquam autem missus est, ut fax,
 Tyrrhenicae tubae sonitus, signum cruentae
 Pugnae, profilierunt contra se mutuo atroci cursu.
 Et sicut apri acuentes faevas maxillas
 Commiserunt pugnam, madidi genas spuma.
 Impetum autem faciebant hastis; sed sedebant sub
 Clypeis rotundis, ut ferrum excideret frustra.
 Si vero alter oculum *alterius* eminentem supra

Clypeum vidisset, vibrabat hastam versus os, volens

Occupare, sed scite admovebant clypeorum

Foraminibus oculos, ut esset ociosa hasta.

Plus vero spectantibus stillabat sudoris,

Quam agentibus, propter metum amicorum.

Eteocles autem, pede subiectum saxum

Vestigio transferens, membrum extra clypeum

Ponit, Polynices vero occurrit hasta,

Plagam ferro traditam conspicatus,

Tibiamque transegit Argivam hastam ;

Totus autem exercitus Graecus exclamavit.

Et in hoc labore nudum humerum videns,

Prius vulneratus, per pectus Polynicis vi

Transegit hastam, et reddidit voluptatem

Cadmi civibus: sed fregit summam hastam.

Veniens autem ad inopiam hastae, in crus retrō

Cedit, et correptum jecit marmoreum saxum,

Et contudit medium telum. Jam vero Mars aequalis

Erat, amborum manibus privatis hasta.

Postea vero, manubria corripientes gladiatorum,

Congressi sunt cominus; committentes autem

Clypeos habebant magnum pugnae tumultum se

Invicem circumeuntes. Et forte reputans Eteocles

Λόγχην ἐνώμα σόματι, προφθῆναι θέλων.
 Ἄλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
 Ὀφθαλμόν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
 Πλείων ἢ τοῖς ὀρῶσιν ἐσάλασ' ἰδρῶς,
 Ἦ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀρῶδιαν.
 Ἐτεοκλῆς δέ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον
 Ἰχνης ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
 Τίθησι. Πολυνείκης δ' ἀπῆντησεν δορί,
 Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσίδῶν,
 Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
 Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
 Καὶ τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσίδῶν
 Ὁ πρόσθε τρωθεῖς, σέρενα Πολυνείκης βία
 Διῆκε λόγχην, καὶ πέδωκεν ἡδονὰς
 Κάδμους πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
 Εἰς δ' ἄπορον ἦκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
 Χωρεῖ. λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
 Μέσον δ' ἄκοντ' ἔθραυσεν. ἐξ ἴσθ' Ἄρης
 Ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεσερμημένον.
 Ἔνθεν ἢ κώπας ἀρπάσαντε φασγάνων,
 Εἰς ταυτὸν ἦκον, συμβαλόντε δ' ἀσπίδας,
 Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.
 Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν

Εἰσήγαγεν σόφισμ' ὁμιλίᾳ χθονός.
 Ἐξαλλαγείς γὰρ τῷ παρεσῶτις πόνε,
 Λαιὸν μὲν εἰς τῷπισθεν ἀμφέρει πόδα,
 Πρόσω τὰ κοιλα γαστρός εὐλαβούμενος·
 Προβάς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι' ὀμφαλῷ
 Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοισι τ' ἐνήρμοσεν.
 Ὅμῃ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,
 Σὺν αἵματηραῖς σαγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.
 Ὅ δ', ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκώς μάχη,
 Ξίφος δικῶν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
 Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν ἔκ' ἔχων, ἐκείσε δέ·
 Ὅ καὶ νιν ἔσφηλ'· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
 Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,
 Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἥπαρ ξίφος
 Ἐτεοκλῆες ὁ πρόσθε Πλυνείκης πεσών.
 Γαῖαν δ' ὁδᾶξ ἐλόντες, ἀλλήλων πέλας
 Πίπτουσιν ἄμφω, καὶ διώρισαν κράτος.
 Χ. Φεῦ, φεῦ· κακῶν σῶν, Οἰδίπεις, ὅσον ζένω.
 Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.
 Α. Ἄκχε δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς τέτοις κακά,
 Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
 Ἐν τῷδε μήτηρ ἢ τάλαινα προσπιτνεῖ,
 Σὺν παρθένῳ τε, καὶ προθυμίᾳ ποδός.

PHOEN

Theſſalicum uſur
Conſuetudinem.

Laborem, ſiniſtr

Ante ventris re

Protendens ver

Demifit enſem,

Simul autem fle

Polynices cum ſa

Hic vero tanqua

Abjiciens gladiu

Non habens ment

Spolia, quod et feſ

Quiddam ſpirans, t

Vix quidem, exten

Eteoclis Polynices,

Terram autem moro

Alterum, cadunt ar

C. Heu, heu, quan

Tuas autem execra

Deus. N. Audi n

Acciderunt mala.

Jam vitam, tunc n

Cum filia virgine,

73 PHOENISSAE 1454.

Videns autem vulneratos letali caede,
 Ejulavit: o filii, tarda auxiliatrix
 Adsum. Advoluta autem per vices, filios
 Deplorabat, et lugebat magnum laborem suorum
 Uterum, gemens, et soror *eorum* comes matris simul.
 O nutricii senectutis matris, o mearum nuptiarum
 Proditores fratres charissimi: ex pectore autem
 Flatum emittens difficilem rex Eteocles,
 Audivit matrem, et porrigens humidam manum,
 Vocem quidem non edidit, sed ex oculis
 Salutavit eam lacrymis, ut significaret amorem.
 Qui vero adhuc spirabat, intuens sororem,
 Et anum matrem, Polynices haec dixit:
 Perimus, o mater: miseret me verò tui,
 Et sororis hujus, et fratris mortui.
 Amicus enim hostis factus est, sed tamen amicus
 Est. Sepelias vero me, o mater, et tu, soror,
 In terra patria, et urbem iratam
 Placate; ut eatenus *saltem* consequar
 Terram patriam, etsi regnum perdidit.
 Compose vero palpebras meas tua manu,
 O mater, ponit autem eam simul ipse ad oculos
 Suos, et valet: jam enim circundant me tenebrae.

Τετρωμένως δ' ἰδῶσα καιρίως σφαγὰς,
 ὤμωξεν ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
 Πάρεμι προσπιτνῶσα δ' ἐν μέρει, τέκνα
 Ἕκλαι', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον
 Στένωσ', ἀδελφή θ' ἢ παρασπίζωσ' ὁμῶ.
 ὦ γηροβοσκῶ ματρός, ὦ νάμεις ἐμὰς
 Προδόντ' ἀδελφῶ φιλτάτω· σέρνων δ' ἄπο
 Φύσημ' ἀνείς δύσλητον Ἑτεοκλῆς ἀναξ
 Ἦκασε ματρός· καίπιθεις ὑγραν χέρα,
 Φωνὴν μὲν ἐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
 Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
 Ὅ δ' ἦν ἔτ' ἐμπνως, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν,
 Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
 Ἀπώλόμεσθα, μάτερ, οἰκτεῖρω δέ σε,
 Καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν,
 Φίλος γάρ, ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
 Θάψον δέ μ', ὦ τεκῶσα, καὶ σὺ σύγβονε,
 Ἐν γῇ πατρώα· καὶ πόλιν θυμωμένην
 Παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γῆν τύχω
 Χθονὸς πατρώας, κεῖ δόμεις ἀπώλεσα.
 Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά με τῇ σῇ χειρί,
 Μάτερ, τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἐπι,
 Καὶ χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.

Ἄμφω δ' ἄμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
 Μήτηρ δ' ὅπως εἰσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
 Ὑπερπαθήσας, ἦρπας' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
 Καῖπραξε δεινὰ· διὰ μέσσω γὰρ αὐχένος
 ὦθεϊ σίδηρον· ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις
 Θανῶσα κεῖται, περιβαλῶσ' ἀμφοῖν χέρας.
 Ἀνήϊξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
 Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
 Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον· ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
 Οἱ μὲν πατάσσαι πρόοδε Πολυνείκην δορὶ,
 Οἱ δ' ὡς θανόντων ἑδάμῃ νίκη πέλοι.
 Καὶ τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατῷ δίχα,
 Οἱ δ' εἰς ὄπλ' ἥϊον· εὖ δέ πως προμηθία
 Καθῆστο Κάδμω λαὸς ἀσπίδων ἐπι.
 Καῖφθημεν ἔπω τέυχεσιν πεφραγμένον
 Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
 Κεῖδεις ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
 Φεύγοντες· ἔρρη δ' αἶμα μυρίον νεκρῶν,
 Λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ.
 Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἴσαν βρέτας,
 Οἱ δ', ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
 Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
 Ἄλλοι δὲ τὰς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα

Ambo autem simul exhalaverunt miseram vitam.
 Mater vero postquam vidit hanc calamitatem,
 Vehementer dolens rapuit gladium e cadavere,
 Et fecit atrocia. Nam per medium guttur
 Adigit ferrum, inter vero suos charissimos mortua
 Jacet, complexa utrumque manibus. Surrexit
 Autem erectus exercitus in contentionem sermonum,
 Nos quidem quasi vicisset dominus meus: illi vero
 Quasi alter: erat autem contentio inter duces.
 Illi enim Polynicem prius feriisse hasta dicebant:
 Hi vero, quod utroque mortuo nusquam victoria
 Effet. Interea vero recessit Antigone seorsim ab
 Exercitu, isti vero ad arma ruerunt. Bene autem
 Quadam providentia confederat Thebanus exercitus
 In clypeis, et antevertimus nondum armis septum
 Argivum exercitum, irruentes subito:
 Et nullus *impetum nostrum* sustinuit: compleverunt
 Autem campos fugientes: fluebat autem sanguis
 Immensus cadaverum cadentium hasta. Ut autem
 Vicinus pugna, alii quidem statuerunt trophaeum
 Jovis statuam, alii vero exuentes clypeos Argivorum
 Cadaverum, spolia intra urbem misimus.
 Alii vero cum Antigone, mortua

75 PHOENISSAE. 1500.

Cadavera ferunt huc, ut lugeant amici.

Urbi vero haec quidem certamina felicissima

Huic evenerunt, alia vero infelicissima.

ANAPAEISTI.

C. Non ad aures amplius calamitas

Regiae domus venit: licet enim videre

Cadavera mortuorum trium jam

Haec ante atria, qui communi morte

Consecuti sunt obscurum aevum.

MONOSTROPHICA.

Non praetendens cincinnatis

Delicata genis,

Nec a virginitate subpalpebralem

Purpuram, ruborem vultus,

Verita, feror Baccha Inferorum,

Redimicula rejiciens a mea coma,

Remittens croceam pallam ad pectus laniandum,

Pompae dux mortuis luctuosa.

Heu! heu! hei mihi, o Polynices, profecto

Respondisti tuo nomini. Hei mihi, mihi, Thebae,

Tua enim lis non lis, sed caede caedes

Perdedit domum Oedipi, perfecta

Sanguine diro, sanguine tristi.

Νεκρὰς φέρουσιν ἐνθάδ', οἰκτίσαι φίλῃς.
Πόλει δ' ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέσατο
Τῇδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυσυχέσατο.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία
Δώματος ἤκει· πάρα γὰρ λεύσσειν
Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
Τάδε πρὸς μελ' ἄθροισ' κοινῷ θανάτῳ
Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Α. Οὐ προκαλυπτομένα βοσρυχῶδες
Ἄβρ' ἀπαρρηίδος,
Οὐδ' ὑπὸ παρηνίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
Φοινίχ', ἐρύθημα προσώπῃ,
Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
Κράδεμνα δικῆσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς,
Στολίδ' ἀκροκόεσσ' ἀνείσα τρυφᾶς,
Ἄγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον.
Αἶ, αἶ, ἰώ μοι, ὦ Πολύνεικες, ἔφυσ' ἄρ' ἐπώνυμος.
ὦ μοι, μοί, Θῆβαι,
Σὰ δ' ἔρις, ἐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἶδιπόδα δόμον ὤλεσε, κραθεῖς
Αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.

Τίνα προσφθόν,
 ἥ τίνα μεσοπόλον σοναχὰν ἐπὶ
 Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
 Ἀνακαλέσομαι,
 Τρισσὰ φέρεσα τὰδ' αἵμακτὰ σύγθονα,
 Ματέρα, καὶ τέκνα, χάσματ' Ἐριννύας;
 Ἄ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
 Τὰς ἀγρίας ὅτε
 Δυζύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω,
 Σφιγγὸς αἰοιδῆ σῶμα φονεύσας·
 Ἰώ μοι, μοι, πάτερ.
 Τίς Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος,
 ἥ τῶν πάροιθεν
 Εὐγενετᾶν ἕτερος
 Ἐτλα κακῶν τόσωνδ'
 Αἵματος ἀμερίῃ
 Τοιάδ' ἄχρα φανερά;
 Τάλαν' ὥς ἐλελίζω;
 Τίς ἄρ' ὄρνις, ἢ δρυὸς ἢ
 Ἐλάτας ἀκροκόμοις
 Ἀμφὶ κλάδοις ἐζομένα,
 Μοιομάτορος ὀδυρμοῖς ἑμοῖς
 Ἀχρεῖ συνωδός;

Quem accentorem,
 Aut quem poëticum gemitum ad
 Lacrymas, lacrymas, o domus, o domus,
 Arcessam
 Ferens haec tria cruenta cognata cadavera,
 Matrem et filios, gaudia Erinnyis?
 Quae domum Oedipi prorsus perdidit,
 Quando saevae et
 Perplexae subtile carmen intellexit
 Sphingis cantatricis, interficiens corpus;
 Hei mihi mihi, pater.
 Quae Graeca, quis barbarus
 Aut quis superiorum
 Nobilium alius
 Sustinuit tot mala
 Generis humani,
 Tales luctus manifestos?
 O misera, ut te ploro?
 Quae avis, aut quercus aut
 Abietis summis
 In ramis sedens,
 Privatae matre meis ejulatibus
 Canet concentrix

77 PHOENISSAE. 1544.

Aelinon, lamentationibus

Quae hisce praeluceo

Solitariam Vitam, actura

Omne tempus in stillantibus

Lacrymis? Quem sonabo?

Ad quem primum a comae

Laceratione primitias jaciam?

An ad gemina matris meae

Ubera lactis,

An ad fratrum

Perniciosa vulnera duorum?

Heu! heu!

Relinque tuam domum,

Efferens caecum oculum, o pater

Senex: ostende, o Oedipe,

Tuam miseram vitam, qui intra domum,

Conjiciens caliginosas tenebras in tuos oculos,

Trahis longam vitam.

Audisne, o errans in domo,

Senilem pedem in cubili

Miserum fovens?

O. Quare me, o filia, fulcimentis

Caeci pedis, eduxisti in lucem,

Αἴλινον αἰάγμασιν

Ἄ τοῖσδε προσκλαίω.

Μοναδ' αἰῶνα διάξῃσα,

Τὸν αἰὲ χρόνον ἐν λειβομένοισι

Δακρύοισιν ἰαχήσω.

Τίν' ἐπὶ πρῶτον ἀπὸ χαίτας

Σπαραγμοῖς ἀπαρχὰς βαλῶ ;

Ματέρος ἐμᾶς ἐν διδύμοις

Γάλακτος παραμασῶσιν,

Ἢ πρὸς ἀδελφῶν

Οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν ;

Ὅτοτοί, ὅτοτοί.

Λεῖπε σὺς δόμους,

Ἄλαδὸν ὄμμα φέρον, πάτερ

Γεραῖε· δεῖξον, Οἰδίποδα,

Σὸν αἰῶνα μέλεον· ὅς, ἐπὶ δώμασιν

Ἀέριον σκότον ὄμμασιν σοῖσι βαλὼν,

Ἢ ἔλκεις μακρόπνυν ζῶαν.

Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,

Γεραῖον πόδα δεμνίοις

Δύσανον ἰαύων ;

Ο. Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι

Τυφλῇ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς

Λεχήρη σκοτίων εκ θαλάμων,
 Οϊκτροτάτοισι δακρύοισι,
 Πολιόν, αἰθέρος ἀφανὲς εἰδωλον,
 Ἦ νέκυν ἔνερθεν,
 Ἦ πτανὸν ὄνειρον;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Α. Δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἶση,
 Πάτερ, ἔκέτι σοι τέκνα λεύσσει
 Φάος, ἔδ' ἄλοχος· ἃ παρὰ βάκτροισιν
 Πόδα σὸν τυφλόπεν ἃ θεραπεύμασιν,
 Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὦ μοι.

Ο. ὦ μοι, μοὶ ἐμῶν παθέων.

Πάρα γὰρ σενάχειν, καὶ τὰδ' αὐτεῖν.
 Τρισσαὶ ψυχὰι ποῖα μοῖρα
 Πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, αὖδα.

Α. Οὐκ ἐπ' ὀνειδέσιν, ἔδ' ἐπιχάρμασιν,
 Ἄλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς ἀλάστωρ
 Ξίφεσι βρίθων,

Καὶ πυρὶ, καὶ χετλῖαισι μάχαις,
 Ἐπὶ παῖδας ἔβα τὲς σὲς, ὦ πάτερ.

Ο. ὦ μοι αἰ, αἰ. Α. Τί τὰδε σεναχεῖς;

Ο. ὦ μοι τέκνα. Α. Δί' ὀδύνας ἂν ἔβας.
 Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἄρματα λεύσσω

Manentem in lecto, ex thalamis tenebricosis,
 Maxime miserandis lacrymis,
 Canum et obscurum aetheris simulachrum;
 Aut mortuum subterraneum,
 Aut volucre somnium?

ANAPAEISTI.

A. Miserum nuntii sermonem feres.

O pater, non amplius tibi filii vident
 Lucem, neque conjunx, quae juxta baculis
 Pedem tuum caecum et ministeriis
 Semper laborabat, pater: heu mihi.

O. Hei mihi, hei mihi ob mea mala.

Praesto est enim gemere, et moesta vociferari.
 Tres animae quo fato,

Quomodo relinquerunt vitam? o filia, loquere.

A. Non exprobrandi causa, nec insultatione,
 Sed cum dolore dico; tutus Genius malus,
 Gravis gladiis

Et igne et saevis pugnis,
 In filios irruit tuos, o pater.

O. Hei mihi! A. Quid haec? an molliunt te?

O. Eheu liberos. A. Vere et doleres,
 Si intuens currus quadrijugos

79 PHOENISSAE. 1589.

Solis, haec corpora mortuorum,

Oculorum tuorum acie considerares.

O. Meorum quidem liberorum

Manifestum est malum : sed misera conjux

Quonam fato periit, o filia ?

MONSTROPHICA.

A. Lacrymas lugubres manifestas omnibus

Faciens, filiis mammas ferebat,

Efferebat supplex *mater* supplices exerens.

Invenit autem filios ad portam Electram,

In prato, ubi nascitur lotus, hastis

Communem Martem,

Mater, ceu leones contubernales,

Pugnando committentes, in vulneribus autem

Sanguinis, jam frigidam et cruentam libationem,

Quam Pluto *quidem* sortitus erat, prae buerat vero

Mars. Aeneum autem accipiens a mortuis

Ensem, misit in suum corpus :

Telo vero filiorum cecidit juxta filios.

Omnes autem hoc die congregavit

Nostrae domui dolores Deus,

O pater, quicunque haec machinatur.

Ἀελίς, τάδε σώματα νεκρῶν
 Ὅμματος αὐγαῖς σαῖς ἐπενώμας.
 Ο. Τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων
 Φανερόν κακόν. Ἄ δὲ τάλαιν' ἄλοχος,
 Τίη μοι, τέκνον, ὦλετο μοίρα;

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Α. Δάκρυα γοερά φανερά πᾶσι τι-
 θεμένα, τέκεσιν μαζὸν ἔφευγον,
 Ἐφευγον, ἰκέτις ἰκέταν αἰρομένα.
 Εὔρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα,
 Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
 Κοινὸν ἐνυάλιον
 Μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλεις,
 Μαρναμένους ἐπὶ τραύμασιν αἵματος
 Ἦδ' ἡ ψυχρὰν λοιβάν, φονίαν,
 Ἄν' ἔλαχ' αἶδας, ὥπασε δ' Ἀρης.
 Χαλκόκροτον δὲ λαβῶσα νεκρῶν πάρα
 Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν.
 Ἀγχι δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοισι,
 Πάντα δ' ἐν ἡματι τῷδε συνάγαγεν
 Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεός,
 ὦ πατερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ,

ΙΑΜΒΟΙ.

Χ. Πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπῃ δόμοις
Τόδ' ἡμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.

Κ. Οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὥς ᾠρα τάφῃ
Μνήμην τίθεσθαι· τῶνδε δ', Οἰδίπῃ, λόφων
Ἄκυσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἑτεοκλῆς σὸς παῖς, γάμων φερνάς διδούς
Αἴμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν,
Οὐκὲν σ' εἰσώ τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.

Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, καὶ μή ποτε,
Σὺ τήνδε γῆν οἰκῆντος, εὖ πράξειν πόλιν.
Ἄλλ' ἐκκομίζε· καὶ τὰδ' ἔχ' ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σὸς, διὰ ᾧ τῆς ἀλάστορας
Τῆς σε, δεδοκῶς μή τι γῇ πάθῃ κακόν.

Ο. ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἐφυσας ἄθλιον,
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ.

Ὅν καὶ πρὶν εἰς φῶς ματρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,

Ἄγονον Ἀπόλλων Λαῖῳ μ' ἐθέσπισε
Φονέα γενέσθαι πατρός, ὦ τάλας ἐγώ.

Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
Χρὴν γὰρ θανεῖν νῦν ἔξ ἐμῆ· πέμπει δέ με
Μασὼν ποθῆντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βορὰν.

C. Multorum malorum initium fuit Oedipi domui
Hic dies. Utinam autem *posthac* sit felicior vita.

C. Luctuum quidem jam finem facite, quia tempus
Est sepulturae meminisse: haec vero, Oedipe,
Verba audi. Principatum hujus terrae dedit mihi
Eteocles filius tuus, dans dotem nuptiarum

Haemoni, et conjugium filiae tuae Antigones:
Non igitur finam te hanc terram amplius incolere.
Clare enim dixit Tiresias, nunquam te in hac
Terra habitante, bepe acturam urbem. Quare abi.

Haec vero non dico tibi per contumeliam,
Neque tuus existens inimicus, sed propter malum
Genium tuum timens, ne terra aliquid mali patiatur.

O. O fatum quam me ab initio genuisti miserum
Et infelicem, si quis alius hominum fuit: quem,
Priusquam venirem ex conceptu materno in lucem,
Nondum genitum me Apollo Laio vaticinatus est,
Homicidam fore patris. O miserum me! postquam
Vero natus sum, statim pater, qui me feminavit,
Interfici me jubet, existimans me sibi hostem natum
Esse; oportebat enim cum interfici a me, mittit
Autem me desiderantem ubera, praedam feris

81 PHOENISSAE. 1632.

Infelicem; ubi servatus sum. Utinam vero Tartari
 Venisset in profundos hiatus Cithæron,
 Qui me non perdidit: sed servire me
 Dedit fortuna apud Polybum dominum.
 Deinde cum interfecissem meum patrem infelix
 Ego, in matris veni miseræ lectum,
 Filiosque fratres genui, quos perdidit,
 Accipiens imprecationes a Laio, et dans liberis:
 Non enim tam stultus ego natus sum,
 Ut in meos oculos, inque meorum filiorum vitam,
 Sine deorum aliquo haec comminiscerer.
 Sint illa. Quid faciam igitur o infelix ego?
 Quis comitabitur me dux caeci pedis?
 Haecne quae mortua est: vivens enim satis scio
 Fecisset. At beatum jugum filiorum? sed non sunt
Amplius mihi. Verum ipse adhuc juvenis inveniam
 Mihi cibum? unde? quare me funditus sic occidis,
 O Creon? occides enim, si me ex *hoc* agro ejicias.
 Non tamen, admovens manus ad tuum genu,
 Timidus videbor: nam meam pristinam
 Generositatem non prodam, neque quamvis rem
 Geram male. C. Tibi recte dictum, quod nolis
 Genua mea amplecti; ego vero non sinam te

Οὐ σωζόμεσθα. Ταρτάρῃ γὰρ ὤφελεν
 Ἑλθεῖν Κιθαिरῶν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
 Ὅς μ' ἐ διώλεσ', ἀλλὰ δελεῦσαι τέ μοι
 Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.
 Κτανῶν δ' ἐμαυτῷ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ,
 Εἰς ματρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρης λέχους,
 Παῖδάς τ' ἀδελφὰς ἔτεκον, ἅς ἀπώλεσα,
 Ἄρὰς παραλαβὼν Λαίῃ, καὶ παισὶ δούς.
 Οὐ γὰρ τοσῶτον ἀσύνητος πέφυκ' ἐγώ,
 Ὡς τ' εἰς ἐμ' ὄμματ', εἰς τ' ἐμῶν παίδων βίον,
 Ἄνευ θεῶν τῶ, ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
 Εἶεν τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
 Τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσῃ τυφλῷ;
 Ἥδ' ἡ θανῶσα; ζῶσα γὰρ σάφ' οἶδ' ὅτι.
 Ἄλλ' εὐτεκνος ξυνωρίς; ἄλλ' ἔκ ἐσί μοι,
 Ἄλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὐροιμ' ἂν βίον;
 Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
 Ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.
 Οὐ μὲν, ἐλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
 Κακὸς φανῆμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
 Οὐκ ἂν προδοίην, ἑδὲ περ πρᾶσσω κακῶς.
 Κ. Σοί τ' εὐλέλεκται γόναλα μὴ χρώζειν ἐμά,
 Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' ἔκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.

Νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεῶν
 Ἦδη κομίζειν· τόνδε δ', ὅς πέρσων πόλιν
 Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκευς νέκυν,
 Ἐκβάλετ' ἄθαρπτον τῆσδ' ὄρων ἔξω χθονός.
 Κηρύσσεται ᾧ πᾶσι Καδμείοις τάδε·

Ὅς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ κατασέφω ἀλῶ,
 Ἦ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξειαι·
 Ἐὰν δ' ἄκλαυτον, ἄταφον, οἴωνοις βοράν.
 Σὺ δ', ἐκλιπῆσα τρίπτύχων θρήνης νεκρῶν,
 Κομίζε σαυτήν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω,
 Καὶ παρθενέυς, τῆς ἐπιῶσαν ἡμέραν
 Μένεσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἴμονος μένει.

Α. ὦ πάτερ, ἐν οἷοις κείμεθ' ἀθλίοις κακοῖς,
 Ὡς σε σενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.

Οὐ γὰρ τὸ μὲν σοι βαρὺ κακῶν, τόδ' ἔβαρὺ·
 Ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυσυχῆς ἔφυς, πάτερ.

Ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,
 Τί τόνδ' ὕβριζεις, πάτερ' ἀποσέλλων χθονός;
 Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;

Κ. Ἐτεοκλές βελεύματ', ἔχ ἡμῶν, τάδε.

Α. Ἀφρονά γε, καὶ σὺ μωρός, ὅς ἐπείθῃς τάδε.

Κ. Πῶς; τάντεταλμέν' ἔδίκαιον ἐκπονεῖν;

Α. Οὐκ, ἦν πονηρά τ' ἦ, κακῶς τ' εἰρημένα.

Habitare *hunc* terram. Horum vero mortuorum

Alterum quidem domum oportet jam portare :

Alterum vero, qui everfurus urbem patriam cum

Armis venit, Polynicis cadaver, ejicite insepultum

Extra fines hujus terrae. Promulgabuntur, autem

Haec omnibus Thebanis, quicumque deprehensus

Fuerit hunc mortuum aut coronans aut terra tegens,

Morte luct: relinquere autem indeploratum et

Insepultum, volucris praedam. Tu vero relinquens

Luctustrium cadaverum, recipe te ipsam, Antigone,

Intra aedes, et virginis morem cole, diem proximum

Expectans, in qua te expectat lectus Haemonis.

A. O pater, in quantis sumus miseris malis!

Quam te gemo, plus quam mortuos!

Non enim pars quidem malorum tibi gravis est,

Pars vero non gravis, sed in omnibus infelix es,

Pater. Sed te interrogo novum tyrannum,

Quid hunc contumelia afficis, patrem expellens

Terra? quare facis leges de misero mortuo?

C. Est Eteoclis sententia haec, non mea.

A. Stulta est, et tu stultus, qui obtemperas istis.

C. Quomodo? non est justum exequi mandata?

A. Non, si quidem mala sunt, et male dicta.

C. Quid vero? non iuste hic canibus dabitur?

A. Non legitimam enim poenam exigitis ab eo.

C. Siquidem urbis hostis fuit, qui hostis esse non

Debuerat. A. Annon dedit bonam fortunam.

C. Et nunc sepultura poenam det. A. Quo peccato

Commisso, si *suam* Regni partem quaesivit?

C. Insepultus erit hic vir, ut scias.

A. Ego vero eum sepeliam, etiam si prohibeat urbs.

C. Teipsum ergo sepelies cum hoc cadavere.

A. At gloriosum *est* profecto duos amicos jacere

Simul. C. Prehendite hanc, et portate domum.

A. Nequaquam, non enim relinquam hoc cadaver.

C. Decrevit Deus, o virgo, non quae tibi videntur.

A. Et illud decretum est; non esse contumelia

Afficiendos mortuos. C. At nullus circa hunc

Ponat mollem pulverem. A. Quin te, Creon, per

Matrem hanc Iocasten *obtestor*. C. Inutiliter

Laboras; non enim consequeris haec. A. Tu vero

Saltem cadaver aqua lavare me sine. C. Unum

Hoc fuerit prohibitorum urbi.

A. Sine saltem, ut circa faeva vulnera fascias

ponam

C. Nullo modo tu istum honorabis mortuum.

- Κ. Τί δ'; ἐδικαίως ὅδε κυσὶ δοθήσεται;
- Α. Οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πρᾶσσεσθέων.
- Κ. Εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, ἐκ ἐχθρὸς ὦν.
- Α. Οὐκᾶν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
- Κ. Καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παραχέτω.
- Α. Τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μείηλθε γῆς;
- Κ. Ἄταφος ὅδ' ἀνὴρ, ὥς μάθης, γενήσεται.
- Α. Ἐγὼ σφε θάψω, καὶ ἀπεννέπη πόλις.
- Κ. Σαυτὴν ἂν ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
- Α. Ἄλλ' εὐκλέες τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
- Κ. Λάζυσθε τήνδε, κεῖς δόμους κομίζετε.
- Α. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τῷδ' ἐμεθήσομαι νεκρῷ.
- Κ. Ἐκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', ἐχ' ἅ σοι δοκεῖ.
- Α. Κακεῖνο κέκριται, μὴ ἐφυβρίζεσθαι νεκρῶς.
- Κ. Ὡς ἔστις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
- Α. Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε ματρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
- Κ. Μάταια μοχθεῖς· ἐγὰρ ἂν τύχαις τάδε.
- Α. Σύ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λαστρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
- Κ. Ἐν τῷτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορρήτων πόλει.
- Α. Ἄλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας
βαλεῖν.
- Κ. Οὐκ' ἔσθ' ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.

A. ὦ φίλτατ', ἀλλὰ σόμα γε σὸν προσ-
πτύξομαι.

K. Οὐκ εἰς γάμους σὲ συμφορὰν κλήσῃ γόοις.

A. Ἦ γὰρ γαμβρὸς ζῶσα παιδί σῶ ποιε;

K. Πολλή γ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος;

A. Νυξ ἄρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἔξει μίαν.

K. Εἶδες τὸ τόλμημ' οἶον ἐξωνείδισεν;

A. Ἴσω σίδηρος, ὄρχιον τέ μοι ξίφος.

K. Τί δ' ἐκπροθυμῇ ἰὼνδ' ἀπηλλάχθαι Γάμων;

A. Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί.

K. Γενναιότης σοι, μωρία δ' ἔνεσί τις.

A. Καὶ ξυνθανῶμαι γ', ὥς μάθης περαιτέρω.

K. Ἴθ' ὁ φενεύσεις παῖδ' ἐμόν· λίπε χθόνα.

O. ὦ θύγατερ, αἰνῶ μὲν σε τῆς προθυμίας.

A. Ἀλλ' εἰ γαμοίμην· σὺ ᾧ μόνος φεύγεις,
πάτερ;

O. Μέν' εὐτυχῆσα· τὰ μ' ἐγὼ σέρξω κακά.

A. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπέυσσ', πάτερ;

O. Πесὼν ὅπως μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.

A. Ὁ δ' Οἰδίπους πῆ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίσματα;

O. Ὁλωλ'· ἐν ἡμαρ μ' ὦλβισ', ἐν δ' ἀπώλεσεν.

A. Οὐκ ἔν μελαχεῖν καὶ με δεῖ τῶν σῶν κακῶν;

O. Αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ σὺν τυφλῷ πατρί.

A. O charissime frater, saltem os tuum labris
applicitis exosculabor.

C. Nec adscisces calamitatem læctu nuptiis tuis.

A. An unquam igitur vivens nubam filio tuo?

C. Multa necessitas *incumbit* : quo enim effugies

Nuptias? A. Nox igitur illa habebit me Danaïdum

Unam. C. Vidistine facinus, quam superbe sit

Minata? A. Testis sit ferrum, et gladius adjoratus

Mihi. C. Quare vero cupis liberari ab his nuptiis?

A. Fugiam una cum miserrimo hoc patre.

C. Generosus animus tibi, et præterea stultitia

Quaedam, inest. A. Etiam una moriar, ut scias

Amplius. C. Vade: non occides filium meum :

Linque terram. O. O filia, laudo quidem te

Propter tuam promptitudinem. A. Sed si nuberem,

et tu solus fugeres, pater?

O. Mane felix, ego mea feram patienter mala.

A. Quis vero te caecum curabit, pater? O. Cadens,

Ubicunque mihi fatum est, jacebo in campo.

A. Ubi autem Oedipus ille, et inclyta aenigmata?

O. Periit: una dies me beavit, et una me perdidit.

A. Oportet ergo et me participem fieri tuorum

Malorum. O. Turpe est exilium filiae cum caeco

85 PHOENISSAE. 1721.

Patre. A. Modestae quidem non *est turpe*, sed
Honestum, pater. O. Adducito igitur me, ut
Attingam matrem tuam. A. Ecce; tange manu
Charissimam anum. O. O mater, o conjunx
Miserrima. A. Miseranda jacet, habens simul
Omnia mala. O. Ubi vero est cadaver Eteoclis
Et Polynicis? A. Illi duo porrectim tibi jacent
Juxta se invicem. O. Appone caecam manum
super vultus infelices.

A. Ecce: tange manu tuos mortuos liberos.

O. O chara cadavera, *et* misera miseri patris.

A. O charissimum fane nomen Polynicis mihi.

O. Nunc oraculum Apollinis, o filia, perficitur.

A. Quod? an dices alia mala praeter haec?

O. Me Athenis moriturum esse exulem.

A. Ubinam? quaeenam te turris Attica recipiet?

O. Sacer Colonus, domus equestris dei.

Sed age, servito huic caeco patri,

Siquidem cupis esse focia hujus exilii.

MONSTROPHICA.

A. Vade in exilium miserum:

Praebe charam manum,

O pater senex, motricem

A. Οὐ σωφρονέσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.

O. Προσάλασε νῦν με μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.

A. Ἰδὲ· γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.

O. ὦ μάτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.

A. Οἰκίρ' ἀ πρόκειαι, πάντ' ἔχουσ' ὁμῶς κακά.

O. Ἐτεοκλῆες ἧ πλῶμα Πολυνείκης τε πῶ;

A. Τῶδ' ἐκλάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοισιν πέλας.

O. Πρόσθες ἱυφλὴν χεῖρ' ἐπὶ πρόσωπα δυσ-
τυχῇ.

A. Ἰδὲ· θανόντων σῶν τέκνων ἅπτα χερί.

O. ὦ φίλα πεσήματ' ἀθλί' ἀθλίς παῖρός.

A. ὦ φίλ' ἰαλὸν δῆτ' ὄνομα Πολυεῖκης ἐμοί.

O. Νῦν χρησμός, ὦ παῖ, Λοξίς περαίνειαι.

A. Ὅποιος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;

O. Ἐν ταῖς Ἀθήναις καὶ θανεῖν μ' ἀλώμενον.

A. Πῶ; τίς σε πύρρος Ἀλκίδος προσδέξειαι;

O. Ἱερὸς Κολωνός, δῶμα θ' ἱππεῖς θεῶ.

Ἄλλ' εἴα, τυφλῶ τῶδ' ὑπηρετεῖ πατρί,

Ἐπεὶ προθυμῇ τῇσδε κοινῶσθαι φυγῆς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

A. Ἰθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν·

Ὅρεγε χεῖρα φίλαν,

Πάτερ γεραιέ, πομπίμαν

Ἐχων ἔμ', ὥς νηυσίπομπον αὔραν.

Ο. Ἴδού· πορεύομαι, τέκνον·

Σύ μιν ποδαγὸς ἀθλία γενῆ.

Α. Γενόμεθα, γενόμεθ' ἀθλιαί γε

Δῆτα Θηβαιᾶν.

Μάλισα παρθένων δῆ.

Ο. Πόθι γεραῖον ἰχθὺς τίθημι;

Βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.

Α. Τᾷδε, τᾷδε βάθι μοι,

Τᾷδε, τᾷδε πόδα τίθει,

᾽ὦς' ὄνειρον ἰχθὺν ἔχων.

Ο. Ἰώ· ἰὼ δυσυχεστάτας φυγᾶς·

Ἐλαύνει τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.

Ἰώ, ἰώ· δεινὰ δειν' ἐγὼ τλάς.

Α. Τί τλᾶς; τί τλᾶς; ἔχ' ὄρᾳ δίκαια κακῆς,

Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.

Ο. Ὅδ' εἰμι, μῆσαν ὅς ἐπὶ

Καλλίνικον ἐράνιον τ' ἔβαν,

Παρθένε κόρας·

Αἴνιγμ' ἀσύνετον εὐρών.

Α. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;

Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.

Τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,

Me habens, sicut ventum naves-impellentem.

O. Ecce vado. Filia,

Tu sis mea dux misera.

A. Sumus, fumus miserrimae utique

Inter omnes

Thebanas virgines.

O. Ubi ponam senile vestigium pedis?

Porrige mihi baculum, filia.

A. Huc huc vade mihi,

Huc huc pone pedem,

O pater, habens vires, sicut somnium.

O. O fugam miserrimam,

Exulare senem me ex patria.

Heu ego, atrocia, atrocia passus.

A. Si quid sustines, sustineto: non aspicit Justitia

Malos, neque compensat mortalium imprudentiam.

O. Ego sum is qui ad musam

Victricem et caelestem ascendi,

Cum solvissem obscurum

Aenigma virginis Sphingis.

A. Quid Sphingis refert gloriam?

Desine pristinam felicitatem narrare, quem

Hae expectabant miserae calamitates,

87 PHOENISSAE. 1765.

Exulem ex patria factum,

O pater, inopiam forte pati.

Quem, lacrymas

Teneras charis virginibus

Relinquens, sequor

Procul a patria terra,

Non more virginum errans.

O. O mentem bonam

Circa patris calamitates.

A. Nobilem me faciet.

Misera vero ego propter tuas et fratris contumelias,

Qui mortuus periit insepultus extra *paternas* aedes,

Miser : quem, etiam si me mori oporteat, pater,

Tenebricosa terra tegam.

O. Vade ad tuas sodales.

A. Abunde lamentationum mihi.

O. Tu vero preces circa aras funde.

A. Habent saturitatem meorum malorum.

O. Vade saltem, ubi est sacellum Bromii

Inaccessum in montibus Maenadis.

A. An cui Thebanam cervi pellem

Induta ego quondam, Semeles

In montibus, saltavi sacrum tripudium,

Φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,

ὦ πάτερ, θανεῖν πε·

Πυθεινὰ δάκρυα

Παρά φίλαισι παρθένοις

Λιπῶσ', ἄπειμι

Πατρίδος ἀπόπρο γαίας,

Ἀπαρθένευτ' ἄλωμένα.

Ο. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.

Α. Εἰς πατρός γε συμφορὰς

Εὐκλεᾶ με θήσει.

Τάλαιν' ἐγὼ συγγόνε θ' ὕβρισμάτων,

Ὃς ἐκ δόμων ἄθραπτος οἴχεται νέκυς

Μέλεος· ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεῶν,

Σκοτία γὰ καλύψω.

Ο. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.

Α. Ἄλις ὀδυρμάτων ἐμοί.

Ο. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίεσ λιτάς.

Α. Κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.

Ο. Ἴθ' ἀλλὰ, Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς

Ἀβατος ὄρεσι Μαινάδων.

Α. Καδμείαν ὦ νεβρίδα

Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ Σεμέλας

Θίασον ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,

Χάριν ἀχάρισον εἰς θεὸς διδῶσα ;

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

Ο. ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσσετ',
Οἰδίπυς ὁδε,

Ὅς τὰ κλεῖν' αἰνίσμαί' ἔγνω, καὶ μέγιστος ἦν
ἀνὴρ

Ὅς μόνος Σφιγγὸς καλέχοντ' ἡς μαιφόνε κράτη
Νῦν δ' ἄτιμος αὐτὸς οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι
χθονός.

Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀ-
δύρομαι ;

Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ
φέρειν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
βίοντον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις σεφανῶσα,

Τ Ε Λ Ο Σ.

Beneficium ingratum in Deos conferens.

TROCHÆI.

O. O patriae inclyti cives videte, *sum*

Oedipus ille:

Qui solvi inclyta aenigmata, et vir fui

maximus :

Qui solus compescui tyrannidem Sphingis cruentae:

Nunc ignominia affectus idem miser expellor

ex terra.

Sed quid haec gemo, et frustra

deploro?

Fatales enim casus oportet ferre

mortalem.

ANAPAEISTI.

C. O valde clara Victoria, meam

Vitam teneas,

Nec *unquam* cesses me coronans.

F I N I S.

‘Ο Τ Ο Υ

Ε Υ Ρ Ι Π Ι Δ Ο Υ

Μ Η Δ Ε Ι Α.

Ὅ ΤΟΥ
ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΗΔΕΙΑ.

Τὰ τῷ Δράματι

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α.

ΤΡΟΦΟΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΜΗΔΕΙΑ.

ΧΟΡΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΚΡΕΩΝ.

ΙΑΣΩΝ.

ΑΙΓΕΥΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΠΑΙΔΕΣ ΜΗΔΕΙΑΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Τροφός.

ΤΟΜ II.

Z

M E D E A.

N U T R I X.

I A M B I.

UTINAM navis Argo non volasset per-
Cyaneas Symplegadas in terram Colchicam :
Neque in saltibus Pelii cecidisset unquam
Secta pinus : neque manus remigassent
Virorum praestantissimorum, qui aureum vellus
Allatum Peliae iverunt : neque enim mea domina
Medea navigasset ad turres agri Iolcii,
Animum perculsa amore Jasonis.
Neque persuadens filios Peliae, ut interficerent
Patrem, inhabitaret hanc terram Corinthiam,
Cum viro et liberis : placens quidem
Indole civibus, ad quorum terram pervenit,
Et ipsa Jasoni concorditer agens in omni re:
Quae maxima salus est *conjugii*
Quando conjux a marito non dissidet.
Nunc vero omnia *sunt inimica*, et male se habent
Charissima : nam proditis suis liberis meaque

Μ Η Δ Ε Ι Α.

Τ Ρ Ο Φ Ο Σ.

ΙΑΜΒΟΙ.

"ΕΙΘ' ὦφελ' Ἀργῆς μὴ διαπτᾶσθαι σκάφος
 Κόλχων ἐς αἶαν, Κυανέας Συμπληγάδας,
 Μήδ' ἐν νάπαισι Πηλὶς πεσεῖν ποτε
 Τμηθεῖσα πέυκη, μὴδ' ἐρετμῶσαι χέρας
 Ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας
 Πελία μετῆλθον· εἰ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
 Μήδεια πύργῳ γῆς ἐπλευσ' Ἰωλκίας,
 Ἐρωτι θυμὸν ἐκπλαγείῃσ' Ἰάσονος·
 Οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας
 Πατέρα, κατῴκει τήνδε γῆν Κορινθίαν,
 Ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισι, ἀνδάνεσσα μὲν
 Φυγῇ πολιτῶν, ὧν ἀφίκετο χθόνα,
 Αὐτὴ τε πάντα συμφέρεσθ' Ἰάσωνι·
 Ἦπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
 Ὃταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.
 Νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
 Προδὲς γὰρ αὐτῇ τέκνα, δεσπότην τ' ἐμὴν,

Γάμοις Ἰήσων βασιλικῶις εὐνάζεται,
 Γήμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.
 Μήδεα δ' ἡ δύσηνος, ἡτιμασμένη,
 Βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιάς,
 Πίσιν μεγίστην, καὶ θεὰς μαρτύρεται,
 Σίας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
 Κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,
 Τὸν πάντα συντήκωσα δακρύοις χρόνον,
 Ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἦσθετ' ἡδίκημένη,
 Οὔτ' ὅμμ' ἐπαίρουσ', οὔτ' ἀπαλλάσσεσθαι γῆς
 Πρόσωπον· ὥς δὲ πέτρος, ἢ θαλασσιος
 Κλύδων, ἀκχεῖ νεθετμένη φίλων.
 Ἦν μὴ ποτε σρέψασα πάλλευκον δέρην,
 Αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμῶξεν φίλον.
 Καὶ γαῖαν, αἴκουσ θ', ἔς προδῶσ' ἀφίκετο
 Μετ' ἀνδρὸς, ὃς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
 Ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο,
 Οἷον πατρώας μὴ πολείπεσθαι χθονός.
 Στυγεῖ δὲ παῖδας, ἐδ' ὄρῳσ' εὐφραίνεται.
 Δέδοικα δ' αὐτὴν, μή τι βελεύσῃ νέαν.
 Βιβεῖα γὰρ φρήν, ἐδ' ἀνέζεται κακῶς
 Πάσχουσ'· ἐγ' ὦδα τήνδε· δειμαίνω δέ νιν.
 Μὴ θηκτὸν ὦσιν φάσγανον δι' ἥπατος,

Domina, Jason cubat cum nuptiis regiis,
Ducta Creontis filia, qui princeps est *hujus* terrae.
Medea vero infelix, contumelia affecta
Clamat jusjurandum, invocat et dexterarum *datas*,
Maximam fidem ; et Deos testatur,
Qualem gratiam relatam consequatur ex Jasone.
Jacet autem sine cibo, subjiciens corpus doloribus,
Omni tempore contabefaciens corpus lachrymis,
Postquam animadvertit se injuria affectam a viro:
Neque oculos tollens, neque avertens a terra
Faciem, sed ut saxum, aut marinus
Fluctus, audit monitus amicorum :
Nisi quando vertens candidam cervicem,
Ipsa apud sese deploraverit patrem suum,
Et terram et aedes, quibus relictis venit *huc*
Cum marito, qui nunc contumelia-affecit eam.
Et misera agnovit ob ipsam calamitatem,
Quale *sit* non deferere terram patriam.
Odit autem liberos, neque laetatur aspiciens.
Metuo vero ipsam, ne quid novi molliatur,
Nam animus *ejus est* vehemens, nec sustinebit mala
Pati: ego novi eam, metuo autem eam
Ne acutum transigat gladium per hepar,

Clam ingressa domum, ubi stratus est lectus :

Aut etiam occidat regem et hunc, qui duxit uxorem,

Deinde vero majorem aliquam cladem accipiat :

Est enim vehemens. Non facile exercens

Cum ea odium aliquis praeclaram victoriam auferet.

Sed isti pueri cessantes a curriculis

Veniunt, nihil cogitantes de matris

Malis. Nam puerilis animus non solet dolere.

P. Antiquum mancipium domus meae dominae,

Quid ad portas, hanc agens solitudinem,

Stas, ipsa tibi recensens mala ?

Quomodo sine te sola Medaea relinqui vult ?

N. O senex, comes liberorum Jafonis,

Fidelibus ministris calamitati sunt dominorum

Res adversae, et angunt *ipsorum* animos.

Ego enim eo perveni doloris

Ut mihi venerit desiderium terrae et coelo

Dicere calamitates Medaeae, egredienti huc.

P. Nondum ergo cessat a luctu misera ?

N. Laudo te : malum inchoatum est, nondum est in

Medio. P. O stultum, si licet hoc dicere de

Dominis, ut nihil novit de recentioribus malis.

N. Quid vero est, o senex ? ne graveris dicere.

[Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἵν' ἔσρωται λέχος·]

Ἦ καὶ τύραννον, τὸν τε γήμαντα, κλάνη,

Κᾶπειτα μείζω συμφορὰν λάβῃ τινά.

Δεινὴ γάρ· οὐ τοι ῥαδίως γε συμβαλὼν

Ἐχθραν τις αὐτῇ, καλλίνικον οἴσεται.

Ἄλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι

Στείχουσι, μητρὸς ὠδὲν ἐννοούμενοι

Κακῶν· νέα γάρ φροντὶς ἐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Π. Παλαιὸν ὅκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

Τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγασ' ἐρημίαν

Ἔσηκας, αὐτὴ θρεομένη σαυτῇ κακά;

Πῶς σε μόνῃ Μήδεια λείπεσθαι θέλει;

Τ. Τέκνων ὅπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

Χρηστοῖσι δέλοισι συμφορὰ τὰ δεσποτῶν

Κακῶς πιτνῶντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπλίζεται.

Ἐγὼ γὰρ εἰς τῷτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνας,

Ὡς θ' ἡμερὸς μ' ὑπῆλθε γῇ τε κῆρανῳ

Λέξαι, μολῶσῃ δεῦρο, Μηδείας τύχας.

Π. Οὐπὼ γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τ. Ζηλῶ σ', ἐν ἀρχῇ πῆμα, καὶ δέπω μεσοῖ.

Π. ὦ μῶρος, εἰ χρὴ δεσπότας εἰπεῖν τόδε,

Ὡς ὠδὲν οἶδεν τῶν νεωτέρων κακῶν.

Τ. Τί δ' ἔστιν, ὦ γεραίε; μὴ φθόνει φράσαι.

Π. Οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τ. Μὴ πρὸς γενεῖα κρύπτε σύνδουλον σέθεν,
Σιγὴν γάρ, εἰ χρεῖ, τῶνδε θήσομαι πέρι.

Π. Ἦκουσά του λέγοντος, ἔδοκῶν κλύειν,

Πεσσὺς προσελθὼν, ἔνθα δὴ παλαῖταιλοι

Θάτσουσι, σεμνὸν ἄμφι Πειρήντης ὕδωρ,

Ὡς τῆςδε παῖδας γῆς ἑλᾶν Κορινθίας

Σὺν μητρὶ μέλλει τῆςδε κοίρανος χθονὸς

Κρέων· ὁ μὲν τοι μῦθος εἰ σαφὴς ὁδε,

Οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν ἔκ εἶναι τόδε.

Τ. Καὶ ταυτ' Ἰάτων παῖδας ἐξανέζεται

Πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;

Π. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,

Κῆκ' ἔς' ἐκείνους τοῖςδε δώμασιν φίλος.

Τ. Ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν

Νέον παλαιῶ, πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι.

Π. Ἀτὰρ σύγ', ἔγάρ καιρὸς εἰδέναι τάδε

Δέσποιναν, ἡσύχαζε, καὶ σίγα λόγους.

Τ. ὦ τέκν', ἀκέθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;

Ὅλοιτο μὲν μὴ, δεσπότης γὰρ ἔς' ἐμὸς,

Ἀτὰρ κακὸς γ' ὢν εἰς φίλους ἀλίσκεται.

Π. Τίς δ' ἔχῃ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,

Ὡς πᾶς τις αὐτὸν τῷ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,

P. Nihil; poenitet me et priora dixisse.

N. Ne celes conservam tuam per barbam:

Nam reticebo ea, si opus erit.

P. Audivi quendam dicentem, cum non viderer

Audire, accedens ad locum ubi luditur calculis,

Ubi natu grandes sedent, ad sacrum aquam Pirenes,

Quod liberos hos e terra Corinthia ejicere

Velit cum matre dominus hujus terrae

Creon. Hic tamen sermo an verus sit,

Haud scio! equidem vellem hoc non sic esse.

N. Et patietur Jafon haec liberis *suis*

Accidere, etiam si cum matre diffidium habeat?

P. Veteres novis cedunt affinitatibus,

Et ille non est amicus his aedibus.

N. Actum est igitur de nobis, si addamus malum

Novum veteri, priusquam illud exhaustum sit.

P. At tu, non enim commodum est haec scire

Dominam, quiesce et retice hos sermones.

N. O liberi, audite, qualis in vos fit pater:

Non precor quidem ut p̄reat, est enim dominus

Meus, sed tamen impius in amicos invenitur.

P. Quis vero mortalium jam non novit hoc, quod

Quisque se ipsum magis quam proximum amet?

Alii quidem iuste, alii vero etiam quaestus gratia.
Quid mirum igitur si hos etiam *novi* connubii causa
Non diligat pater? N. Ite intra domum, liberi, bene
Enim erit. Tuque tene hos quam longissime
Abductos, neque adducas ad matrem moestam.
Nam jam vidi eam oculis efferari,
In hos, ut aliquid parare cupientem: neque desistet
Ab ira, bene scio, priusquam fulmine feriat aliquem:
Utinam tamen inimicis, non amicis aliquid faciat.

A N A P A E S T I.

M. Infelix ego et aerumnosa propter labores,
Heu me, me, quomodo peream?
N. Hoc illud est; chari liberi, mater
Movet cor, movet bilem.
Festinate celeriter intra aedes,
Neque veniatis propius in conspectum,
Nec accedatis, sed cavete
Saevum impetum, et horribilem naturam
Animi contumacis.
Ite jam, procedite quam cellerrime intro,
Certum enim *est indicium* ab initio sublata
Nubes ejulatus, quod mox incandescet
Majori furore: quid tandem faciet

Οἱ μὲν δαίαιος, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν.
 Εἰ τὰςδε γ' εὐνῆς ἔνεκ' εὐφραίνει πατήρ;
 Τ. Ἴτ', εὖ γὰρ ἔσαι, δωμάτων εἴσω, τέκνα.
 Σὺ δ' ὡς μάλισα τὰςδ' ἐρημώσας ἔχε,
 Καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένην.
 Ἦδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
 Τοῖσδ', ὡς τι δρασείουσαν· εὐδὲ παύσεται
 Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα,
 Ἐχθρὸς γε μὲν τοι, μὴ φίλους δράσειέ τι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μ. Δύσανος ἐγὼ, μελέα τε πόνων.
 Ἰὼ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
 Τ. Τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες· μάτηρ
 Κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.
 Σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω,
 Καὶ μὴ πελάσῃτ' ὀμματος ἐγγὺς,
 Μηδὲ προσέλθῃτ', ἀλλὰ φυλάσσε-
 σθ' ἄγριον ἦθος, συγεράν τε φύσιν
 Φρενὸς αὐθάδους.

Ἴτε νῦν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
 Δῆλον δ' ἐξ ἀρχῆς αἰρόμενον
 Νέφος οἰμωγῆς, ὡς τάχ' ἀνάψει
 Μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάσεται

Μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυσος
Ψυχὴ, δηχθεῖσα κακοῖσιν.

Μ. Αἰ αἰ.

Ἔπαθον, τλάμων ἔπαθον μεγάλων

Ἄξι' ὀδυρμῶν ὧ κατάρατοι

Παῖδες ὅλοι· θε συγεράς ματρός,

Σὺν πατρὶ, καὶ πᾶς δόμος ἑρρόι.

Τ. Ἰώ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.

Τί δέ σοι παῖδες πατρός ἀμπλακίας

Μετέχουσι; τί τὲςδ' ἔχθεις; οἶμαι,

Τέκνα, μή τι πάθηθ' ὥς ὑπεραλγῶ.

Δεινὰ τυράννων λήματα, καὶ πως

Ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατῆντες,

Χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.

Τὸ γὰρ εἰθίῳ ζῆν ἐπ' ἴσοισι,

Κρεῖσσον· ἔμοιγ' ἔν, εἰ μὴ μεγάλως,

Ὀχυρῶς τ' εἴη καταγερᾶσκειν.

Τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν, εἰπεῖν

Τῆνομα νικᾶ, χρῆσθαι τε μακρῶ

Δῶσα βροτοῖσι τὰ δ' ὑπερβάλλον-

τ', εἰδέναι καιρὸν δύναται θνατοῖς.

Μεῖζες δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῇ

Δαίμων οἴκοις, ἀπέδωκεν.

Iracundus, et implacabilis

Animus, malis punctus?

M. Heu, heu,

Passa sum misera, passa sum quae magnis

Digna sunt lamentis : o execrandi

Liberi funestae matris, pereatis

Cum patre, et tota domus pereat.

N. Heu me me, heu me miseram!

Quid vero tibi filii patris peccata

Participant? cur hos odisti? hei mihi,

Liberi, quam metuo, ne quid vobis accidat.

Sacvi sunt tyrannorum spiritus, et quodammodo

In paucis coerciti, pleraque obtinentes,

Difficulter iras, animo mutato, deponunt.

Nam assuefactum esse ad vivendum moderate,

Melius: mihi saltem, si non magnificè,

Tuto liceat consensescere.

Nam, ut hoc primum dicam, mediocrium

Nomen vincit, et usu longe

Optima sunt hominibus. Sed immoderata

Nulla tempore hominibus timoris expertia sunt :

Majores enim calamitates, quando irascitur

Deus familiae rependit.

P R O O D U S.

C. Audivi vocem, audivi clamorem

Infelicis Colchidis.

Nec adhuc *est* placata. Sed, o vetula,

Dicito: nam ab fores medias intra

Domum, clamorem audivi.

Neque delector, o mulier,

Luctibus domus,

Quia non grata sunt ea, quae acta sunt.

A N A P A E S T I.

N. Non sunt aedes: evanuerunt haec jam,

Jafonem enim tenet domus principum,

Medea vero tabefacit vitam in thalamis

Domina, nullius amicorum quicquam

Verbis lenita animum.

M. Heu, heu, utinam flamma coelestis per meum

Caput eat! Quid enim mihi boni est amplius vivere?

Heu, heu, morte dissolver,

Relicta odiosa vita.

S T R O P H E.

C. Audivisti, o Jupiter, et terrae, et lux,

Qualem vocem infelix

Canit sponsa?

ΠΡΟΛΟΟΣ.

Χ. Ἐκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοᾶν
 Τᾷς δυσάνθ Κολχίδος.
 Οὐδέ πω ἥπιος· ἀλλ', ὦ γεραῖα,
 Λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλῃ γὰρ ἔσω
 Μελάθρῃ βοᾶν ἔκλυον.
 Οὐδέ συνήδομαι, γύναι,
 Ἄλγεσι δώματος,
 Ἐπεὶ μὴ φίλι' ἄ κέκρανται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τ. Οὐκ εἰσι δόμοι· φρεῖδα τὰδ' ἦδη·
 Ὅ μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
 Ἡ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
 Δέσποινα, φίλων ὕδενός ὕδεν
 Παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
 Μ. Αἴ, αἴ· διά μὲ κεφαλᾷς φλόξ ἔρανία
 Βαίῃ· τί δέ μοι ζῆν' ἔτι κέρδος;
 Φεῦ, φεῦ· θανάτῳ καταλυσάιμαν
 Βιοτὰν συγεράν προλιπῆσσι.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ἀἴες, ὦ Ζεῦ, καὶ γὰρ, φῶς,
 Ἰαχάν, οἶαν ἄδύσανος
 Μέλπει νύμφα;

Τίς σοι ποτὲ τᾶς ἀπλήγῃς
 Κοίτας ἔρος, ὦ ματαία,
 Σπεύσει θανάτῳ τελευτάν;
 Μῆδέν τόδε λίσσῃ.
 Εἰ δὲ σὸς πόσις
 Καὶνὰ λέχῃ σβίζει,
 Κεῖνῳ τόδε μὴ χαράσσῃ.
 Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει·
 Μὴ λίαν τάχῃ,
 Ὀδυρομένα σὸν εὐνέταν.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Μ. ὦ μεγάλα Θέμι, καὶ πότνι' Ἀρτεμι,
 Λεύσσεθ' ἅ πάχῳ, μεγάλοις ὄρκοις
 Ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
 Πόσιν; ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοι-
 μ' αὐτοῖς μελάρθοις διακναομένους,
 Οἳ γέ με πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
 ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὧν ἀπενάσθη
 Αἰχρῶς, τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
 Τ. Κλύεθ' οἷα λέγει, κα' πιβοᾶται
 Θέμιν εὐκταίαν, Ζῆνι θ', ὃς ὄρκων
 Θνατοῖς ταμίας νενόμισται;
 Οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τινι σμικρῷ

Quaenam tibi infatiabilis
 Thori cupiditas, o stulta,
 Accelerabit mortis finem?
 Ne hoc preceris.
 Quod si tuus maritus
 Colit novum lectum,
 Illine ob hoc succenseas!
 Jupiter haec ulciscetur pro te.
 Ne nimis tabefacias teipsam,
 Plorans tuum maritum.

A N A P A E S T I.

M. O magna Themis, et reverenda Diana,
 Videtis, quae patior? quae magno juramento
 Obligavi execrandum
 Maritum! Quem utinam aliquando age, et sponsam,
 Videam in aedibus discerptos,
 Qui me prius audent injuria afficere.
 O pater, o civitas, a quibus disceffi
 Turpiter, occiso meo fratre.
 N. Auditis, quae dicit, et ut invocat
 Themidem, invocari solitam, et Jovem, qui
 Juramentorum custos hominibus existimatur?
 Non fieri potest, ut in aliqua parva re

Domina iram sedet.

ANTISTROPHE.

C. Quomodo in conspectum nostrum

Veniat, et dictorum verborum

Vocem accipiat :

2 Et impetum animi remittat.

/ Si forte acerbam iram,

T. Meum certe studium non

Desit amicis.

C. Sed, vade, et eam

Huc adducito domum

Extra, chara, et haec dicito :

Propera, priusquam aliquid mali faciat iis, qui

Intus sunt. Nam luctus

Hic valde augetur.

ANAPAEISTI.

N. Faciam haec. Sed metuo an persuadeam

Dominam meam :

Laboris tamen gratiam hanc *vobis* largiar,

Quanquam leaenae, quae recens peperit, aspectu

Efferatur in famulos, quum quis

Accedit prope collocuturus.

Stultos autem dicens et insipientes

Δέσποινα χόλον καταπαύσει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν

Ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων

Δέξαιτ' ὁμφάν,

Εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν

Καὶ λῆμα φρενῶν μεθείη.

Τ. Μήτοι τόγ' ἐμὸν πρόθυμον

Φίλοισιν ἀπέξω

Χ. Ἀλλὰ βᾶσά, νιν

Δεῦρο πόρευσον οἴκων

Ἔξω, φίλα, καὶ τὰδ' αὖδα·

Σπεῦσον, πρίν τι κακῶσαι

Τὲς εἴσω· πένθος γὰρ

Μεγάλως τὸδ' ὀρμαῖται.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Τ. Δράσω τὰδ'· ἀτὰρ φόβος, εἰ πείσω

Δέσποιναν ἐμάν.

Μόχθῃ δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω·

Καί τοι τοκάδος δέργμα λεαίνης

Ἀποταυρῆται ὁμωσὶν, ὅταν τις

Μῦθον προφέρων πέλας ὀρμαθῇ.

Σκαιὲς δὲ λέγων, καδέν τι σοφρὲς

B b 2

Τὸς πρότε βροτῆς, ἢκ' ἂν ἀμάρτοισ,
 Οἵτινες ὕμνος ἐπὶ μὲν θαλίαις,
 Ἐπὶ τ' εἰλαπίνας, καὶ παρὰ δειπνοῖς,
 Εὖροντο, βίῃς τερπνὰς ἀλοάς,
 Στυγίῃς δὲ βροτῶν ὠδεῖς λύπας
 Εὖρετο μέση καὶ πολυχόρδοις
 Ὠδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι,
 Δεῖναί τε τύχαι σφάλλασι δόμους.
 Καὶ τοι τάδε μὲν κέρδος ἀκείῳ
 Μολπαῖσι βροτῆς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 Δαῖτες, τί μάτην τείνῃσι βοάν;
 Τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτῆ
 Δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

ΕΠΩΔΟΣ.

Χ. Ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόων·
 Λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾷ
 Τὸν ἐν λέχει προδόταν, κακόνυμφον.
 Θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθῆσα,
 Τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν θέμιμ,
 Ἄ νιν ἔβασεν
 Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον
 Δι' ἅλα νύχιον,
 Ἐφ' ἀλμυρὰν πόντον

Homines, qui ante nos fuerunt, non erraveris,
Qui hymnos in festivitatis,
Et convivii et coenis
Invenerunt, vitae jucundas auditu voluptates,
Sed nemo hominum horribiles moerores
Invenit, musica et vario nervorum
Cantu sedare, ex quibus caedes,
Et graves casus, evertunt domos.
Atqui his maxima utilitas esset mederi
Homines cantu: ubi vero sunt laeta
Convivia, quid frustra intendunt vocem?
Praesens enim praebet voluptatem per se
Convivii abundantia mortalibus.

E P O D U S.

C. Audivi clamorem cum multis gemitibus
Lamentationum: miseros vero, et tristes dolores
Clamat in connubii proditorem malumque sponsum.
Invocat autem Deos injuriis affecta,
Et Themidem, filiam Jovis, quae est custos juris
Jurandi, quae ipsum duxit
In Graeciam ex adverso sitam,
Per mare nocturnum,
Ad falsa ponti

Claustra, nunquam claudenda.

I A M B I.

M. Mulieres Corinthiae, exivi e domo.

Ne reprehendatis me: novi enim multos homines,
Qui clari fuerunt, alios quidem oculorum causa,
Alios vero ob externa: alii vero ex eo, quod
Quieverunt, comparaverunt sibi infamiam, et
Opinionem ignaviae. Iustitia enim non inest in oculis
Hominum, quisquis, antequam hominis animum
Manifeste cognoverit, odit *semel* intuitus, nulla
Injuria affectus. Oportet autem hospitem valde se
Accommodare civitati: neque laudo civem qui,
Contumax existens, amarus est civibus, propter
Imperitiam. Mihi vero haec res, praeter spem
Contingens, corrumpit animum: perii vero, et vitae
Voluptate omissa, volo mori, amicae. In quo
Enim mihi erant omnia, probe nosti, pessimus
Omnium hominum evasit ille meus maritus.
Omnium autem, quaecunque sunt animata et
Mentem habent, nos mulieres sumus miserrima
Propago. Quas primum oportet maximis opibus
Comparare maritum, dominumque corporis
Accipere: illo enim malo longe gravius,

Κληῖδ' ἀπέραντον.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Κορίνθιαί γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,
 Μή μοί τι μέμνησθ'· οἶδα γάρ πολλὰς βροτῶν
 Σεμνὲς γεγῶτας, τὲς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
 Τὲς δ' ἐν θυραίοις, οἱ δ' ἀφ' ἡσυχᾶ ποδὸς
 Δύσκληιαν ἐκτήσαντο, καὶ ῥαθυμίαν.
 Δίκη γὰρ ἐκ ἔνests' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν·
 Ὅσις, πρὶν ἀνδρὸς σπλάγχχον ἐκμαθεῖν σαφῶς,
 Στυγεῖ δεδορκῶς, ἔδεν ἡδίκημένος.
 Χρὴ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει,
 Οὐδ' ἄσὸν ἦνεσ', ὅσις, αὐθάδης γεγῶς,
 Πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὑπο.
 Ἔμοι δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
 Ψυχὴν διέφθαρκ'· οἶκομαι δέ, καὶ βίη
 Χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
 Ἐν ᾧ γάρ ἦν μοι πάντα γινώσκειν καλῶς,
 Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.
 Πάντων δ', ὅσ' ἔs' ἐμψυχα, καὶ γνώμην ἔχῃ,
 Γυναῖκες ἐσμέν ἀθλιώτατον φυτόν.
 Ἄς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῇ
 Πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
 Λαβεῖν· κακῆ γὰρ τῆτο γ' ἄλγιον κακόν·

Καὶ τῷδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν,
 Ἦ χρηστόν· εἰ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαὶ
 Γυναῖξιν, εἴδ' οἷόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
 Εἰς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφργμένην,
 Δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθεῖσαν οἴκοθεν,
 Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτη.
 Καὶ μὲν τὰδ' ἡμῖν ἐκπονῶμεναισιν εὖ
 Πόσις ξυνοικῇ, μὴ βία φέρων ζυγόν,
 Ζηλωτὸς αἰῶν· εἰ ᾗ μὴ, θανεῖν χρεῶν.
 Ἀνὴρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθεται ξυνών,
 Ἐξω μολῶν ἔπαυσε καρδίαν ἄσσης,
 Ἦ πρὸς φίλων τιν', ἢ πρὸς ἥλικα τραπεῖς.
 Ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν·
 Λέγῃσι δ' ἡμᾶς, ὡς ἀκίνδυνον βίον
 Ζῶμεν κατ' οἴκους, οἱ ᾗ μάρνανται δορί,
 Κακῶς φρονῶντες· ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
 Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ.
 Ἀλλ' εἰ γὰρ αὐτὸς πρὸς σέ κα' μ' ἦκε λόγος.
 Σοὶ μὲν πόλις θ' ἡδ' ἐςί, καὶ πατρὸς δόμοι,
 Βίη τ' ὄνησις, καὶ φίλων συνῆσια·
 Ἐγὼ δ' ἔρημος, ἀπολις εἶσ', ὑβρίζομαι
 Πρὸς ἀνδρὸς, ἐκ γῆς βαρβάρῃς λελησμένη·
 Οὐ μητέρ', ἐκ ἀδελφόν, εἰδὲ συγγενῇ,

Et in hoc maximum *est* periculum, aut malum
Accipere, aut bonum. Non enim honesta *sunt*
Divortia mulieribus, neque licet abdicare maritum.
Sed venientem ad novos mores et leges, vatem
Esse oportet, quia per se *aliter* haud noverit,
Qualem maxime sit habitura virum.
Et si nobis haec quidem peragentibus bene
Cohabitaverit maritus, non invitus ferens jugum,
Beata est vita: sin minus, satius est mori.
Vir vero cum dolet propter res domesticas,
Foras egressus fedat cordis aegritudinem conversus
Aut ad aliquem amicum, aut coaetaneum:
Sed nos oportet spectare ad unam animam.
Dicunt autem quod nos periculorum immunem
Vitam vivamus domi, ipsi vero pugnent hasta,
Male sentientes: quia ter ad clypeum
Stare malim, quam semel parere.
Sed enim non eadem ad me et te pertinet oratio:
Tibi enim est haec urbs et paterna domus,
Vitaeque commoditas, et amicorum consuetudo;
Ego vero deserta et extorris afficior contumelia
A marito, ex agro barbaro abrepta.
Neque matrem, neque fratrem, neque cognatum

Habens, qui me in portum ducat hujus calamitatis:

Tantum igitur cupio a te consequi,

Si mihi via aliqua, et ratio inveniri possit,

Qua maritum jure ulciscar pro his malis,

Illumque, qui dedit ipsi *suam* filiam, et quam

Duxit, ut taceas. Nam mulier circa alia est plena

Timore, ignavaque ad praelium, et ad intuendum

Ferrum: sed quando est injuria affecta in

Matrimonio, non est alia mens crudelior.

C. Faciam haec: nam juste ulcisceris maritum,

Medea: non miror autem te lugere istam fortunam.

Sed video Creontem, dominum hujus terrae

Venientem, nuncium novorum consiliorum.

C. Te torvam, et iratam marito,

Medeam, jubeo exire ex hac terra,

Extorrem, assumptis tecum duobus pueris,

Et nihil cunctari: quia ego autor edicti

Istius sum, neque redibo domum,

Priusquam ejecero te e finibus hujus terrae.

M. Heu, heu, prorsus misera perii.

Inimici enim expediunt jam omnem rudentem

. *Adversus me*, neque est effugium commodum hujus

Mali. Sed quanquam male tractor, tamen dicam:

Μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχυστα συμφορᾶς.
 Τοσῶτον ἔν σῃ τυγχάνειν βεβλήσομαι,
 Ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῇ,
 Πόσιν δίκη τῶνδ' ἀντιτίσασθαι κακῶν,
 Τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ', ἢ κ' ἐγῆματο,
 Σιγαῖν· γυνή γάρ, τ' ἄλλα μὲν φόβος πλέα,
 Κακὴ δ' ἐς ἀλκὴν, καὶ σίδηρον εἰσορᾶν.
 Ὅταν δ' ἐς εὐνὴν ἡδίκημένη κυρῇ,
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη φρὴν μαιφονωτέρα.
 Χ Δράσω τὰδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτίσῃ πόσιν,
 Μήδεια· πενθεῖν δ' ἔσσε θαυμάζω τύχας.
 Ὅρῳ δὲ καὶ Κρέοντα τῆσδ' ἀνακτα γῆς
 Στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βεβλευμάτων.
 Κ. Σέ, τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμωμένην
 Μήδειαν, εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
 Φυγάδα, λαβῶσαν δισσαὶ σὺν σαυτῇ τέκνα,
 Καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγῳ
 Τῷδ' εἰμί, καὶ ἀπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
 Πρὶν ἂν σε γαίης τερμόνων ἔξωβάλω.
 Μ. Αἶ, αἶ· πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι,
 Ἐχθροὶ γὰρ ἐξίασι πάντα δὴ κάλων,
 Καὶ ἔστιν αἴτης εὐπρόσοιτος ἑκάσσις.
 Ἐρήσομαι δὲ, καὶ κακῶς πάχυσ' ὅμως,

Τίνος μ' ἑκατι γῆς ἀποσέλλεις, Κρέον;
 Κ. Δέδοικά σ', ἔδεν δεῖ περιαμπίχαι λόγους,
 Μή μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεσον κακόν.
 Ξυμβάλλεται δὲ πολλὰ τῷδε δείματος·
 Σοφὴ πέφυκας, καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
 Λυπῇ δὲ, λέκτρων ἀνδρὸς ἐσερημένη.
 Κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλασί μοι,
 Τὸν δόντα, καὶ γήμαντα, καὶ γαμβρμένην,
 Δράσειν τι ταῦτ' ἔν πρὶν παθεῖν, φυλάττομαι.
 Κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπέχθεσθαι, γύναι,
 Ἥ μαλθακία δένθ' ὕστερον μέγα σέειν.

Μ. Φεῦ, φεῦ·

Οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
 Ἔβλαψε δόξα, μεγάλα τ' εἴργασαι κακά.
 Χρὴ δ' ἔποθ', ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνὴρ,
 Παῖδας περισῶς ἐκδιδάσκεισθαι σοφές.
 Χωρὶς γὰρ ἄλλης, ἧς ἔχουσιν, ἀργίας,
 Φθόνον πρὸς ἀσῶν ἀλφάνεσι δυσμενῇ.
 Σκαιοῖσι μὲν γὰρ, καινὰ προσφέρων σοφά,
 Δόξεις ἀχρεῖος καὶ σοφὸς πεφυκέναι·
 Τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον,
 Κρείστων νομιθεῖς ἐν πόλει, λυπρὸς φανῇ.
 Ἐγὼ δὲ καὶ τὴ τῆςδε κοινωνῶ τύχης·

Cur me, Creon, ejicis ex hac terra?

C. Metuo te, nihil opus est involvere sermones,

Ne quod insanabile malum facias meae filiae.

Multa enim ad hunc metum conferunt:

Es callida, et artifex multorum malorum:

Doles vero, quod orbata sit thalamo mariti tui:

Audio insuper te minari, ut mihi nunciant,

Et focero, et sponso, et nuptae te aliquid facturam.

Haec igitur caveo, priusquam accidunt: multo enim

Satius est mihi, mulier, nunc in odium tuum

Incurrere. Quam emollitum, postea valde gemere.

M. Heu, heu!

Non mihi nunc primum, sed saepe, o Creon,

Nocuit existimatio, et magna mala attulit.

Non oportet autem eum, qui sapiens est,

Liberos edocendos curare, ut nimium sint sapientes.

Praeter enim aliam, quam habent, ignaviam,

Invidiam apud cives *sibi* conciliant odiosam.

Apud stultos enim proferens nova verba,

Videberis inutilis, et non sapiens:

At contra illis qui videntur comptum aliquid scire,

Praestantior si existimeris in civitate, molestus videberis.

Ego vero ipsa quoque particeps sum hujus fortunae.

Nam cum sim sapiens, aliis quidem sum invisa,
Aliis difficilis indolem, et non nimis sapiens.

Tu igitur metuis me, ne quid mali tibi a me accidat.
Non sic res meae se habent, ne metuas me, Creon,
Ut in viros principes delinquam.

Tu enim qua injuria me affecisti? elocasti filiam *ei*,
Cui te animus impulit: sed eum maritum
Odi: tu autem, ut opinor, sapienter haec fecisti.
Et nunc non invideo, quod res tuae praeclare se
Habeant: despondete, bene sit vobis: sed jam in hac
Terra finite me habitare: quamvis, enim injuria
Simus affecti, tacebimus, a potentioribus victi.

C. Dicis auditu mollia: sed in animo

Mihi est pavor, ne quid mali moliaris,
Et tanto minus, quam antea, confido tibi.

Nam mulier quae cito irascitur, similiter et vir,
Facilius cavetur, quam taciturnus sapiens.

Proinde exi quam celerrime; ne facias multa verba:
Quia hoc decretum est, neque habes artem, ut
Apud nos maneat, cum sis mihi infensa,

M. Ne per genua et filiam tuam recens nuptam.

C. Consumis verba: nunquam enim persuaseris me.

M. Expelles igitur me, neque revcreberis Litas *i. e.*

Σοφὴ γὰρ ἔσα, τοῖς μὲν εἴμ' ἐπίφθονος,
 Τοῖσδ' ἔν προσάντης· εἰμὶ δ' ἐκ ἄγαν σοφῆ.
 Σὺ δ' ἔν φοβῇ με, μή τι πλημμελὲς πάθῃς.
 Οὐχ ὧδ' ἔχει μοι, μὴ τρέσῃς ἡμᾶς, Κρέον,
 Ὡστ' εἰς τυράννους ἄνδρας ἑξαμαρτάνειν.

Σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἑξέδω κόρην
 Ὅτῳ σε θυμὸς ἤγεν· ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
 Μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
 Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν ἐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
 Νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τὴν δὲ δὴ χθόνα
 Ἑᾶτέ μ' οἰκεῖν· καὶ γὰρ ἠδίκημένοι
 Σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.

Κ. Λέγεις ἀκῆσαι μάλθακ', ἀλλ' εἴσω φρενῶν
 Ὅρρώδιά μοι, μή τι βλαεύσῃς κακόν·
 Τοσῶδε δ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι.
 Γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὥς δ' αὖτως ἀνὴρ,
 Ῥάων φυλάσσειν, ἢ σιωπηλὸς σοφός.
 Ἀλλ' ἔξιθ' ὥς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
 Ὡς ταῦτ' ἄρρηρε, καὶ ἔχεις τέχνην, ὅπως
 Μενεῖς παρ' ἡμῖν, ἔσα δυσμενὲς ἐμοί.

Μ. Μὴ πρὸς σὲ ἰονάτων, τῆς τε νεοδάμης κόρης.

Κ. Λόγους ἀναλοῖς· ἐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.

Μ. Ἀλλ' ἐξελαῖς με, καὶ δὲν αἰδέσῃ λιτάς;

- Κ. Φιλῶ γὰρ ἔσέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμέε.
 Μ. ὦ πατρίε, ὡς σε κάρτα νῦν μνείαν ἔχω.
 Κ. Πλήν γὰρ τέκνων, ἔμοι γε φίλτατον πολύ.
 Μ. Φεῦ, φεῦ· βροτοῖε ἐρωτες ὡς κακόν μέγα.
 Κ. Ὅπως ἂν οἶμαι καὶ παραστῶσιν τύχαι.
 Μ. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε, τῶνδ' ὅε αἴτιοε κακῶν.
 Κ. Ἐρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαζον πόνων.
 Μ. Πονῶμεν ἡμεῖε, καὶ πόνων κεχρήμεθα.
 Κ. Τάχ' ἔξ ὀπαδῶν χειρὸε ὠθήσῃ βία.
 Μ. Μὴ δῆτα τῷτόγ', ἀλλὰ σ' αἰτῶμαι, Κρέον.
 Κ. Ὅχλον παρέξειε, ὡε ἔοικασ, ὦ γύναι.
 Μ. Φευξέμεθ'· ἔτῃθ' ἰκέτευσά σε τυχεῖν.
 Κ. Τί δ' ἔν βιάζῃ, καὶ ἀπαλλάσση χθονόε;
 Μ. Μίαν με μεῖναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν,
 Καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ', ἥ φευξέμεθα,
 Παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖε ἐμοῖε, ἐπεὶ πατὴρ
 Οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοιε.
 Οἴκτειρε δ' αὐτόε· καὶ σύ τοι παίδων πατὴρ
 Πέφυκασ· εἰκόε δ' ἐσίν, εὐνοιάν σ' ἔχειν,
 Τῶμῃ γὰρ ἔμοι φροντίε, εἰ φευξέμεθα,
 Κεῖνεε δὲ κλαίω συμφορᾷ, κεχρημένεε.
 Κ. Ἦκιστα τῶμόν λῆμ' ἔφυ τυραννικόν·
 Αἰδῶμενοε δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα.

Preces? C. Non enim mihi charior es mea domo.

M. O patria, quam valde nunc tui recordor!

C. Praeter liberos enim est mihi longe charissima.

M. Heu heu! quam magnum malum hominibus

Est amor? C. Credo, ut tulerit fortuna.

M. Jupiter, non lateat te is, qui autor est horum

Malorum. C. Vade, o vana, et libera me curis.

M. Labor quidem est: sed nos nonne in labore

Versamur? C. Cito extruderis violenter manu

Famulorum. M. Nequaquam ita: sed rogo te, Creon.

C. Negotium faceffes, ut videris, o mulier.

M. Fugiam: non hoc te rogo, ut impetrem.

C. Quid igitur resistis, et non discedis e terra?

M. Concede mihi, ut possim tantum hunc diem

Manere, et perficere deliberationem, qua fugiam,

Et viaticum meis liberis: quandoquidem pater

Nihil curat prospicere liberis.

Miserare igitur illos; nam et tu pater liberorum

Es. Consentaneum autem est te habere benevolentiam.

Non enim de me sum sollicita, quod in exilium

Simus ituri: illos vero calamitate premi lugeo,

C. Animus meus minime est tyrannicus:

Sed verecundia victus, multa perperam egi.

Et nunc video quidem me peccare, mulier,
 Attamen consequeris hoc. Sed praedico tibi,
 Si te postera lux Dei viderit,
 Et liberos tuos intra fines hujus terrae,
 Morieris. dictus est sermo hic, neque irritus erit.
 Nunc igitur si oportet *te* manere, mane ad unum diem.
 Non enim facies aliquid mali eorum, quae metuo.

A N A P A E S T I.

C. Infelix mulier,
 Heu, heu ! misera ob tuos dolores.
 Quonam te vertes ? quod hospitium,
 Aut quam domum terramve, quae liberet te his malis,
 Invenies ?
 Quam te Deus in difficilem tempestatem
 Malorum duxit, Medea.

I A M B I.

M. Ubique male mecum igitur : quis contradicet ?
 Sed non sic haec abibunt, ne putetis.
 Restant adhuc alia certamina novis sponis,
 Et non exigua mala foceris. Putas enim me
 Hunc blandis verbis compellaturum fuisse unquam,
 Nisi aliquid lucri captarem, aut machinarer ?
 Neque *sane* alocuta essem, neque attigissem

Καὶ νῦν ὁρῶ μὲν ἑξαμαρτάνων, γύναι,
 Ὅμως δὲ τεύξῃ τῷδε· πρῶνέπω δέ σοι,
 Εἴ σ' ἡ πῖσσα λαμπρὰς ὄφεται θεῖς,
 Καὶ παῖδας ἐντὸς τῆςδε τερμόνων χθονός,
 Θανῇ· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὁδε.
 Νῦν δ' εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
 Οὐ γάρ τι δράσεις δεινόν, ὦν φόβος μ' ἔχει.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Δύσανε γύναι,
 Φεῦ, φεῦ· μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
 Ποῖ ποτε τρέψῃ; τίνα προξενίαν,
 Ἡ δόμον, ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
 Ἐξευρήσεις;
 Ὡς εἰς ἀπορόν σε κλύδωνα θεός,
 Μήδεα, κακῶν ἐπόρευσε.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. Κακῶς πέπρακται πανταχῇ· τίς ἀντερεῖ;
 Ἀλλ' ἔτι ταῦτ' αὐτὰ, μὴ δοκεῖτέ πω·
 Ἐτ' εἴσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις,
 Καὶ τοῖσι κηδεύσασιν ἔσμιχροὶ πόνοι.
 Δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαι πότε,
 Εἰ μὴ τι κερδαίνουσιν ἢ τεχνωμένην;
 Οὐδ' ἂν προσεῖπον, εἴδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.

Ὅ δ' εἰς τοσῷτον μωρίας ἀφίκετο,
 Ὡς τ', ἐξὸν αὐτῷ τὰ μ' ἐλεῖν βελεύματα
 Γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἀφῆκεν ἡμέραν
 Μείναι μ', ἐν ἧ τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρὰς
 Θήσω, πατέρα τε, καὶ κόρην, πόσιν τ' ἐμὸν
 Πολλὰς δ' ἔχυσα θανάσιμους αὐτοῖς ὁδὸς,
 Οὐκ οἶδ' ὅποια πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι.
 Πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρὶ,
 ἢ ἠθικτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἡπατος,
 Σιγῇ δόμους εἰσβάσ', ἢ ἔσρωται λέχος.
 Ἀλλ' ἐν τι μοι πρόπαντες, εἰ ληθθήσομαι
 Δόμους ὑπερβαίνουσα, καὶ τεχνωμένη,
 Θανῶσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
 Κράτις τὴν εὐθεΐαν, ἧ πεφύκαμεν
 Σοφαὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτὰς ἐλεῖν.
 Εἶεν.

Καὶ δὴ τεθινῶσι τίς με δέξεται πόλις;
 Τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγλύους
 Ξένος παραχῶν, ῥύσεται τῷ μὸν δέμας;
 Οὐκ ἔστι μείνας' ἐν ἔτι σμικρὸν χρόνον,
 Ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φαιῇ,
 Δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον.
 Ἦν δ' ἐξελαύνῃ ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,

Manibus. Ille vero eo stultitiae pervenit,
Ut, cum posset ipse evertere mea consilia,
Si me ejecisset ex hac terra, concefferit hoc die
Me manere, quo tres ex meis inimicis mortuos
Dabo, patrem, puellam, et meum maritum.
Sed cum habeam multas vias interficiendi eos,
Non scio quam primum aggrediar, amicae.
Utrum accendam domum sponsae igni:
An adigam acutum enssem per hepar,
Clam ingressa domum, ubi lectus est stratus.
Sed unum est mihi contrarium, si deprehendar,
Ingressa domum et moliens *ista*,
Morte mea risum praebebo meis inimicis.
Optimum est recta via ingredi, qua sumus
Potentes maxime, venenis eos necare.
Esto,
Et jam sint mortui: quae me civitas excipiet?
Quis terram tutam et domum firmam
Praebens hospes, proteget meum corpus?
Nemo est. Igitur manens adhuc exiguum tempus,
Siquidem aliqua turris tuta nobis apparuerit,
Aggrediar hanc caedem dolo et clam.
Si vero calamitas inevitabilis me exagitet,

Ego correpto gladio, etiamfi mihi moriendum fit,
 Occidam eos : vado autem ad extremam audaciam :
 Non enim per dominam, quam ego colo
 Omnium maxime, et adjutricem elegi,
 Hecaten, quae habitat in penetralibus domus meae,
 Aliquis ex eis gaudens, dolore afficiet meum animum.
 Ego autem fáciam ipsis nuptias acerbis et tristes,
 Et acerbam affinitatem et exilium meum ex hac terra.
 Age vero, nulli arti eorum quae scis, parcas,
 Medea, deliberans, et machinans.
 Vade ad atrox facinus : nunc est certamen audaciae,
 Vides quae patiaris ? non oportet te derideri
 A genere Sisyphi, et nuptiis Jasonis,
 Quae nata es ex praestanti patre, et a Sole,
 Et calles aliquid. Praeterea vero natura sumus
 Nos mulieres ad bona quidem ineptissimae,
 Malorum vero omnium artifices peritissimae.

A N T I S T R O P H I C A.

S T R O P H E I.

C. Sursum versus fluminum sacrorum
 Vadunt fontes,
 Et jus et omnia retro vertuntur.
 Viris quidem dolosa *sunt* consilia : deoruni

Αὐτὴ ξίφος λαβῶσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
 Κτενῶ σφε· τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.
 Οὐ γάρ, μὰ τὴν δεσποῖναν, ἦν ἐγὼ σέβω
 Μάλισα πάντων, καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
 Ἑκάτην, μυχοῖς ναίεσαν ἐξίας ἐμῆς,
 Χαίρων τις αὐτῶν τῆμόν ἀλγυνεῖ κέαρ.
 Πικρὸς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγρὸς θήσω γάμους,
 Πικρὸν δὲ κῆδος, καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
 Ἄλλ' εἴα· φείδω μῆδ' ὦν ἐπίσασαι,
 Μῆδεια, βελεύεσσα, καὶ τεχνωμένη.
 Ἐρπ' εἰς τὸ δεινόν· νῦν ἄγ' ὦν εὐψυχίας.
 Ὅρᾳς ἂν πάχεις; ἔ γέλωτα δεῖ σ' ὄφλιν
 Τοῖς Σισυφείοις, τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
 Γεγῶσαν ἐσθλῆ πατρὸς, ἡλίε τ' ἄπο.
 Ἐπίσασαι δὲ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
 Γυνάϊκες εἰς μὲν ἐσθλ' ἀμνηχανώταται,
 Κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

X. Ἄνω ποταμῶν ἱερῶν
 Χωρῶσι παγαί,
 Καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν σρέφεται.
 Ἄνδράσι μὲν δόλια βελαί· θεῶν

Δ' ἐκέτι πίσις ἄρηε.
 Τὰν δ' ἐμὴν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν
 Στρέφουσι φᾶμαι.
 Ἔρχεται τιμὰ
 Γυναικείῳ γένει·
 Οὐκέτι δυσκέλαδος
 Φάμα γυναικας ἔξει.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Μῦσαι δὲ παλαιγενέων
 Λήξουσιν αἰοῖδᾶν,
 Τὰν ἐμὴν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
 Οὐ γὰρ ἐν ἀμετέρα γνώμα λύρας
 Ὠπασε θέσπιν αἰοῖδᾶν
 Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀν-
 τάχῃσ' ἄν ὕμνον
 Ἀρσένων γέννα.
 Μακρὸς δ' αἰὼν ἔχει
 Πολλὰ μὲν ἀμετέραν
 Ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σὺ δ' ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἐπλευσας
 Μαινομένα κραδία, διδύ-
 μως ὀρίσασα πόντε

Vero fides non amplius est rata.
Mea quidem vita ut habeat laudem,
Fama convertitur.
Honos venit
Muliebri generi.
Non amplius infausta
Fama mulieres premet.

A N T I S T R O P H E I.

Musae vero priscorum
Concident carminum.
Meam celebrantes perfidiam.
Neque enim in mentibus nostris lyrae
Divinum carmen dedit
Phoebus, dux carminum: quia vicissim
hymnum cecinissem in
Genus masculinum.
Longa autem aetas habet
Multa de nostra
Virorumque forte dicere.

S T R O P H E 2.

Tu autem navigasti ex domo patria
Furenti animo, gemina
na maris praeteriens

Saxa: in peregrina vero
Terra habitas, vidui
Cubilis amisso lecto. Infelix tu, ignominia
Vero affecta, pelleris ex hac terra exul.

ANTISTROPHE 2.

Abiit gratia jurisjurandi, neque amplius pudor
Manet in magna Graecia:
Evolavit autem in aetherem.
Tibi autem non est paterna domus,
O misera, ut ad eam iterum appellas
Ex miseriis hisce, conjugio
Quando regnum potentius domui supervenit.

I A M B I.

J. Non nunc primum animadverti, sed saepe,
Quod aspera ira sit intractabile malum.
Tibi enim cum liceret hanc terram et domum
Incolere, leviter ferenti potentiorum consilia,
Propter verba ejicieris ex hac terra.
Et me quidem nihil movent, quae nunquam defines
Dicere, quam malus vir sit Jason:
Ob ea vero, quae dixisti in dominos,
Putes magnum esse lucrum, quod tantum exilio
Puniris. Ego quidem semper regum iratorum

Πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένῳ
 Ναίεις χθονὶ, τᾷς ἀνάνδρῃ
 Κοίτας ὀλέσασα λέκτρον
 Τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας ἄτιμος ἐλαύνῃ.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Βέβακε δ' ὄρκων χάρις, ἔδ' ἑ τ' αἰδῶς
 Ἑλλάδι τᾷ μεγάλα μίμνει,
 Αἰθερία δ' ἀνέπτα.
 Σοὶ δ' ἔτε πατρὸς δόμοι,
 Δύσανε, μεθορμίσασθαι
 Μόχθων παρὰ τῶνδε λέκτρων,
 Ἄλλὰ βασίλεια κρείσσων δόμοισιν ἐπέσσα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ι. Οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις,
 Τραχεῖαν ὄργην, ὡς ἀμήχανον κακόν.
 Σοὶ γάρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν,
 Κέφως φερέσθῃ κρείσσόνων βελεύματα,
 Λόγων ματαίων ἔνεκ' ἐκπεσῇ χθονός.
 Κάμοι μὲν ἔδ' ἐν πρᾶγμ', ἃ μὴ παύσῃ ποτὲ
 Λέγῃς, ἰάσων ὡς κάκιστος ἔσ' ἀνὴρ.
 Ἄ δ' εἰς τυράνους ἔσι σοι λελεγμένα,
 Πᾶν κέρδος ἡγῶ ζημιωμένη φυγῇ.
 Καγὼ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμωμένων

Ὅργας ἀφῆρξεν, καὶ σ' ἐβελόμην μένειν·
 Σὺ δ' ἐκ αἰεὶς μωρίας, λέγῃς αἰεὶ
 Κακῶς τυράννης· τοιγὰρ ἐκπεσῇ χθονός.
 Ὅμως δὲ καὶ τῶνδ' ἐκ ἀπειρηκῶς φίλοις
 Ἦκω, τὸ σὸν γε προσκοπόμενος, γύναι,
 Ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσης,
 Μίτ' ἐνδεής τε· πόλλ' ἐφέλκεται φυγὴ
 Κακὰ ξὺν αὐτῇ· καὶ γὰρ εἰ σύ με συγχεῖς,
 Οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτέ.
 Μ. ὦ παγκάκις, τῷτο γὰρ σ' εἰπεῖν ἔχω
 Γλώσση μέγιστον εἰς ἀνάνδριαν κακόν·
 Ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες, ἔχθιστος γεγώς
 Θεοῖς τε, καί μοι, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει;
 Οὐ τοι θράσος τόδ' ἐστίν, εἴδ' εὐτολμία,
 Φίλως κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
 Ἀλλ', ἡ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
 Πασῶν, ἀναίδει· εὖ δ' ἐποίησας μολών.
 Ἐγὼ τε γὰρ λέξασα, κεφίσθήσομαι
 Ψυχὴν, κακῶς σε, καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.
 Ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρώτον ἄρξομαι λέγειν
 Ἔσωσα σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
 Ταυτὸν συνεισέβησαν Ἀργῶν σκάφος,
 Περμυθέντα ταύρων πυρπνόνων ἐπιστάτην

Iram abstuli, et volebam te manere :

Tu vero non remittis stultitiam, semper dicens

Convicia dominis : itaque expellaris ex hac terra.

Ego tamen ne propter haec quidem defessus

Amicorum gratia venio, prospecturus tibi, o mulier,

Ne inops cum liberis expellaris,

Neque indigens aliqua re : exilium trahit multa

Mala secum. Quamvis enim tu me oderis,

Non possum tibi male unquam velle.

M. O pessime omnium, hoc enim tibi possum dicere

Lingua summum convicium in ignaviam,

Venisti ad nos, venisti, qui es invisus

Diis, et mihi, et universo humano generi ?

Ista non est audacia, neque fortitudo

Intueri coram amicis, quos injuria affeceris,

Sed gravissimus inter homines morborum

Omnium impudentia. Bene tamen fecisti quod

Veneris : ego enim levabor animo, dicens

Tibi convicia, et tu dolebis audiens.

Sed ab iis quae prima sunt primum incipiam dicere.

Servavi te, ut norunt quicumque Graecorum

Conscenderunt eandem navim Argo,

Missum ut regeres taures, spirantes flammās,

Jugis, et seminares letalem segetem :

Et draconem, qui custodiens aureum vellus,
Servabat multis voluminibus, ipse pervigil existens,
Occidens, attuli tibi lucem salutarem.

Ipsa vero prodito patre, et domo mea,

Peliotem ad Iolcum veni tecum,

Promptior quam sapientior: et occidi Peliam eo

Genere mortis, quod est miserrimum, per ejus

Filias: omnemque tibi metum exemi. His tamen

Beneficiis a me affectus, o pessime mortalium,

Prodidisti me, novosque tibi comparasti lectos,

Cum habeasliberos: si enim sine liberis adhuc fuisses,

Ignoscendum tibi esset, quod hunc amasses lectum.

Sed evanida est fides jurisjurandi, neque possum scire,

An existimes Deos, qui tunc regnarunt, non

Amplius regnare: an vero putes nova jura constituta

Esse hominibus nunc; quia tibi conscius es te non

Servasse mihi fidem. Hei dexteram manum, quam

Tu saepe apprehendisti, et haec genua mea! Quam

Frustra sumus pollutae ab improbo marito, et spe

Frustratae sumus. Age vero; colloquar enim tecum

Tanquam cum amico, existimans me nullum sane

Beneficium a te accepturam, veruntamen: nam

Ζεύγλησι, καὶ σπερῶντα θανάσιμον γύην·
 Δράκοντα θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας,
 Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις αὔπνος ὦν,
 Κτείνας, ἀνέχον σοὶ φάος σωτήριον.
 Αὐτὴ δέ, πατέρα καὶ δόμους προδῶσ' ἐμῆς,
 Τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην
 Σὺν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
 Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιζον θανεῖν
 Παίδων ὑπ' αὐτῆς, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
 Καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧ κάκισ' ἀνδρῶν, παθῶν,
 Πρῶδωκας ἡμᾶς· καὶ δ' ἐκτῆσω λέχη,
 Παίδων γεγώτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
 Σύγγνωσ' ἂν ἦν σοι τῶδ' ἐραδῆναι λέχους.
 Ὅρκων δὲ φρεσὶ πίσις· εἴδ' ἔχω μαθεῖν,
 Εἰ θεὸς νομίζεις, τὰς τότε, ἐκ ἄρχειν ἔτι,
 Ἥ καὶ κείδαι θέσμι' ἀνθρώποις τανῦν,
 Ἐπεὶ σύνοιοδ' ἄ γ' εἰς ἐμ' ἐκ εὖορκος ὦν·
 Φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνεις,
 Καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρώσμεθα
 Κακῶ πρὸς ἀνδρὸς, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
 Ἄγ', ὡς φίλῳ γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι,
 Δοκῶσα μὴ τι πρὸς γε σὲ πράξειν καλῶς,
 Ὅμως δ', ἐρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίῳ φαιῇ·

Νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς παῖρὸς δόμους,
 Οὓς σοὶ προδῶσα, καὶ πάτρην, ἀφικόμην;
 Ἦ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν ἔν
 Δέξαντό μ' οἴκοις, ὧν πατέρα κατέκτανον.
 Ἔχει γὰρ οὕτω τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
 Ἐχθρὰ κατέστηχ'· οὓς δέ μ' ἐκ ἐχρῆν κακῶς
 Δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.
 Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων
 Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμασὸν δέ σε
 Ἔχω πόσιν, καὶ πισὸν, ἢ τάλαν' ἐγώ.
 Εἰ φεύζομαι δὲ γαῖαν ἐκβεβλημένη,
 Φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
 Καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ,
 Πτωχὸς ἀλᾶσθαι παῖδας, ἢ τ' ἔσωσά σε.
 ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσὸν μὲν, ὃς κίβδηλος ἦ,
 Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ,
 Ἀνδρῶν δ', ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναί,
 Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι;
 Χ. Δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
 Ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
 Ι. Δεῖ μ', ὥς ἔοικα, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
 Ἄλλ' ὥς νηὸς κεδνὸν οἶακοςρόφον,
 Ἀκροῖσι λαΐφας κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν

Interrogatus videberis turpior. Quo me nunc vertam:
 An ad domum patris, quibus tibi proditis, et patria,
Huc veni? an ad miseras filias Peliae? scilicet illae
 Pulchre, me reciperent in suas aedes, quarum
 Patrem interfeci. Sic enim se res habet, amicis
 Quidem domesticis sum odiosa, quos vero mihi non
 Opportebat male facere, eos, tibi gratificans, inimicos
 Habeo. Ergo multis Graecis me felicem haberi
 Fecisti, pro hisce beneficiis: egregium vero te
 Et fidum maritum habeo infelix ego.

Si vero fugiam expulsa ex hac terra,
 Sola cum solis liberis, orbata amicis, praeclara
 Vero gloria *erit tibi* novo sponso, mendicos
 Errare filios *tuos*, meque, quae te servavi. O Jupiter,
 Quare auri quidem, quod sit adulterinum
 Clara signa hominibus dedisti?

Sed quo oporteat discerni malum virum,
 Nullum signum inest corpori?

C. Gravis quaedam ira et aegre sanabilis est,
 Quando amici contentionem ineunt cum amicis.

J. Oportet me non segnem esse in dicendo, ut videtur
 Sed velut navis prudentem gubernatorem

Summis oris veli subterfugere

Tuam effracnem loquacitatem, o mulier.
Ego, postquam valde exaggeras tuum beneficium,
Existimo meae navigationis Venerem
Servatricem esse solam inter homines deosque.
Tibi vero—Est quidem locus subtilis sed invidiosus
Oratione tractari, quod amor te coëgerit
Sagittis inevitabilibus meum eripere corpus:
Sed non accurate nimis ista persequar.
Quatenus enim me juvisti, non male se res habet.
Atqui servatione mei majora beneficia accepisti,
Quam dederis, quemadmodum ego jam dicam.
Primum quidem pro barbara terra in Graeca
Terra habitas, et scis jus,
Et legibus uti, non pro viribus agere.
Deinde omnes Graeci senserunt te esse ingeniosam,
Et adepta es gloriam: si vero in extremis terrae
Finiibus habitares, nulla fieret mentio tui,
Mihi vero neque aurum sit domi,
Nec Orpheo carmen sonare pulchrius velim,
Nisi illustris mihi contingat fortuna.
Atque haec quidem tibi de meis laboribus
Dixi: certamen enim tu proposuisti verborum,
At quae mihi de nuptiis regis objecisti,

Τὴν σὴν σόμαργον, ὦ γύναι, γλωσσαλγίαν.
 Ἔγω γ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
 Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
 Σώτειραν εἶναι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων μόνην.
 Σοὶ δ' ἔστι μὲν νῆς λεπτὸς, ἀλλ' ἐπίφθονος
 Λόγος διελθεῖν, ὡς ἔρως σ' ἠνάγκασε
 Τόξοις ἀφύκτοις τέρμον ἐκσῶσαι δέμας.
 Ἄλλ' ἐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν.
 Ὅπῃ γὰρ ἔν ὦνησας ἔκακῶς ἔχει.
 Μείζω γε μὲν τοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας
 Εἵληφας, ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
 Πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου-χθονὸς
 Γαῖαν κατοικεῖς, καὶ δίκην ἐπίστασαι,
 Νόμοις τε χρῆσθαι, μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν.
 Πάντες δέ σ' ἡᾶδοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν,
 Καὶ δόξαν ἔχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐχάτοις
 Ὅροιςιν ὦκεις, ἐκ ἅν ἦν λόγος σέθεν.
 Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις,
 Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
 Εἰ μὴ πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι.
 Τοσαῦτα μὲν τοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
 Ἐλεξ'. ἀμιλλαν γὰρ σὺ πρᾶθῃκας λόγων.
 Ἄδ' εἰς γάμους μοι βασιλικὰς ὠνείδισας,

Ἐν τῷδε δείξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
Ἐπειτα σῶφρων, εἶτα σοὶ μέγας φίλος,
Καὶ παισὶ τοῖς ἑμοῖσιν· ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος.
Ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἰωλκίας χθονὸς,
Πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
Τί τῃδ' ἂν εὖρημ' εὖρον εὐτυχέσειρον,
Ἦ παῖδα γῆμα βασιλέως φυγὰς γεγώς;
Οὐχ, ἥ σὺ κνίζῃ, σὸν μὲν ἐχθραίνων λέχος,
Καινῆς δὲ νύμφης ἱμέρῳ πεπληγμένος,
Οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπῆδὸν ἔχων.
Ἄλλισ γὰρ οἱ γεγῶτες, οὐδὲ μέμφομαι.
Ἄλλ' ὥς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς,
Καὶ μὴ σπανιζοίμεθα· γιγνώσκων, ὅτι
Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος.
Παῖδας τε θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἡμῶν,
Σπείρας τ' ἀδελφὰς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις,
Εἰς ταυτὸ θείην· καὶ συναρτήσας γένος,
Εὐδαιμονοίην· σοὶ τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
Ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
Τὰ ζῶντ' ὀνήσαι· μῶν βεβῆλευμαι κακῶς;
Οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
Ἄλλ' εἰς τοσῶτον ἤκεθ', ὥστ' ὀρθαμένης
Εὐνῆς, γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε.

In hoc monstrabo primum quidem quod sim prudens,
Deinde temperans, denique tibi magnus amicus,
Et meis liberis. Sed mane quieta.
Postquam huc veni ex Iolcia terra,
Multa mecum trahens mala inextricabilia,
Quodnam consilium hoc melius potuisssem invenire,
Quam ducere filiam regis, cum essem exul?
Non, odio quidem habens tuum conjugium,
Percussus vero desiderio novae sponsae, neque
Certatim numerosam sobolem procreare, studens:
Sufficiunt enim qui nati sunt, nec *ideo* conqueror.
Sed quod maximum est, ut commode viveremus,
Neque inopia laboraremus, sciens quod pauperem
Omnes amici procul fugiunt: et ut liberos
Educarem, quemadmodum decet meam familiam,
Et gignens fratres liberis ex te *procreatis*,
In unum genus committerem, et, jungens genus,
Beatius viverem. Tibi enim ecquid opus est liberis?
Et mihi conducit futuris liberis eos, qui vivunt,
Juvare: male consultavi? ne tu quidem diceres
Hoc, nisi te angeret torus. Sed eo venitis, ut
Cum recte se habet conjugium, putetis vos mulieres
Omnia habere. Quod si contra calamitas aliqua

Inciderit in conjugium, etiam ea, quae sunt
Optima et pulcherrima, inimicissima *vobis*
Ducitis. Oportebat autem homines aliunde
Gignere liberos, neque esse genus muliebre:
Sic enim homines nullum malum haberent.

C. Jafon, pulchre tu quidem ornasti tuam causam:
Mihi tamen, etiamsi praeter voluntatem *hoc* dicam,
Videris injuste fecisse, quod prodidisti tuam uxorem
M. Profecto multum a multis dissentio mortalibus:
Mihi enim quisquis injustus existens, *tamen* sapiens:
In dicendo est, maxima multa dignus videtur. Nam
Cum gloriatur, se dicendo posse ornare injustas causas,
Audet scelesti facere: non est autem admodum
Sapiens. Sic et tu ne nunc apud me speciosus sis, *verbis*,
Et dicendi peritus. Unum enim unum verbum
Occidet te. Oportuit te, siquidem non fecisti malo
Animo, me prius persuasa, has nuptias contrahere,
Non autem clam amicis. J. Praeclare vero mihi
Hac in re tuam navasses operam, si tibi nuptias *istas*
Ante declarassem, quae ne nunc quidem vis remittere
Magnam iracundiam animi. M. Non hoc te movit:
Sed barbara conjunx non fatis gloriosa tibi in
Senectute evadebat. J. Hoc itaque probe scias, non

Ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις εἰς λέχος,
 Τὰ λῶσα καὶ κάλλιπα, πολεμιώτατα
 Τίθεαδε· χρῆν γὰρ ἄλλοθεν ποθεν βροτὲς
 Παῖδας τεκνεῖσθαι, θῆλυ δ' ἔκ εἶναι γένος,
 Οὕτω δ' αἶν' ἔκ ἦν ἔδεν ἀνθρώποις κακόν.

Χ. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τὲςδ' ἐκόσμησας λόγους·
 Ὅμως δ' ἔμοιγε, κεί παρὰ γνώμην λέγω,
 Δοκεῖς, προδὲς σὴν ἄλοχον, οὐ δίκαια δρᾶν.

Μ. Ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν·
 Ἐμοὶ γὰρ, ὅσις ἄδικος ὦν σοφὸς λέγειν
 Πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει.

Γλώσση γὰρ αὐχῶν τ' ἄδικ' εὖ περισελεῖν,
 Τολμᾷ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
 Ὡς καὶ σὺ μὴ νῦν εἰς ἔμ' εὐχήμεων γένη,
 Λέγειν τε δεινός· ἐν γὰρ ἔν κτενεῖ σ' ἔπος.

Χρῆν σ', εἴπερ ἦοθα μὴ κακὸς, πείσαντά με
 Γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῇ φίλων.

Ι Καλῶς γ' αἶν' ἐν μοι τῷδ' ἐπηρέτεις λόγῳ,
 Εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἥτις ἔδ' ἐν νῦν
 Τολμᾷς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.

Μ. Οὐ τῷτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
 Πρὸς γῆρας ἔκ εὐδοξον ἐξέβανέ σοι.

Ι. Εὖ νῦν τόδ' ἴαθι, μὴ γυναικὸς οὐνεκα

Γῆμαί με λέκτρα βασιλέως, ἃ νῦν ἔχω.
 Ἄλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλων
 Σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
 Φῦσαι τυράννης παῖδας, ἔρυμα δώμασι.
 Μ. Μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος,
 Μῆδ' ὄλβος, ὅστις τὴν ἐμὴν κνίξοι φρένα.
 Ι. Οἶδ', ὡς μετεύξη, καὶ σοφωτέρα φανῇ;
 Τὰ χρηστὰ μὴ σοι λυπρὰ φανέσθω ποτέ,
 Μῆδ' εὐτυχῆσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.
 Μ. Ὑβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἐς' ἀποστροφῇ,
 Ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξέμαι χθόνα.
 Ι. Αὐτὴ τὰδ' εἶλε· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
 Μ. Τί δρῶσα; μῶν γαμβῆσα, καὶ προδῶσά σε;
 Ι. Ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίτερος ἀρωμένη.
 Μ. Καὶ σοῖς ἀραῖα γ' ἔσα τυγχάνω δόμοις.
 Ι. Ὡς ἐκρινέμαι τῶνδ' ἐσοὶ τὰ πλείονα.
 Ἄλλ' εἴ τι βάλει, παισὶν ἢ σαυτῇ, φυγῆς
 Προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
 Λέγ': ὡς ἔτοιμος ἀφθόνῳ δῆναι χερὶ,
 Ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δρᾶσσι σ' εὖ,
 Καὶ ταῦτα μὴ θέλῃσα μωρανεῖς, γύναι,
 Λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
 Μ. Οὐτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,

Propter mulierem me duxisse filiam Regis, quam

Nunc habeo: sed ut ante dixi, volens servare

Te, et meis liberis fratres

Regios gignere, propugnaculum domus.

M. Ne contingat mihi locuples cum molestia vitas

Neque divitiae, quae meum animum angunt.

J. Nostin', quod contraria optabis, et sapientior

Eris, bona tibi nunquam visa fuisse molesta,

Nec, cum felix fueris, infelicem te putasse.

M. Insulta *mibi*, quandoquidem tibi quidem est

Refugium: ego vero deserta fugiam ex hac terra.

J. Tu ipsa haec elegisti: nullum alium accusa.

M. Quid faciens: num *alteri* nubens, aut prodens te?

J. Imprecationes regibus impias imprecans.

M. Et diris devota sum in tuis aedibus.

J. Sed non litigabo tecum de his diutius.

Si vero vis pueris, aut tibi exilii, aliquod

Subsidium de mea pecunia accipere,

Dicito: quia sum paratus larga manu dare,

Et mittere hospitibus tesseris; ut tibi bene faciant.

Si haec non vis, stulta es, o mulier:

Desistens vero ab ira, lucraberis meliora.

M. Neque tuis hospitibus utemur, neque quicquam

Accipiemus, neque *quidquam* nobis des :
 Improbi enim viri dona juvamen non habent.

I. Ego tamen testor deos,

Quod volo tibi liberisque omnia suppeditare :
 Tibi vero noti placent bona: sed cum contumacia
 Amicos repellis ; quamobrem dolebis magis.

M. Vade: prae amore enim novae sponsae
 Maceraris, tardans extra domum.
 Duc eam: fortassis enim, cum Deo autem dicetur,
 Eas celebrabis nuptias, quas tu ipse noles.

ANTISTROPHICA.

STROPHE I.

Amores quidem nimium immoderate
 Venientes, non bonum nomen,
 Neque laudem, conciliant
 Viris: si vero sufficienter veniat
 Venus, non *est* alia Dea
 Aequae grata,
 Nunquam, o domina *Venus*, adversus me
 Emittas ex aureis arcubus
 Inevitabile telum, perungens desiderio.

ANTISTROPHE I.

Pudicitia vero me amet,

Οὐτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μήδ' ἡμῖν δίδῃς,

Κακῷ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν ἔκ' ἔχει.

Ι. Ἄλλ' ἔν' ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

Ὡς πᾶνθ' ὑπεργεῖν σοί τε καὶ τέκνοις θέλω.

Σοί δ' ἔκ' ἀρέσκει τὰ γάθ', ἀλλ' αὐθαδία

Φίλως ἀπωθῇ· τοίγαρ ἀλγυνῇ πλέον.

Μ. Χώρει· πόρῳ γὰρ τῆς νεοδμήτης κόρης

Αἰρῇ, χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

Νύμφευ', ἴσως γὰρ, σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται,

Γαμεῖς τοιῷτον, ὥς ἐσ' ἀρνεῖσθαι, γάμον.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἐρωτες, ὑπὲρ μὲν ἄγαν

Ἐλθόντες, ἔκ' εὐδοξίαν,

Οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν

Ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλλις ἔλθοι

Κύπρις, ἔκ' ἄλλα θεὸς

Εὐχαρις οὕτω.

Μή ποτ', ὦ δέσποινα, ἐπ' ἐμοὶ

Χρυσέων τόξων ἐφείης,

Ἰμέρῳ χρίσας, ἄφυκτον οἷσόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Στέργοι δέ με σωφροσύνα,

Δώρημα κάλλισον θεῶν·
 Μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὄρε-
 γας, ἀκόρεσά τε νείκη
 Θυμὸν ἐκπλήξας' ἐτέ-
 ροις ἐπὶ λέκτροις
 Προσβάλοιμ', ὦ δεινὰ Κύπρις,
 Ἀπολέμεις εὐνάς σεβίζε-
 σ', ὅζυφρων κρίναι λέχη γυναικῶν.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

ὦ πατρίς, ὦ δῶμά τ' ἐμὸν,
 Μὴ δῆτ' ἀπολις γενοίμαν,
 Τὸν ἀμνηχανίας ἔχουσα
 Δυσπέρατον αἰῶ·
 ν' οἰκτροτάτων ἀχέων·
 Θανάτῳ, θανάτῳ πάρος δαμείην,
 Ἀμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μόχθων
 Δ' ἐκ ἄλλος ὑπερθεν,
 Ἦ γὰρ πατρίας σέρεσθαι.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Εἶδομεν, ἐκ ἐξ ἐτέρων
 Μύθων ἔχομεν φράσασθαι·
 Σὲ γάρ, ὦ πόλις, ὦ φίλων τίς,
 ὦ κτερε παθῶσαν

Pulcherrimum donum deorum.

Nunquam ambigua certa-

mina, et infatiabiles rixas

Animum percellens ali-

um ob torum,

Accedam, o potens Venus,

Pacata conjugia colens,

Celer damnare lectos mulierum.

STROPHE 2.

O patria, o domus mea,

Nunquam fiam exul,

Habens paupertatis

Transactu difficilem vitam,

Acerbissimorum dolorum.

Morte, morte prius domer,

Hanc diem attingens. Malum enim

Non est aliud majus,

Quam solo patrio privari.

ANTISTROPHE 2.

Vidimus, non ex alienis

Sermonibus *haec* possumus referre.

Te enim neque civitas, neque aliquis amicorum

Miseratus est, quae passa es

Gravissima malorum.

Pereat invissus, cui sedet

Non colere amicos puram aperienti

Clavem pectoris; mihi

Certe nunquam erit amicus.

I A M B I.

Æ. Salve, Medea: hoc enim exordium

Pulchrius nemo novit alloqui amicos.

M. Salve et tu, o fili sapientis Pandionis,

Aegeu, unde accedis solum hujus terrae? Æ. Relicto

Antiquo oraculo Apollinis. M. Quare vero ad

Umbilicum terrae vaticinum ivisti? Æ. Quaerens

Quomodo mihi contingat fatio liberorum.

M. Per Deos, ergo sine liberis adhuc trahis vitam?

Æ. Sumus sine liberis, daemonis alicujus invidia.

M. Cum habeas uxorem, an es expers conjugii?

Æ. Non sumus lecti nuptialis expertes. M. Quid

Igitur dixit tibi Phoebus de liberis? Æ. Obscuriora

Verba quam ut possit homo conjicere.

M. Estne fas nos scire oraculum Dei? Æ. Maxime

Quandoquidem et sapientis indiget mentis.

M. Quid igitur respondit? dicito, si fas est audire.

Æ. Ne ego prominentem utris solverem pedem.

Δεινότατον παθέων.

Ἀχάριστος ὅλοιθ', ὅτῳ παρέσαι
Μὴ φίλος τιμᾶν, καθαρὰν ἀγνοίξαν-
τι κληίδα φρενῶν· ἐ-
μοί μιν φίλος ἔ' παρ' ἔσαι.

RAMBOLD.

A. Μήδεια, χαῖρε· τῷδε γὰρ προσίμῳ
Κάλλιον εἰδὲς οἶδε προσφωνεῖν φίλος.

M. ὦ χαῖρε, καὶ σὺ, παῖ σοφῷ Πανδίωνος,
Αἰγέῳ· πόθεν γῆς τῆςδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;

A. Φοῖβος παλαιὸν ἐκλιπὼν χρηστήριον.

M. Τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωδὸν ἐσάλης;

A. Παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

M. Πρὸς θεῶν, ἅπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;

A. Ἄπαιδες ἐσμέν, δαίμονος τινὸς τύχη.

M. Δάμαρτος οὐσης, ἢ λέχης ἄπειρος ὢν;

A. Οὐκ ἐσμέν, εὐνῆς ἄζυγες γαμηλίσ.

M. Τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

A. Σοφώτερ', ἢ κατ' ἀνδρα συμβαλεῖν, ἔπη.

M. Θέμις δ' ἀνὴμάς χρησμὸν εἰδέναι θεῷ;

A. Μάλισ', ἐπεῖτοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.

M. Τί δῆτ' ἔχρησε λέξον, εἰ θέμις κλύειν.

A. Ἀσκῶ με τὸν πρῶχοντα μὴ λῦσαι πόδα.

Μ. Πρὶν ἂν τί δράσης, ἢ τίν' ἐξίκη χθόνα;

Α. Πρὶν ἂν πατρώαν αὖθις ἐσίαν μόλω.

Μ. Σὺ δ', ὡς τί χρήζων, τήνδε ναυσολεῖς
χθόνα.

Α. Πιτθεὺς τίς ἐσι γῆς ἄναξ Τροιζηνίας.

Μ. Παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος εὐσεβέστατος.

Α. Τέτῳ θεῷ μάϊτευμα κοινῶσαι θέλω.

Μ. Σοφὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ τρίβων τὰ τοιαῦδε.

Α. Κάμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.

Μ. Ἄλλ' εὐτυχοίης, καὶ τύχοις ὅσων ἐράῃς.

Α. Τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὁδε;

Μ. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐσι μοι πάντων πόσις.

Α. Τί φῆς; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.

Μ. Ἀδικεῖ μ'. Ἰάσων, ἔδεν ἐξ ἐμῆ παθών.

Α. Τί χρῆμα δράσας; φράζε' μοι σαφέστερον.

Μ. Γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Α. Ἦπερ τετόλμηκ' ἔργον αἰσχισον τόδε;

Μ. Σάφ' ἴσθ'. ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τῆ φίλοι.

Α. Πότερον ἐρασθεῖς, ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;

Μ. Μέγαν γ' ἔρωτα· πιστὸς ἔκ' ἐφυ φίλοις.

Α. Ἴτω νῦν, εἴπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μ. Ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἡράσθη λαβεῖν.

Α. Δίδωσι δ' αὐτῷ τίς; πέρανέ μοι λόγον.

M. Priusquam quid facias, aut ad quam terram Venias? Æ. Priusquam patrios rursus *ad* lares Venero. M. Tu vero qua re indigens navigas in hanc terram? Æ. Est quispiam

Pittheus, rex terrae Troezeniae. M. Filius Pelopis, Ut aiunt, piissimus. Æ. Cum hoc Dei oraculum Communicare volo. M. Est enim vir sapiens, et Exercitatissimus in hujusmodi *rebus*. Æ. Et mihi Charissimus amicorum, quos in militia paravi.

M. Bene igitur tecum agatur, et consequaris quae Expetis. Æ. Quare vero oculi tui et corpus ita Contabuerunt? M. Aegeu, pessimus est mihi omnium Maritus. Æ. Quid ais? dic mihi aperte tuam Tristitiam. M. Jason injuria me afficit, nulla a me Affectus. Æ. Quo facinore facto? dic mihi apertius. M. Habet aliam uxorem praeter me, dominam hujus Domus. Æ. An igitur ausus est hanc turpissimam Rem? M. Certo scias: nos vero qui ante eramus Amici, inhonorati sumus. Æ. Utrum amore captus, An tuum exosus lectum? M. Magno fane amore; Fidelis non fuit amicis. Æ. Eat ergo, siquidem est Malus, ut dicis. M. Cupivit accipere affinitatem Regum. Æ. Quis vero dat ei? pertexe hanc

Orationem. M. Creon, qui dominus est hujus terrae Corinthiacae. Æ. Ignoscendum igitur tibi est, quod doles, o mulier.

M. Perii; praeter hoc etiam expellor ex hac terra.

Æ. A quo? hoc aliud rursus novum narras malum.

M. Creon me exulem expellit ex hac terra,

Æ. Et permittit Jason? neque haec quidem laudo.

M. Verbis quidem non; sed *tamen* pati vult.

Sed rogo te supplex per genas has,

Et tua genua, supplex jam *tibi* fio,

Miserere, miserere mei infelicis,

Neque me desertam ac ejectam aspicias: sed recipe

Me hospitam in tuam regionem et domum.

Sic tibi cupido a Diis expleta

Liberorum fiat, et ipse beatus moriaris.

Lucrum autem non scis quantum inveneris hic:

Vetabo te esse sine liberis, liberos.

Procreare ut possis efficiam, talia pharmaca novi.

Æ. Propter multa tibi hanc gratiam dare sum

Paratus, o mulier. Primum quidem propter deos,

Deinde propter liberos, quorum generationem

Promittis: in hoc enim ego jam totus extra me sum.

Sic autem mihi habet res. Tu cum veneris in agrum

Μ. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.

Α. Συγγνωστὰ μὲν γὰρ ἦν, σε λυπεῖσθαι,
γύναι.

Μ. Ὀλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Α. Πρὸς τῷ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.

Μ. Κρέων μ' ἐλαύνει φιλιάδα τῆσδ' ἔξω χθονός.

Α. Ἐὰ δ' Ἰάσων; εἰδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.

Μ. Λόγῳ μὲν ἔχι, καρτερεῖν δὲ βέλεται.

Ἄλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος,

Γονάτων τε τῶν σῶν, ἱκεσία δὴ γίγνομαι,

Οἴκτειρον, οἴκτειρόν με τὴν δυσδαίμονα,

Καὶ μή μ' ἔρημον ἐκπέσῃσαν εἰσίδης,

Δέξαι δὲ χώρα καὶ δόμοις ἐφέςιον·

Οὕτως ἔρως σοὶ πρὸς θεῶν τελεσφόρος

Γένοιτο παίδων, καὐτὸς ὀλβιος φάνοις.

Εὕρημα δ' ἐκ οἷσθ' οἷον εὕρηκας τόδε·

Πάυσω δέ σ' ὄντ' ἄπαιδα, καὶ παίδων γονάς·

Σπεῖραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.

Α. Πολλῶν ἑκατι τήνδ' εἰ σοὶ δῆναι χάριν,

Γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,

Ἐπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλλῃ γονάς·

Εἰς τῷτο γὰρ δὴ φρενὸς εἰμι πᾶς ἐγώ.

Οὕτω δ' ἔχει μοι· σὲ μὲν ἐλθέσης χθόνα,

Πειράσομαί σε προξενεῖν δίκαιος ὢν·
 Τοσόνδε μὲν τοῖ σοὶ προσημαίνω, γυναῖ,
 Ἐκ τῆσδε μὲν γῆς ἔσ' ἄγειν βεβλήσομαι.
 Αὐτὴ δ' εἰάνπερ εἰς ἐμὰς ἔλθῃς δόμους,
 Μενεῖς ἄσυλος, καὶ σε μὴ μεθῶ ποτέ.

Ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσει πόδα·
 Ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.

Μ. Ἔσται τὰδ'· ἀλλὰ πίσις εἰ γένοιτό μοι
 Τετῶν, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.

Α. Μῶν ἔπέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;

Μ. Πέποιθα· Περίε δ' ἐχθρὸς ἔστι μοι δόμος,
 Κρέων τε· τέτοις δ', ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς,
 Ἄγασιν ἔμεθεῖς ἂν ἐκ γαίης ἐμέ·

Λόγοις δὲ συμβᾶς, καὶ θεῶν ἀνώμοτος,
 Φίλος γένοι' ἂν, καὶ πεκηρυκείμασιν
 Οὐκ ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῇ,
 Τοῖσδ' ὄλβος ἔστι, καὶ δόμος τυραννικός.

Α. Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν·
 Ἄλλ' εἰ δοκεῖ σοι δρᾶν τὰδ', ἐκ ἀφίσταμαι·
 Ἐμοί τε γὰρ τὰδ' ἔσιν ἀσφαλέστερα,
 Σκῆψιν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,
 Τὸ σὸν τ' ἄρῃε μᾶλλον· ἐξῆγε θεός.

Μ. Ὅμνυ πέδον γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον παῖρὸς

Nostrium, conabor te hospitio excipere, quia debeo.

Tantum vero hoc tibi praedico, mulier ;

Nolo quidem te ex hac terra abducere:

Quod si ipsa veneris in meam domum,

Manebis ibi tuta, neque dimittam te unquam.

Ex hoc vero agro tu ipsa discedens effer pedem :

Inculptabilis enim etiam apud hospites esse volo.

M. Erunt haec ; sed si fides daretur mihi

Horum, haberem omnia praeclare a te.

Æ. Annon confidis ? aut quid tibi est molestum ?

M. Confido. Sed domus Peliae est mihi inimica,

Et Creon : his autem si jurejurando mihi devinctus

Fueris, abducere volentibus me ex agro non permittes.

Verbis vero compositione facta, et diis jurejurando non

Obstrictus, amicus forte illis fias, et legationibus

Facile obtemperes : res enim meae sunt infirmæ :

Illis vero sunt opes, et domus regia.

Æ. Ostendisti magnam providentiam in tua oratione.

Sed si placet tibi haec facere, non recuso :

Mihi enim haec quoque tutiora sunt, si

Ostendere possim aliquam excusationem tuis inimicis:

Et tua res erit firmior; praei verbis quos jurem deos.

M. Jura solum terrae, et Solem patrem patris

Mei, et totam simul genus Deorum conjunges.

Æ. Quam rem facturum, aut quid non facturum? dicito.

M. Quod neque tu ejecturus me sis unquam e terra tua,

Neque, alius si quis meorum inimicorum me

Abducere velit, permiffurum te id viventem voluntarie.

Æ. Juro terram, et splendidum lumen Solis, et omnes

Deos, me his staturum, quae ex te audio. M. Satis est:

Quid autem patieris, si non praestiteris hoc jusjurandum?

Æ. Quae hominibus impiis solent accidere.

M. Laetus abi: omnia enim recte se habent.

Et ego in tuam civitatem quamprimum veniam, ubi

Confecero quae paro, et consecuta fuero, quae volo.

A N A P A E S T I.

C. Sed te, rex, natus ex Maia, deductor

Ducat domum,

Et ea, quaecunque in animo habens festinas,

Perfcias: quia praestans vir,

Aegeu, apud me, visus es.

I A M B I.

M. O Jupiter, et Justitia Jovis, et lumen solis,

Nunc gloriose-victrices meorum inimicorum, o

Amicae, erimus, et in *rectam* viam sumus ingressae:

Nunc demum spes est meos hostes daturus poenas:

Τῆμῃ, θεῶν τε συντιθεῖς ἅπαν γένος.

Α. Τί χρεῖμα δράσειν, ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.

Μ. Μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἐμ' ἐκβαλεῖν ποίε,

Μήτ', ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν

Χρήζη, μεθήσειν ζῶν ἐκασίῳ τρέπῳ.

Α. Ὅμνυμι γαῖαν, λαμπρὸν ἡλίε τε φῶς,

Θεὸς τε πάντας, ἐμμένειν, ἃ σε κλύω.

Μ. Ἀρκεῖ· τί δ' ὄρκῳ τῷδε μὴ ὑμένων πάθοις;

Α. Ἄ τοῖσι δυσσεβῶσι γίγνεται βροτῶν.

Μ. Χαίρων πορεύε· πάντα γὰρ καλῶς ἔχῃ.

Κάγ' ὡ πόλιν σὴν ὡς τάχιστα ἀφίξομαι,

Πράξας' ἃ μέλλω, καὶ τυχεῖς' ἃ βέλομαι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Ἀλλά σ' ὁ Μαίλας πομπαῖος ἀναῖ

Πελάσειε δόμοις·

ᾧ τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων,

Πράξεαι· ἐπεὶ γεναῖος ἀκὴρ,

Αἰγέῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

ΙΑΜΒΟΙ.

Μ. ὦ Ζεῦ, δίκη τε Ζηνὸς, ἡλίε τε φῶς,

Νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλοι,

Γενησόμεθα, κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν·

Νῦν δ' ἐλπίς, ἐχθρὸς τῶν ἐμῶν τίσειν δίκην·

Οὗτος γὰρ ὦ ἡρ, ἧ μάλις' ἐκάμνομεν,
 Λιμὴν πέφαιται τῶν ἐμῶν βελευμάτων
 Ἐκ τῷδ' ἀναφόμευα πρυμνήτην κάλων,
 Μολόντες ἄστυ, καὶ πόλισμα Παλλάδος.
 Ἦδη δὲ πάντα τὰμά σοι βελεύματα
 Λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
 Πέμψας' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν, Ἰάσονα
 Εἰς ὅφιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
 Μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακὺς λέξω λόγους,
 Ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
 Γάμους τυράννων, ὅς προδὼς ἡμᾶς ἔχει,
 Καὶ ξύμφορ' εἶναι, καὶ καλῶς ἐγνωσμένα·
 Παιῖδας δὲ μεῖναι τὴς ἐμῆς αἰτήσομαι,
 Οὐχ ὥς λιπῶσα πολεμίας ἐπὶ χθονὸς
 Ἐχθροῖσι παιῖδας τὴς ἐμῆς καθυβρίσαι,
 Ἀλλ' ὥς δόλοισι παιῖδα βασιλέως κτάνω·
 Πέμψω γὰρ αὐτὰς δῶρ' ἔχοντας ἐν χερσίν,
 Λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον
 Νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα,
 Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιβῆ χροῖ,
 Κακῶς ὀλεῖται, πᾶς θ' ὅς ἂν θιγῇ κόρης,
 Τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.
 Ἐνταῦθα μὲν τοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγων·

Hic enim vir, qua parte maxime laborabamus,
Apparuit portus meorum consiliorum :
Ex hoc suspendemus rudentem in puppe,
Euntes in civitatem et urbem Palladis.
Jam vero tibi omnia mea consilia
Dicam : expecta vero non jucunda verba.
Misso aliquo ex meis domesticis, Jafonem
Venire in meum conspectum rogabo.
Ipsi vero venienti blanda dicam verba,
Quod et mihi haec placeant, et bene se habere
Nuptias regias, quas prodita me habet,
Et utilia *haec* esse, et recte facta.
Petam vero, ut liberi mei maneant :
Non ut relictura hostili in agro
Filios meos inimicis contumelia-afficiendos :
Sed ut dolo filiam regis interficiam.
Mittam enim eos, habentes dona in manibus,
Et ferentes sponsae, ne pellantur ex hac terra,
Tenuem vestem, et corollam auream.
Et si acceptum ornamentum circundederit corpori,
Misere peribit, et omnis qui attigerit puellam :
Hujusmodi pharmacis perungam dona.
Hic autem finio hunc sermonem.

Ingemisco autem, quale facinus est faciendum.
Deinde nobis. Interficiam enim liberos
Meos; nemo est qui possit eos eripere:
Domumque totam Jasonis ubi miscuero *lustu*,
Exibo ex hac terra, necem charissimorum liberorum,
Fugiens, et ausa facinus impiissimum.
Non enim ferendum est, ut derideamur ab inimicis,
O amicae. Eat: quid me juvat vivere? neque mihi
Patria est, neque domus, nec *ullum* effugium
Malorum. Peccavi tunc, quando reliqui
Domum paternam, verbis viri Graeci.
Persuasa: qui mihi poenas dabit, Deo volente.
Nam nunquam liberos, quos ex me sustulit, videbit
Deinceps vivos: neque ex nova
Sponsa gignet sobolem; quia malam male
Perire ipsam necesse est meis pharmacis.
Nemo me ignavam et imbecillem existimet,
Neque tranquillam: sed alterius ingenii,
Gravem inimicis, et benignam amicis.
Hujusmodi enim hominum vita est gloriosissima.
C. Quandoquidem nobiscum communicasti hunc
Sermonem, et tibi prodesse volens, et legibus
Mortalium opitulans, dehortor te ab his faciendis.

Ὡμῶσα δ', οἷον ἔργον ἔς' ἐργαστέον
 Τὸν τεύθειν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτανῶ
 Τὰ μ'· οὔτις ἐστίν, ὅστις ἐξαίρησεται·
 Δόμον τε πάντα συγχέας' Ἰάσονος,
 Ἐξεими γαίης, φιλτάτων παίδων φόνον
 Φεύγῃσα, καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώτατον·
 Οὐ γὰρ γελαῖσθαι τλητὸν ἐξ ἐχθρῶν, φίλαι
 Ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτ' ἐμοὶ πατρίς,
 Οὔτ' οἶκός ἐστιν, οὔτ' ἀποστροφή κακῶν·
 Ἡμάρτανον τόθ', ἥνικ' ἐξελίμπανον
 Δόμους πατρώας, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγους
 Πειθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τίσει δίκην·
 Οὔτ' ἐξ ἐμῆ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
 Ζῶντας τολοιπὸν, οὔτε τῆς νεοζύγῃ
 Νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
 Θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
 Μηδεῖς με φαῦλην κάδενῃ νομίζετω,
 Μῆδ' ἡσυχαίαν, ἀλλὰ θατέρῃς τρόπῃς,
 Βαρεῖαν ἐχθροῖς, καὶ φίλοισιν εὐμενῇ·
 Τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
 X. Ἐπεὶ περ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
 Σέ τ' ὠφελεῖν θέλῃσα, καὶ νόμοις βροτῶν
 Ξυλλαμβάμενσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.

Μ Οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν
Τὰδ' ἔστι, μὴ πάχυσαν, ὥς ἐγὼ, κακῶς.

Χ. Ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις,
γύναι;

Μ. Οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.

Χ. Σὺ δ' ἂν γένοιο γ' ἀθλιωτάτῃ γυνή.

Μ. Ἴτω· περισσοὶ πάντες εἰ ἔν μέσῳ λόγοι·
'Αλλ' εἶα, χώρει, καὶ κόμιζ' Ἰάσονα.

Εἰς πάντα γὰρ δὴ σοι τὰ πιεῖα χρώμεθα·

Λέξεις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,

Εἴπερ φρονεῖς εὖ δεσπότης, γυνή τ' ἔφους.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,

Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων,

Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτε

Τ' ἀποφερβόμενοι

Κλεινοτάταν σοφίαν,

Αἰεὶ διὰ λαμπροτάτῃ

Βαίνοντες ἄβρῶς αἰθέρος,

Ἐνθά ποθ' ἀγνάς

Ἐννέα Πιερίδας

Λέγῃσι Μῆσας

M. Non erit aliter: tibi vero venia danda est, quod

Dicas ista, quae non ea mala pateris, quae ego.

C. An igitur audebis tuos liberos occidere,
mulier?

M. Sic enim maxime cruciabitur maritus.

C. Tu vero eris miserrima mulier.

M. Esto. Superflui sunt intermedii sermones.

Sed age vade, et adducito Jafonem:

Ad omnia enim fidelia te ùtimur:

Nihil autem dices eorum quae decrevi;

Si modo bene vis dominae, et es mulier.

A N T I S T R O P H I C A.

S T R O P H E I.

C. O Erechthidae quondam beati,

Et deorum filii beatorum,

Sacra terra invictaque *oriundi* indigenae,

Qui depascitis

Nobilissimam sapientiam,

Semper per lucidissimum

Aetherem jucunde ambulantes:

Ubi aliquando castas

Novem Pierides

Musas dicunt

Educasſe flavam Harmoniam.

ANTISTROPHE I.

Pulchriſuique ad Cepiſſi fluenta

Venerem ferunt exhauri-

entem, regionem perſaſſe,

Mediocres ventorum,

Dulce-ſpirantes auras.

Semper autem injicientem

Comis fragrans roſe-

orum ſertum florum,

Sapientiae aſſeſſores

Mittere amores,

Omnigenae laudis adjutores.

STROPHE 2.

Quomodo igitur ſacrorum fluviorum

Aut latex aut amicorum

Regio te ultrix

Interſectricem *tuorum* liberorum recipiet,

Non puram erga alios?

Confidera liberorum percuffionem,

Confidera caedem quam ſuſcipis.

Ne, per genua te omnes

Supplices vehementer oramus,

Ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι,

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α΄.

Καλλιναῦ τ' ἐπὶ Κηφισῷ ῥοαῖς

Τὰν Κύπριν κληΐζουσιν ἀφυ-

σαμέναν χώραν καταπνέουσιν

Μετρίας ἀνέμων

Ἑδιπνόας αὔρας·

Αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομέναν

Χαίταισιν εὐώδη ῥυδέ-

ων πλόκον ἀνθέων,

Τᾷ σοφίᾳ παρέδρας

Πέμπειν ἔρωτας,

Παντοίας ἀρετῆς ξυνεργάς·

ΣΤΡΟΦΗ Β΄.

Πῶς ἔν' ἱερῶν ποταμῶν

Ἥ πόλις, ἥ φίλων

Πόμπιμόν σε χώρα

Τὰν παιδολέτειραν ἔξει,

Τὰν ἔχ' ὅσιαν; μέτ' ἄλλων

Σκέψαι τεκέων πλαγὰν,

Σκέψαι φόνον οἶον αἰρῇ.

Μὴ, πρὸς γονάτων σε πάντες

Πάντως ἱκετεύομεν,

Μὴ τέκνα φονεύσης.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Ε΄.

Πῶς δὲ θράσος ἢ φρενὸς ἢ
Χειρὶ τέκνων σέθεν,
Καρδίᾳ τε, λήψῃ,
Δεινὰν προσάγῃσα τόλμαν;
Πῶς δ' ὄμματα προσβαλῇσα
Τέκνοις, ἄδακρυν μοῖραν
Σχήσεις; φόνον ἔδυνήσης;
Παίδων ἱκετᾶν πιτνόντων,
Τέγξαι χέρα φοίνιον
Ἐν τλάμονι θυμῷ.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ι. Ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς,
Οὐκ ἂν γ' ἀμάρτοις τῷδ' ἔτ', ἀλλ' ἀκέστομαι
Τί χρεῖμα βέλει καινὸν ἔξ ἐμῆ, γύναι.
Μ. Ἰᾶσον, αἰτῶμαί σε τῶν εἰρημένων
Συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
Εἰκός γ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασαι φίλα·
Ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην,
Καλοιδόρησα· χετλία, τί μαίνομαι,
Καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βελεύσασιν εὔ;
Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι,

Ne tuos liberos interficias.

ANTISTROPHE 2.

Quomodo vero confidentiam immittens

Manui, tuos liberos

Et animo prehendes,

Immane admovens facinus?

Quomodo etiam oculis conjectis

In filios, lacrymarum expertem sortem

Continebis? vel caede poteris,

Liberis supplicibus cadentibus

Madefacere manum exitialem

Quamvis truculento animo.

I A M B I.

J. Venio vocatus: etenim quamvis *mibi* sis infensa,

Tamen non frustraberis hac re; sed audiam

Quam rem novam ex me velis, mulier.

M. Jason, rogo te, ut ea mihi, quae dicta sunt,

Condoneas: meas enim iras *te* ferre aequum certe

Est, quia sunt multa beneficia praestita inter nos

Mutuo. Ego enim mecum ipsa rationem inii,

Et conviciata sum *mibi*: misera, quid insanio,

Et irascor illis, qui *rebus meis* bene consulunt?

Inimica vero terrae *hujus* dominis sum facta,

Et marito, qui parat mihi utilissima,
 Ducens puellam regiam, et fratres liberis
 Meis gignens? annon *tandem* missam faciam
 Iram? quid doleo, cum dii dent bona?
 Non ne sunt mihi liberi? scio autem e terra *Thessalica*
 Exules nos et egenos *nuper* amicorum.
 His animo agitatis, agnovi imprudentiam
 Magnam *me* habere, et frustra iratam esse.
 Nunc igitur laudo te, sapereque mihi videris,
 Qui assumpseris nobis hanc affinitatem: ego vero
 Stulta, quam oportebat participem horum
 Conciliorum, et simul perficere, et astare lecto,
 Et gaudere, sponsae tuae curam habentem:
 Sed fumus, quale fumus, non dicam malum,
 Mulieres: non igitur oportet te imitari malos,
 Neque obtendere stulta pro stultis,
 Concedimus et dicimus nos male sensisse
 Tunc; sed nunc melius haec consideravi.
 O liberi, liberi, venite huc, relinquitte tecta:
 Exite, salutate, et compellate
 Patrem nobiscum, et reconciliamini simul
 Ex priori odio *suscepto* adversus amicos, cum matre:
 Foedus enim est nobis, et *omnis* recessit ira. Prehendite

Πόσει θ', ὅς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
 Γήμας τύραννον, καὶ κασιγνήτας τέκνοις
 Ἑμοῖς φυτεύων; ἔκ ἀπαλλαχθήσομαι
 Θυμῆ; τί πάχω, θεῶν ποριζόντων καλῶς;
 Οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες· οἶδα δὲ χθόνα
 Φεύγοντας ἡμᾶς, καὶ σπανίζοντας φίλων.
 Ταῦτ' ἐννοηθεῖς, ἡσθόμην ἀβελίαν
 Πολλὴν ἔχουσα, καὶ μάτην θυμωμένη·
 Νῦν ἔν ἐπαινῶ, σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς,
 Κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών· ἐγὼ δ' ἄφρων,
 Ἦ, χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βλεψμάτων,
 Καὶ συμπεραίνειν καὶ παρεσᾶναι λέχει,
 Νύμφην τε κηδεύσαν ἡδεσθαι σέθεν.
 Ἄλλ' ἐσμέν, οἷον ἐσμέν, ἔκ ἐρῶ κακὸν
 Γυναικες, οὐκ ἐν χρῆν σ' ὁμοιοῦσαι κακοῖς,
 Οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
 Παριέμεσθα, καὶ φαμέν κακῶς φρονεῖν
 Τότ'· ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβέλευμαι τάδε.
 ὦ τέκνα, τέκνα, δεῦτε, λείπετε σέγας·
 Ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
 Πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
 Τῆς πρόθεν ἔχθρας εἰς φίλῃς μητρὸς μέτα·
 Σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν, καὶ μεθέσθηκεν χόλος·

Λάβωδε χειρὸς δεξιᾶς· οἶμοι κακῶν·
 Ὡς ἐννοῶμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
 Ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον,
 Φίλην ὀρέξεται ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
 Ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι, καὶ φόβος πλέα·
 Χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρεμένη,
 Ὅψιν τερσίνην τήνδ' ἐπλησα δακρύων.
 Χ. Κάμοι κατ' ὅσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ,
 Καὶ μὴ προβαίη μεῖζον, ἢ τὸ νῦν, κακόν.
 Ι. Αἰνῶ, γύναι, τὰδ'· εἴδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
 Εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος
 Γάμους παρεμπολῶντί γ' ἄλλοις πόσει·
 Ἄλλ' εἰς τὸ λῶον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
 Ἐγνως δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
 Βελήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σῶφρονος.
 Ὑμῖν δὲ, παῖδες, ἐκ ἀφροντίσως πατὴρ
 Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν·
 Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας
 Τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι·
 Ἄλλ' αὐξάνωδε· τὰλλα δ' ἐξεργάζεται
 Πατήρ τε, καὶ θεῶν ὅσις ἐστὶν εὐμενής.
 Ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἤβης τέλος
 Μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους.

Manum dextram. Hei mihi *propter* mala,
Dum cogito de quodam facinore, quod est occultum.
An igitur, o filii, sic et longum viventes tempus,
Charam praebebitis manum? Misera ego, ut ad
Lacrymas proclivis sum, et metus plena. Post longum
Tempus enim contentionem, quam cum patre habui,
Abjiciens, implevi teneram hanc faciem lacrymis.

C. Et mihi ex oculis recentes eruperunt lacrymae.
Atque utinam non evadat majus malum, quam nunc
Est! J. Probo haec, mulier, neque illa improbo:
Consentaneum enim est, foemineum genus iras
Concipere in maritum nuptias insuper *comparantem*:
At in melius tuum mutatum est cor.

Agnovisti vero *meliozem*, sed fero,
Sententiam; haec *sunt* facta mulieris sapientis.

Vobis vero, liberi, non inconsulte pater
Comparavit multam salutem cum *deorum favore*.

Existimo enim vos hujus terrae Corinthiacae
Principes fore cum fratribus adhuc.

Sed crescite: reliqua enim perficit
Pater, et quisque deorum benignus est.

Utinam vero vos videam bene educatos ad finem
Pubertatis pervenire, superiores meis inimicis.

Heus tu, quid rigas pupillas teneris lacrymis,
Avertens retro candidas genas,
Neque libenti animo a me accipis hunc sermonem ?
M. Nihil est ; de liberis hisce cogitans. J. Confide
Vero: ego enim bene curabo haec. M. Faciam
Haec; non diffidam tuis verbis, mulier vero est
Natura molle aliquid, et ad lacrymas proclive. J. Quid
Autem tantopere ingemiscis propter liberos hosce ?
M. Peperi eos: quando autem *tu modo* optabas
Vivere liberos, miseratio me subiit, an hoc futurum sit.
Caeterum quorum causa mecum in colloquium venisti,
Ea partim quidem dicta sunt, partim vero dicentur.
Quandoquidem principibus *hujus* agri me ablegare
Placet, et mihi haec sunt optima, cognosco bene,
Neque tibi, neque dominis *hujus* agri impedimento esse
Habitans *hic*; videor enim inimica esse familiae :
Nos quidem ex hoc agro abimus in exilium.
Ut autem liberi possint educari tua manu,
Roga Creontem, ne fugiant hanc terram.
J. Haud scio an *ei rem* persuasurus sim : sed *tamen*
Oportet tentare. M. Tu vero saltem jube petere a
Patre tuam uxorem ; ne *mei* liberi fugiant hanc
Terram. J. Maxime, et existimo ego me *rem*

Αὐτὴ τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
Στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
Καὶ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμῶ δέχῃ λόγον;

Μ. Οὐδέν· τέκνων τῶνδ' ἐννοεμένη πέρι.

Ι. Θάρσει νῦν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.

Μ. Δράσω τὰδ'· οὐτι σοῖς ἀπισήσω λόγοις·
Γυνὴ δέ, θῆλυ, καὶ πὶ δακρύοις ἔφυ.

Ι. Τί δή τα λῖαν τοῖσδ' ἐπισέσεις τέκνοις;

Μ. Ἔτι κτον αὐτῆς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξήυχῃ τέκνα,
Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος, εἰ γενήσεται τάδε.

Ἄλλ' ὦν περ οὐνεκ' εἰς ἐμὰς ἦκεις λόγους,
Τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.

Ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποσέλλειν δοκεῖ,

Κάμοι τὰδ' ἐς ἰλῶσα, γιγνώσκω καλῶς,

Μήτ' ἐμποδῶν σοι, μήτε κοιράνοις χθονός,

Ναίειν· δοκῶ γὰρ δυσμενὴς εἶναι δόμοις·

Ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαίρομεν φυγῇ,

Παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῇ χειρί,

Αἰτῶ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ι. Οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι πειρᾶσθαι δὲ χρή.

Μ. Σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι παῖρος
Γυναῖκα, παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

Ι. Μάλισα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ.

Εἶπερ γυναικῶν ἐσι τῶν ἄλλων μία.

Μ. Συλλήφομαι δὲ τῷδε σοι καὶ γὰρ πόνε,

Πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρ', ἃ καλλιφεύεται

Τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἷδ' ἐγώ, πολὺ,

Λεπτὸν τε πέπλον, καὶ σέφος χρυσήλατον,

Παῖδας φέροντας· ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν

Κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.

Εὐδαιμονήσει δ' ἔχ' ἐν, ἀλλὰ μυρία,

Ἄνδρὸς γ' ἀρίστους σὺ τυχεῖς ὁμεινέτε,

Κεκτημένη τε κόσμον, ὃν ποθ' Ἥλιος

Πατὴρ πατρὸς δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.

Λάζυθε φερνάς τάσδε, παῖδες, εἰς χέρας,

Καὶ τῇ τυράννῳ μακαρία νύμφη δότε

Φέροντες· ἔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.

Ι. Τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;

Δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων;

Δοκεῖς δὲ χρυσῶ; σῶζε, μὴ δίδε τάδε·

Εἶπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγους τινὸς

Γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἷδ' ἐγώ.

Μ. Μή μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεῶς, λόφος·

Χρυσὸς δὲ, κρείσσων μυρίων λόγων, βροτοῖς.

Κείνης ὁ δαίμων, κείνα νῦν αἴζει θεός.

Νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς

Perfuasurum esse ipsi; si modo mulierum est aliarum

Una. M. Ego quoque te adjuvabo in hoc labore: nam

Mittam ei dona, quae pulchritudine superant *res*

Nunc inter homines *exquiritas*, *probe* novi ego, multo,

Tenuem vestem, et coronam auream,

Ferentes meos filios. Sed quam celerrime oportet

Aliquem ex famulis huc afferre ornatum. •

Erit autem beata *sponsa tua* non in una, sed in

Sexcentis *rebus*; virum optimum te nacta conjugem,

Et possidens ornatum, quem olim Sol

Pater patris *mei* dat suis posteris.

Sumite haec dona nuptialia, pueri, in manus;

Et beatæ dominae sponsae date

Ferentes: non accipiet contemnenda munera.

J. Cur vero, o demens, his evacuas tuas manus?

Putasne domum regiam carere stolis?

Putasne auro? serva, ne des haec. Si enim nos

Aliquis precii aestimat mulier, anteponet opibus,

Certo scio ego. M. Ne tu mihi *haec dicas*: muneribus

Enim vel Deos flecli fama *est*: aurum vero potentius

Est inter homines, quam infinitae orationes.

Illi favet fortuna, illam nunc auget Deus: nova

Sponsa dominatur. Meorum vero liberorum exilium

Etiam vita permutaremus, non solum auro.
 Verum, o filii, ingressi divites aedes,
 Patris novam uxorem, dominamque meam,
 Supplices orate, exorate, ne fugiatis *banc* terram,
 Dantes *istum* ornatum: hac enim re potissimum
 Opus est; ut ipsa accipiat in manus haec dona.
 Ite quam celerrime, et matri de illis, quae cupit consequi,
 Afferte bonum nunciū, re prospere gesta.

A N T I S T R O P H I C A.

S T R O P H E I.

C. Nunc spes nulla amplius *est* mihi liberorum vitae,
 Nulla amplius: eunt enim ad caedem jam.
 Accipiet sponsa aureorum redimiculorum,
 Accipiet infelix noxam.
 Flavem vero circa comam
 Ponet, Plutonisque ornatum,
 Ipsa manibus accipiens.

A N T I S T R O P H E I.

Alliciet *eam* gratia divinusque fulgor pepit,
 Auream coronam ut *capiti* circumponat.
 Apud inferos autem mox sponsam ornabit:
 Tale in septum cadet,
 Et sortem mortis *talem*.

Ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', εἰ χρυσῶ μόνον.
 Ἄλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλεσίῃς δόμοις,
 Πατρὸς νέαν γυναῖκα, δεσπότιν' τ' ἐμήν,
 Ἰκετεύετ', ἐξατεῖσθε, μὴ φυγεῖν χθόνα,
 Κόσμον διδόντες· τῷδε γὰρ μάλιστα δεῖ,
 Εἰς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
 Ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρί δ', ὣν ἐρᾷ τυχεῖν,
 Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α'.

Χ. Νῦν ἐλπίδες ἐκ ἔτι μοι παίδων ζῶας,
 Οὐκέτι· σείχασι γὰρ εἰς φόνον ἤδη.
 Δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδέσμων,
 Δέξεται δύσανος ἄταν,
 Ξανθᾷ δ' ἀμφὶ κόμα
 Θήσει, τὸν αἶδα κόσμον τ'
 Αὐτὰ ταῦν χεροῖν λαβῶσα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Α'.

Πείσει χάρις, ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλος,
 Χρυσεότευκτον σέφανον περιθέσθαι.
 Νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
 Τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται,
 Καὶ μοῖραν θανάτῃ

Προσλήφεται δύσανος
 Ἄταν δ' ἔχ' ὑπεκφεύζεται.

ΣΤΡΟΦΗ Β'.

Σύ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε,
 Κηδεμῶν τυράννων,
 Παισὶν ἔ κατειδώς
 Ὀλέθριον βιοτὰν προσάγεις,
 Ἀλόχῳ τε σᾶ' συγερόν θάνατον·
 Δύσανε, μοίρας ὅσον παροίχη;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ Β'.

Μετασένομαι δὲ σὸν ἄλγος,
 ὦ τάλαινα παίδων
 Μᾶτερ, ἃ φονεύσεις
 Τὰ τέκνα, νυμφιδίων ἕνεκεν
 Λεχέων, ἃ σοι προλιπὼν ἀνόμῳ
 Ἄλλη ξυνοικεῖ πόσις συνεύνω.

ΙΑΜΒΟΙ.

Π. Δέσποινα, ἀφεῖνται παῖδες οἷδέ σοι φυγῆς,
 Καὶ δῶρα νύμφη βασιλὶς ἀσμένη χεροῖν
 Ἐδέξατ'· εἰρήνη δὲ τάκειθεν τέκνοισ.

Μ. Ἔα.

Π. Τί συγγχυθεῖς ἔσηκας, ἡνίκ' εὐτυχεῖς;
 Τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα,

Accipiet infelix:

Perniciem vero non subterfugiet.

S T R O P H E 2.

Tu vero, o miser, o infelix sponse,

Gener regum,

Non animadvertens, liberis

Adducis perniciosam

Et uxori tuae tristem mortem.

O infelix, quantam calamitatem ignoras !

A N T I S T R O P H E 2.

Gemo tuum dolorem,

O misera liberorum

Mater; quae interficies

Liberos, propter nuptiales

Lectos, quibus tibi relictis injuste

Maritus habitat cum alia uxore.

I A M B I.

P. Liberi tui, o domina, liberati sunt ab exilio,

Et regia sponsa libens dona manibus

Accipit: inde vero pax est tuis liberis.

M. Sine.

P. Cur stas perturbata, quum feliciter rem geris ?

Cur retro vertisti tuas genas,

Et non libenter a me accipis hunc sermonem ?

M. Heu, heu !

P. Haec non consentiunt cum illis, quae nunciavi

Tibi. M. Heu, heu valde rursus. P. An aliquem
casum nunciavi

Insciens, et spe lacti nuncii frustratus sum ?

M. Nunciasti, quae nunciasti; non tibi vitio verto.

P. Cur igitur oculos dimittis, et lacrymas ?

M. Multa me necessitas, o senex, *haec facere cogit.*

Talia enim dii, et ego male cogitans machinata sum.

P. Confide tu; reduceris et tu adhuc a liberis.

M. Alios prius *ad inferos deducam*, misera ego.

P. Non tu sola divulsa es a tuis liberis.

Oportet hominem leviter ferre calamitates.

M. Faciam: sed ingredi in domum,

Et para pueris, quae conveniunt quotidie.

O filii, filii, vobis quidem jam est urbs,

Et domus, in qua me misera relicta,

Habitabitis semper orbatu matre.

Ego vero jam vado in aliam terram exul,

Priusquam ex vobis potuerim capere voluptatem,

Et vos videre florentes, priusquam connubium, et

Uxorem, et nuptiales lectos ornarim, facesque

Καὶ ἀσμένῃ τόνδ' ἐξ ἐμῆ δέχῃ λόγον;

Μ. Αἶ, αἶ.

Π. Τάδ' εἰ ξυνῶδά τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.

Μ. Αἶ, αἶ μάλ' αὖθις. Π. Μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην

Οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλιον;

Μ. Ἦγσειλας οἶ' ἤγσειλας· οὐ σε μέμφομαι.

Π. Τί δὴ κατηφείς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς;

Μ. Πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ,
Καὶ γὰρ κακῶς φρονέουσ' ἐμῇ χανησάμην.

Π. Θάρσει, κρατεῖς ἴοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.

Μ. Ἄλλως κατὰ ζῶ πρόσθεν ἢ τάλαν' ἐγώ.

Π. Οὗτοι μόνη σὺ σῶν ἀπζύγης τέκνων·

Κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.

Μ. Δράσω τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμαίων ἐσσω,

Καὶ παῖσι πόρσυν', οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.

ὦ τέκνα, τέκνα, σφῶν μὲν ἐστὶ δὴ πόλις,

Καὶ δῶμ', ἐν ᾧ, λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,

Οἰκήσεται αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

Ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαίαν εἶμι δὴ φυγὰς,

Πρὶν σφῶν ὄνασθαι, καὶ πιδεῖν εὐδαίμονας,

Πρὶν λέκτρα, καὶ γυναῖκα, καὶ γαμηλίους

Εὐνάς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀναχέθειν.

ὦ δυστάλαινα, τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
 Ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
 Ἄλλως δ' ἐμόχθην, καὶ κατεξάνθη πόνους,
 Στεργῶς ἐνεγκῶς ἐν τόκοις ἀλγυδόνας.
 Ἦ μὴν πόθ' ἡ δύσηνος εἶχον ἐλπίδας
 Πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ,
 Καὶ κατθανῶσαν χερσὶν εὖ περιτελεῖν,
 Ζηλωτὸν ἀνθρώποισι νῦν δ' ὄλωλε δὴ
 Γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἐξερημένῃ,
 Λυπρὸν διαῶ βίοτον, ἀλγεινὸν τ' ἐμοί·
 Ὑμεῖς δὲ μητέρ' ἐκέτ' ὄμμασι φίλος
 Ὀφεῶ, ἐς ἄλλο χῆμ' ἀποσάντες βίῃ.
 Φεῦ, φεῦ· τί προσδέρκεσθ' ἐμ' ὄμμασι, τέκνα;
 Τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
 Αἶ, αἶ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 Γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων·
 Οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βελεύματα
 Τὰ πρόσθεν· ἄζω παῖδας ἐκ γαίας ἐμῆς·
 Τί δει με, πατέρα τῶνδε τοῖς τέτων κακοῖς
 Λυπῶσαν, αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
 Οὐ δῆτ' ἐγωγε· χαιρέτω βελεύματα---
 Καί τοι τί πάχω; βέλομαι γέλωτ' ὄφλειν,
 Ἐχθρὰς μεθεῖσα τὰς ἐμὰς ἀζημίας;

Sustulerim accensas. O me miseram ob meam
 Contumaciam. Frustra igitur vos, o filii, educavi,
 Frustraque laboravi, et consumpta sum laboribus,
 Ferens duros dolores in partu.
 Profecto quondam infelix habui spem magnam in
 Vobis *sitam*, fore ut senio gravem me nutriretis,
 Et mortuam manibus recte componeretis,
 Suspiciendam mortalibus. Nunc vero jam periit
 Haec dulcis cura: nam vobis orbata
 Tristem degam vitam, acerbamque mihi.
 Vos vero matrem non amplius charis oculis
 Videbitis, transeuntes in aliud vitae genus.
 Heu, heu! cur me oculis aspicitis liberi!
 Cur arridetis hoc extremo risu?
 Heu, heu! quid faciam? cor enim disperit,
 Mulieres, ut primum vidi laetos oculos liberorum.
 Non possem *facere quod statui*. Valeant consilia
 Priora: abducam filios meos e terra.
 Quid opus me patrem horum, horum malis
 Cruciantem, mihi bis tanta mala accersere?
 Nequaquam ego *hoc faciam*. Valeant *ista* consilia!
 Verum quid ago? an volo derideri,
 Dimittens meos inimicos impunitos?

Audendum hoc est. Nam ignaviae meae est etiam
Quod et istos molles sermones animo proposuerim.
Intrate, pueri, in aedes. Cui vero non
Licet adesse meis sacrificiis, *hoc* ipsi curae
Erit. Manum vero non hebetabo. Nequaquam—
Vero, mi anime, ne tu saltem haec patres:
Heu, heu !
Mitte eos, o miser; parce liberis:
Illic nobiscum viventes exhilarabunt te. Non per
Daemones infernos, qui sunt apud Plutonem,
Nunquam hoc fiet, ut ego inimicis
Filios meos relinquam injuria afficiendos. Omnino
Necesse est eos mori: et quoniam hoc oportet,
Nos occidemus *eos*, qui procreavimus *eos*.
Omnino actum est hoc, et non aliter fiet.
Et jam corona in capite est, et in peplis
Sponsa regia perit: *hoc* ego bene scio.
Verum, ego enim vado miserrimam viam,
Et hos longe tristiore via mittam ;
Liberos *meos* alloqui volo: date, o liberi,
Date matri dextram manum salutandam.
O charissima manus, et mihi charissimum os,
Et species, et vultus generosus liberorum,

Τολμητέον τὰδ'· ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κἀκῆς,
 Τὸ καὶ προέσθαι μαλθακὲς λόγους φρενί.
 Χωρεῖτε, παῖδες, εἰς δόμους· ὅτῳ δὲ μὴ
 Θέμις παρῆναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,
 Αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' εὖ διαφθερῶ.---
 Μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τὰδε,
 ὦ Α, ἄ,
 Ἔασον αὐτὰς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων
 Ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες, εὐφρανῶσί σε.
 Μὰ τὰς παρ' ἄδην νερτέρους ἀλάστορας,
 Οὔτοι πότ' ἔσαι τῶθ', ὅπως ἐχθροῖς ἐγώ
 Παῖδας παρήσω τὰς ἐμὰς καθυβρίσαι·
 Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρῆ,
 Ἡμεῖς κτενῆμεν, οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
 Πάντως πέπρακται ταῦτα, καὶ ἐκφεύζεται.
 Καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ σέφανος, ἐν πέπλοισί τε
 Νύμφη τύραννος ὀλλυται· σάφ' οἶδ' ἐγώ.
 Ἄλλ' εἶμι γὰρ δὴ τλημονεσάτην ὁδὸν,
 Καὶ τῆςδε πέμψω τλημονεσέραν ἔτι.
 Παῖδας προσειπεῖν βέλομαι· δότ', ὦ τέκνα,
 Δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
 ὦ φιλτάτῃ χεὶρ, φίλτατον δέ μοι σόμα,
 Καὶ χῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,

Εὐδαιμονοῖτον· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε,
 Πατὴρ ἀφείλετ'· ὧ γλυκεῖα προσβολή,
 ὦ μαλθακὸς χρῶς, πνεῦμά θ' ἥδισον τέκνων.
 Χωρεῖτε, χωρεῖτ'· ἔκεί' εἰμὶ προσβλέπεν
 Οἶατ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς·
 Καὶ μαίνεται μὲν οἶα τολμήσω κακὰ,
 Θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βελευμάτων,
 Ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χ. Πολλάκις ἤδη διὰ λεπτοτέρων
 Μύθων ἔμολον, καὶ πρὸς ἀμίλλας
 Ἦλθον μείζους, ἢ χρὴ γενεᾶν
 Θῆλυν ἐρευνᾶν· ἀλλὰ γάρ ἐστι
 Μῆσα καὶ ἡμῖν, ἢ προσομιλεῖ,
 Σοφίας ἔνεκεν· πάσαισι μὲν ἔ·
 Παῦρον δὲ γένος ἐν πολλαῖσιν
 Εὖροις ἂν ἴσως,
 Κῆκ ἀπόμυσον, τὸ γυναικῶν.
 Καὶ φημὶ βροτῶν, οἵτινές εἰσι
 Πάμπαν ἄπειροι, μὴδ' ἐφύτευσαν
 Παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
 Τῶν γειναμένων.
 Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι, δι' ἀπειροσύναν

Sitis felices: sed illic; res enim, quae hic *erant*,
Pater abstulit. O jucundum odorem.
O teneram cutem, et dulcissimum halitum liberorum.
Ite, ite. Non amplius intueri
Vos possum, sed vincor malis. Et intelligo
Quidem qualia *sint* ea mala, quae sum ausura:
Sed ira est potentior meis consiliis, quae quidem
Hominibus causa est maximorum malorum.

A N A P A E S T I.

C. Saepe jam per subtiliores
Sermones ivi, et ad certamina
Majora veni, quam quae convenit genus
Muliebre investigare: sed enim est
Musa etiam nobis, quae versatur nobiscum,
Sapientiae *dicendae* causa, verum non cum omnibus
Habitat, exiguum enim numerum inter multas
Invenias fortasse,
Nec a Musis alienum est mulierum ingenium.
Et aio mortalium, quicumque sunt
Omnino expertes, nec genuerunt
Liberos, anteire felicitate
Eos, qui progenuerunt.
Qui enim non habent liberos propter ignorantiam,

Utrum res suavis hominibus, an vero ingrata,
 Sint liberi, cum non habeant,
 Carent multis miseriis.
 Sed quibus in aedibus est liberorum
 Dulce germen, eos video curis
 Confici omni tempore.
 Primum quidem quo pacto bene *ipsas* educant,
 Et unde victum relinquant liberis:
 Praeterea vero utrum pro malis,
 An pro bonis
 Laborent, hoc incertum est.
 Unum vero, hoc est omnium extremum, jam
 Dicam, omnibus hominibus malum.
 Etenim jam *multi* abunde victum invenerunt *liberis*,
 Corporaque liberorum ad pubertatem pervenerunt,
 Bonique evaserunt. Si tamen occurrat
 Daemon iste, evanidus ad Plutonem
 Mors ferens corpora liberorum.
 Quomodo igitur prodest praeter alios
 Hunc etiam acerbissimum dolorem
 Propter liberorum mortem
 Addere Deos hominibus?

Εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν
 Παῖδες τελέθουσ', εἴχ'ι τυχόντες,
 Πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
 Οἷσι δὲ τέκνων ἐστὶν ἐν οἴκοις
 Γλυκερὸν βλάβημ', ἐσορῶ μελέτη
 Κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον·
 Πρῶτον μὲν ὅπως θρέψωσι καλῶς,
 Βίότον θ' ὁπόθεν λείψωσι τέκνοις.
 Ἔτι δ' ἐκ τέτων, εἴτ' ἐπὶ φλαύροις,
 Εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
 Μοχθῶσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.
 Ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἦδη
 Πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν.
 Καὶ δὴ γὰρ ἄλλος βίοντον θ' εὖρον,
 Σώματά τ' εἰς ἥβην ἤλθε τέκνων,
 Χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσει
 Δαίμων ἕτος, φρεσδος ἐς αἶδαν
 Θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
 Πῶς ἔν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
 Τήνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
 Παίδων ἔνεκεν
 Θνητοῖσι θεὸς ἐπιβάλλειν.

IAMBOL.

Μ. Φίλοι, πάλαι τοι προσμένεσα τὴν τύχην.

Καραδοκῶ τάκειθεν οἱ προβήσεται.

Καί τοι δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος

Στείχοντ' ὀπαδῶν, πνεῦμά τ' ἡρεθισμένον

Δείκνυσι δ' ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

Α. Ὡ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη

Μήδεια, φεῦγε, φεῦγε, μήτε ναῖαν

Λιπῶσ' ἀπήνην, μήτ' ὄχον πεδοσβῆ.

Μ. Τί δ' ἄξιόν μοι τῆςδε τυγχάνει φυγῆς;

Α. Ὅλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη,

Κρέων θ' ὁ φύσας, φαρμάκων τῶν σῶν ὑπο.

Μ. Κάλλισον εἶπας μῦθον· ἐν δ' εὐεργέταις

Τολοιπόν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔση.

Α. Τί φῆς; φρονεῖς μὲν ὀρθά, καὶ μαίνῃ, γύναι,

Ἥτις, τυράννων ἐσίαν ἡκισμένη,

Χαίρεις κλύεσα, καὶ φοβῇ τὰ τοιάδε;

Μ. Ἐχω τί καὶ γὰρ τοῖς γε σοῖς ἐναντίον

Λόγοισιν εἰπεῖν· ἀλλὰ μὴ σπέρχῃς, φίλος.

Λέξον δὲ πῶς ὤλοντο· δις τόσον γὰρ ἂν

Τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθνᾶσι παγκάκως.

Α. Ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή

Σὺν πατρὶ, καὶ παρῆλθε νυμφικὰς δόμους,

I A M B I.

M. Amicae, jam pridem praestolans eventum fortunae,
Expecto, ab illa parte, quo res sit casura.

Equidem video hunc ex Jafonis ministris
Venientem spiritu quidem commoto, significat
Autem se novum aliquod malum nunciaturum.

N. O quae dirum facinus impie patraſti,
Medea, fuge, fuge, neque navalem
Relinquens currum, neque vehiculum terra calcans.

M. Quid vero mihi dignum hoc exilio *patratum* est?

N. Puella regia modo periit,
Et Creon, qui *eam* genuit, tuis incantamentis.

M. Pulcherrimum sermonem dixiſti: inter
Benefactores et amicos meos poſthac jam eris.

N. Quid ais? an recte ſapis, et non iſſanis, mulier?
Quae cum injuria affeceris lares regios,
Gaudes audiens, et non metuis haec?

M. Ego etiam poſſum aliquid contra tua
Verba dicere: ſed ne nimium-propereſ, amice;
Veram enarra, quomodo perierint. Nam bis tantum
Nos delectaveris, ſi peſſime ſint mortui.

N. Poſtquam gemina ſoboles tuorum liberorum venit
Cum patre, et ingreſſa eſt nuptiales aedes,

Gavisi sumus, qui tuis laborabamus malis,
 Famuli: per aures vero statim ibat multus sermo,
 Te, et tuum maritum diremisſe priorem discordiam.
 Osculabatur autem alius quidem manum, alius vero
 Flavum caput puerorum: ego vero et ipſe prae
 Lactitia ſimul tuos filios comitabar in conclave
 Mulierum. Domina vero, quam nunc pro te colimus,
 Priuſquam vidiffet par tuorum liberorum,
 Habebat promptum oculum in Jaſonem:
 Deinde vero textit oculos,
 Et retro avertit candidas genas,
 Abominans ingreſſum puerorum: ſed maritus tuus
 Abſtulit iram et bilem puellae,
 Haec dicens: ne ſis inimica amicis,
 Deſiſteque ab ira, et *huc* iterum converte caput,
 Exiſtimans amicos eoſdem, quos maritus tuus.
 Accipe vero munera, et roga patrem,
 Ut remittat exilium hiſ *meis* liberis, in meam gratiam.
 Haec vero ut aſpexit ornatum, non continuit ſe,
 Sed promiſit viro omnia. Et priuſquam ex aedibus
 Procul abirent pater et liberi tui,
 Acceptam variam veſtem induit,
 Ponensque auream coronam ſupra cincinnos,

"Ἦσθημεν, οἵπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς,
 Δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος,
 Σὲ, καὶ πόσιν σὸν, νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
 Κύνει δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
 Παίδων· ἐγὼ δὲ καὐτὸς, ἡδονῆς ὑπο,
 Στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμεν.
 Δέσποινα δ', ἦν νῦν ἀντί σ' θαυμάζομεν,
 Πρῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
 Πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονά·
 Ἐπειτα μὲν τοι πρὸ καλύφατ' ὄμματα,
 Λευκὴν τ' ἀπέρρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,
 Παίδων μυσαχθεῖς· εἰσόδεις· πόσις δὲ σὸς
 Ὀργάς τ' ἀφήρει, καὶ χόλον νεάνιδος,
 Λέγων τάδ'· ἢ μὴ δυσμενὴς ἔση φίλοις,
 Παύσῃ δὲ θυμῷ, καὶ πάλιν σρέψεις κάρα,
 Φίλεις νομίζεις, ὅσπερ ἂν πόσις σέθεν·
 Δέξῃ δὲ δῶρα, καὶ παραιτήσῃ πατρὸς,
 Φυγὰς ἀφείναι παισὶ τοῖςδ', ἐμὴν χάριν.
 Ἢ δ' ὥς ἐσεῖδε κόσμον, ἐκ ἠνέχετο,
 Ἄλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα· καὶ πρῖν ἐκ δόμων
 Μακρὰν ἀπείναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν,
 Λαβῶσα πέπλος ποικίλος ἡμπέχετο·
 Χρυσῶν τε θεῖσα σέφανον ἀμφὶ βοσρύχοις,

Λαμπρῷ κατόπτρῳ χηματίζεται κόμην,
 "Αψυχὸν εἰκὼ προσγελῶσα σώματος.
 Κᾶπειτ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων διέρχεται
 Στέγας, ἄβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,
 Δώροισι ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
 Τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπευμένη.
 Τὺνθένδε μὲν τοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν.
 Χροῖαν γὰρ ἀλλάξασα, λευχρία πάλιν
 Χωρεῖ τρέμουσα κῶλα, καὶ μόλις φθάνει,
 Θρόνοισιν ἐμπεσῶσα, μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
 Καί τις γεραῖα προσπόλων, δόξασά περ
 "Ἡ Πανὸς ὄργας, ἢ τινος θεῶν, μολεῖν,
 Ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾳ διὰ σόμα
 Χωρῶντα λευκὸν ἄφρὸν, ὀμμάτων τ' ἀπο
 Κόρας σρέφουσιν, αἵμά τ' ἐκ ἐνὸν χροῖ.
 Εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν
 Κωκυτόν· εὐθύς δ' ἡ μὲν εἰς πατρὸς δόμους
 "Ωρηκεν, ἡ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
 Φράσσα νύμφης συμφεράν· ἅπαντα δὲ
 Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασιν.
 "Ἡδὴ δ' ἀνέλκων κῶλον ἐκπλεθρον δρόμου
 Ταχὺς βαδισῆς τερμόνων ἀνθήπτετο·
 "Ἡ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος

Nitidum *ad* speculum componit comam,
Inanimae corporis imagini arridens.
Deinde ubi surrexisset de folio, perambulat
Aedes, delicate incedens candidis pedibus,
Donis *hiscæ* vehementer gaudens, multum et sæpe
Cervicem ad erectam oculis respiciens.
Postea vero erat miserabile spectaculum videre:
Nam mutato colore, obliqua retro
Cedit, tremens membris: et vix antevertit,
Solio illapsa, ne caderet in terram.
Tum vero una ex famulis anus, cum existimaret
Aut Panis iram, aut alicujus *alius* Dei, *in ipsam* venisse,
Ululatum edidit, prius quam videret per os
Exeuntem candidam spumam, et in oculis
Vertentem pupillas, et non amplius in corpore esse
Sanguinem. Deinde sono diversam ab ululatu emisit
Magnam ejulationem: statim vero una quidem in
Domum patris cucurrit, alia vero ad recentem
Maritum, dictura calamitatem sponsæ: tota vero
Domus resonabat frequentibus cursitationibus.
Jam vero accelerans pedem, cursus stadialis
Cursor velox metam attigisset,
Quum illa ex muto et clauso oculo

Graviter ingemiscens misera excitabatur :

Nam duplex malum infestabat eam.

Aurea quidem corona, capiti imposita, emittebat

Mirabilem vorticem ignis omnia devorantis :

Pepli vero tenues, tuorum liberorum dona,

Devorabant candidam carnem infelicis.

Ipsa vero inflammata fugiebat, surgens de folio,

Concutiens crines et caput huc et illuc,

Volens abjicere coronam : sed firmiter vinculis

Aurum adhaerebat; ignis vero, postquam comam

Concussit, magis, *atque* bis tantum emicuit.

Ipsa vero victa malo cadit in terram, et a

Nemine potuit facile agnosci praeterquam a patre,

Nec oculorum enim clarus erat status,

Nec venusta facies : sanguis vero ex summo

Capite stillabat mixtus igni,

Et caro ex ossibus, sicut piceae lacrymae,

Defluebat arcanis moribus pharmacorum, horrendum

Spectaculum : omnes vero metuebant attingere

Cadaver, Fortunam enim habebamus magistram.

Sed infelix pater ignoratione mali,

Statim ingressus domum, irruit in eam jam mortuam,

Et statim coepit ejulare: et manibus circumdans *eam*,

Δεινὸν σενάζας· ἢ τάλαιν' ἠγείρετο·
 Διπλῶν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπέστρατεύετο·
 Χρυσῆς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος,
 Θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγῃ πυρός·
 Πέπλοι δὲ λεπτοὶ, σῶν τέκνων δωρήματα,
 Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος·
 Φεύγει δ' ἀναστᾶς ἐκ θρόνων πυρρμένη,
 Σείσσει χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
 ῥίψαι θέλῃσα σέφανον· ἀλλ' ἀρηρότως
 Σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε· πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
 ἔσεισε, μᾶλλον δις τόσονδ' ἐλάμπετο·
 Πιτνεῖ δ' ἐπ' οὐδας συμφορᾷ νικωμένη,
 Πλὴν τῷ τεκόντι κάρτα δυσμαθὲς ἰδεῖν·
 Οὐτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάσασσι,
 Οὐτ' εὐφυὲς πρόσωπον· αἶμα δ' ἐξ ἄκρῃ
 ἔσταζε κρατὸς, συμπεφυρμένον πυρί.
 Σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων, ὥς πεύκινον δάκρυ,
 Γναθμοῖς ἀδήλοισι φαρμάκων ἀπέρρεον·
 Δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θίγειν
 Νεκρῶ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
 Πατὴρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσία,
 Ἄφνω προσελθὼν δῶμα, προσπιτνεῖ νεκρῶ·
 Ὡμῶξε δ' εὐθύς· καὶ περιπτύξας χέρας

Κύνει, προσαιδῶν τοιάδ'· ὦ δύσηνε παῖ,
 Τίς ὧδ' ἀτίμως δαιμόνων σ' ἀπώλεσε;
 Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν
 Τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
 Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόνων ἐπαύσατο,
 Χρήζων γεραῖον ἔξανασηῆσαι δέμας,
 Προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης,
 Λεπτοῖσι πέπλοις· δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·
 Ὁ μὲν γὰρ ἤθελ' ἔξανασηῆσαι γόνυ,
 Ἡ δ' ἀντελάζετ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
 Σάρκας γεραίας ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀσέων.
 Χρόνῳ δ' ἀπέσκη, καὶ μεθῆχ' ὁ δύσμορος
 Ψυχὴν· κακῶ γὰρ ἔκέτ' ἦν ὑπέρτερος.
 Κεῖνται δὲ νεκροὶ, παῖς τε, καὶ γέρον πατήρ,
 Πέλας· ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
 Καὶ μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔσω λόγῃ·
 Γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.
 Τὰ θνητὰ δ' ἐ νῦν πρῶτον ἡγῆμαι σκιάν,
 Οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι, τὰς σοφὰς βροτῶν
 Δοκῶντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων,
 Τέττας μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνειν.
 Θνητῶν γὰρ ἔδεις ἐσιν εὐδαίμων ἀνὴρ·
 Ὅλβῳ δ' ἐπὶ ῥυέντος, εὐτυχέστερος

Osculabatur, his *eam* compellans : o misera filia,
 Quis Deorum tam turpiter te perdidit ?
 Quis me senem filicernium orbatum te
 Facit ? hei mihi ! Utinam tecum moriar, filia.
 Postquam autem lamentationum et luctuum finem
 Fecit, volens senile excitare corpus,
 Adhaesit, sicut hedera ramis lauri,
 Tenuibus peplis : erat autem horribilis lucta.
 Ipse enim volebat excitare genu,
 Illa vero retrahebat : si vero per vim trahebat,
 Senilem carnem divellebat ab ossibus.
 Tandem vero defecit, et infelix dimisit
 Animam : non enim amplius malo erat superior.
 Jacent autem mortui, filiaque, et senex pater, *alter*
 Prope *alterum* ; calamitas inimicis grata.
 Quare mihi tua quidem *persona* e tumultu recedat ;
 Optimum enim hoc poenae effugium. Res vero
 Mortalium non nunc primum arbitror umbram *esse* :
 Neque trepidans dixerim, illos, qui de mortalibus
 Sapientes videntur esse, et indagatores sermonum,
 Hos maxime stultos esse judicandos.
 Nemo enim mortalium est beatus vir :
 Opibus vero affluentibus, fortunatior

Alio fieri potest alius, beatus vero nèquaquam.

C. Videtur Deus multa hoc die

Mala congesturus iuste in Jafonem.

O misera, quam miseramur tuam calamitatem,

Filia Creontis, quae in Plutonis domos

Vadis propter nuptias Jafonis.

M. O amicae, decretum est mihi negotium, quum

Primum interfecero liberos, discedere ex hac terra,

Neque cunctando prodere liberos,

Ut interficiantur ab alia infestiore manu.

Omnino necesse est eos mori: quia vero oportet,

Nos occidemus *eos*, qui etiam procreavimus.

Sed age, o cor, armeris: quid cunctamur

Mala dira et necessaria facere?

Age, o misera manus mea, arripe gladium,

Corripe, vade ad tristem metam vitae,

Et ne sis ignava, neque memineris liberorum:

Quod carissimi, quod peperisti! sed hoc saltem

Brevi die obliviscaris filiorum tuorum.

Postea vero luge: etsi enim occideris *eos*, tamen

Chari fuerunt, sed ego infelix mulier.

"Αλλε γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν ἔ.

Χ. "Εοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ
Κακὰ ξυνάψειν ἐνδίκως Ἰάσονι.

"Ω τλῆμον· ὥς σε συμφορὰν οἰκτείρομεν,
Κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἄδου δόμους
Οἶχῃ γάμων ἕκατι τῶν Ἰάσονος.

Μ. Φίλαι, δέδοκται τῆργον ὥς τάχιστα μοι,
Παῖδας κτανέστη, τῇσδ' ἀφορμαῖσθαι χθονός,
Καὶ μὴ, χολὴν ἄγυσαν, ἐκδῶναι τέκνα

"Αλλη φονεῦσαι δυσμενεσέρεα χερσί·
Πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρή,
Ἡμεῖς κτενῶμεν, οἵπερ ἔξεφύσαμεν.

'Αλλ' εἴ, ὀπλίζε, καρδία· τί μέλλομεν
Τὰ δεινὰ κάναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;

"Αγ', ὦ τάλαινα χεὶρ ἐμή, λάβε ξίφος,
Λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίβ,
Καὶ μὴ κακιοῦσθαι, μήδ' ἀναμνησθῆς τέκνων,

'Ὡς φίλταθ', ὥς ἔτικτες· ἀλλὰ τήνδε γε

Λαθῶ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,

Κᾶπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτείνεις σφ', ὅμως

Φίλοι γ' ἔφυσαν, δυσυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Χ. Ἴω γὰρ τε, καὶ παμφαῆς
 Ἄκτις ἀελίῃς, κατίδεν',
 Ἴδετε τὰν ὀλομένην
 Γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
 Τεκνοῖς προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·
 Σᾶς γὰρ ἀπὸ χρυσέας
 Γονᾶς ἔβλασεν θεῶν
 Δ' αἶμα πιτνεῖν φόβος ὑπ' ἀνέρων.
 Ἀλλά νιν, ὦ φάος διογενές, κάτειργε,
 Κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν
 Τάλαυνάν τ' ἐριννὺν ὑπ' ἀλασόρων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
 Μάταν ἄρα γένος φίλιον
 Ἐτέκες, ὦ κυανεᾶν
 Λιπῆσα Συμπληγάδων
 Πετρᾶν ἄζενωτάταν εἰσβολάν,
 Δειλαία, τί σοι φρενῶν
 Βαρὺς χόλος προσπιτνεῖ,
 Καὶ δυσμενῆς φόνος ἀμείβεται;
 Χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῇ μιάσμα-

A N T I S T R O P H I C A.

S T R O P H E

C. Io terra, et omnia illustrans
Radius solis, aspiciate,
Videte illam perditam
Mulierem, priusquam cruentam
Liberis admoveat manum carnificem;
Tuo enim ex aureo
Genere orti sunt; Deorum vero
Sanguinem nefas est cadere ab hominibus.
Quamobrem ipsam, o divinum lumen, coerce,
Compesce, expelle ex aedibus cruentam
Miseramque furiam a malis daemonibus *agitatam*.

A N T I S T R O P H E.

Frustra ergo labor perit liberorum,
Et frustra charum genus
Peperisti, o Tu, caerulearum
Quae reliquisti Symplegadam
Scopulorum inhospitalissimum ingressum.
Misera, quid tibi animi
Accedit gravis indignatio,
Et ei succedit hostilis caedes.
Dira enim sunt hominibus piacula cognatorum

Intendere homicidis adjuncta

Divinitus immissa mala in domum.

P. Heu quid faciam; quo effugiam manus matris?

A. Nescio, charissime frater, actum enim est de nobis.

MONOSTROPHICA.

C. Audis clamorem? audis liberos?

O misera, o mulier infelix,

Accedam domum? depellere necem a

Liberis jam placet.

P. Per deos ferte opem, occasio enim postulat;

Quia sumus jam prope retia gladii.

C. O misera, quam es saxum, aut fer-
rum, quae liberorum, quos peperisti,

Frugem parricidiali modo occides?

Unam haecenus audio, unam *tantum* de priscis

Mulierem iniecisse manum charis liberis,

Ino furentem divinitus, quando Jovis illa

Conjux ipsam emisit extra domum infania.

Misera vero cadit in mare, caede

Liberorum impium

Pedem supra marinum littus extendens:

Moriens vero cum duobus filiis, periit.

Quidnam igitur potest accidere tristius?

τ' ἐπὶ γαῖαν αὐτοφόντασι ξύνου-
δα θεόθεν πιτνόντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

Π. Οἶμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Ε. Οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλῃα!· ὀλλύμεσθα γάρ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Χ. Ἀχβεῖς βοάν; ἀχβεῖς τέκνων;

Ἰὼ τλᾶμον, ἰὼ κακοτυχὲς γύναι·

Παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον

Δοκεῖ μοι τέκνοις.

Π. Ναὶ πρὸς θεῶν ἀρῆξατ', ἐν δέοντι γάρ·

Ὡς ἐγγὺς ἦδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χ. Τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦοθα πέτρος, ἢ σι-

δαρος, ἅτις τέκνων, ὧν ἔτεκες,

Ἄροτον αὐτόχειρι μοῖρα κτενεῖς.

Μίαν δὴ κλύω, μίαν τῶν πάρος

Γυνᾶκα φίλοις χέρα προσβαλεῖν τέκνοις,

Ἰνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὅθ' ἦ Διὸς

Δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλῃ.

Πίπτει δ' αὖ τάλαιν' ἐς ἄλμαν, φόνω

Τέκνων δυσσεβεῖ,

Ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,

Δυοῖν δὲ παῖδοιν ξυνθανῶσ', ἀπόλλυται.

Τί δὴ ποτ' ἔν γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν;

᾽Ω γυναικῶν λέχος πολύπονον,
 Ὅσα δὴ βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ι. Γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγὺς ἔσατε ζέγῃς,
 Ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δειν' εἰργασμένη
 Μήδεια τοῖσδέ γ', ἣ μεθέστηκεν φυγῇ;
 Δεῖ γάρ νυν ἥτοι γῆς σφε κρυφθῆναι κάτω,
 Ἦ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
 Εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην.
 Πέποιθ', ἀποκτείνασα κοιράνας χθονὺς,
 Ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φευξέσθαι δόμων;
 Ἀλλ' ὅ γὰρ αὐτῆς φροντίδ', ὥς τέκνων, ἔχω
 Κεῖνῃ μὲν, οὓς ἔδρασεν, ἔρξουσιν κακῶς.
 Ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσῶσαι βίον,
 Μὴ μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,
 Μητρῶον ἐκπράσσουντες ἀνόσιον φόνον.
 Χ. ᾽Ω τλήμον, ἐκ τοῖσδε κακῶν ἐλήλυθας,
 Ἰᾶσον· ὅ γὰρ τῆσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
 Ι. Τί δ' ἐστίν; ἦπερ κα' μ' ἀποκτεῖναι θέλει;
 Χ. Παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶα σέθεν.
 Ι. Οἱ μοι, τί λέξεις; ὥς μ' ἀπώλεσας, γύναι.
 Χ. Ὡς ἐκ' ἐτ' ὄντων σῶν τέκνων, φρόνιζε δὴ.
 Ι. Πῶ γάρ νιν ἔκτειν', ἐντὸς, ἣ ἔωθ' ἐν δόμων;

O mulierum conjugia aerumnosa,
Quanta hominibus mala jam attulistis?

I A M B I.

J. Mulieres, quae statis prope hanc domum, num
In aedibus est illa, quae facinus hoc atrox commisit,
Medea istis? an hinc se proripuit fuga?

Oportet enim ipsam aut abscondi sub terrâ,
Aut attollere volatile corpus in aëris profunditatem,
Nisi regum domui det poenas. Num confidit,
Cum interfecerit principes hujus terrae,
Se posse impunitam aufugere ex his aedibus?

Sed non tam ipsius, quam liberorum curam gero:
Illam enim punient, quos laesit:

Meorum vero liberorum veni ut servarem vitam,
Ne aliquid mihi faciant Creontis cognati vindicantes
Injustam caedem a Matre eorum perpetratam.

C. O infelix, nescis quo malorum veneris,
Jasón, nam non dixisses haec verba.

J. Quid est? an vult etiam me occidere?

C. Liberi tui manu matris perierunt.

J. Heu quid dicis? quam me perdidisti mulier!

C. Cogita igitur tanquam de mortuis liberis tuis.

J. Ubinam eos interfecit, intusne, an extra domum?

C. Aperi fores, et videbis caedem tuorum liberorum.

J. Laxate feras quam celerrime, ministri,
Solvite repagula, ut videam geminum malum,
Hos *liberos* interfectos, et ut illam puniam.

M. Quid hasce moves, et vestibus moliris, portas,
Quaerens mortuos, et me, quae *caedem* patravi?
Desiste ab hoc labore: si vero tibi me opus est,
Dic si quid vis. Nunquam vero manu me attinges:
Talem currum Sol pater patris

Dat nobis, propugnaculum contra manum hostilem.

J. O scelestâ, o maxime invisâ mulier
Diis, et mihi, et universo mortalium generi,
Quae tuis liberis injicere gladium ausa es,
Quos peperisti, et me filiis orbatum perdidisti:
Et cum haec feceris, tamen solem aspicias,
Et terram, ausa rem impiissimam: petreas.

Ego vero nunc primum sapio, tunc non sapiens,
Cum te ex domo, et terra barbara,

Duxi in domum Graecam, magnum malum,
Et patris et terrae, quae te nutrit, proditricem.

Dii vero conjecerunt in me tuum malum daemonem;
Nam occiso jam tuo fratre juxta focum, conscendisti
Navem Argo, habentem pulchram proram.

Χ. Πύλας ἀνοίξας, σῶν τέκνων ὄψει φόνον.

Ι. Χαλᾶτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι·
Ἐκλύεθ' ἀρμῆς, ὡς ἴδω διπλῆν κακόν,
Τῆς μὲν θανόντας, τὴν δὲ τίσωμαι δίκην.

Μ. Τί τάσδε κινεῖς ἀναμοχλεύεις πύλας,
Νεκρὰς ἐρευνῶν, καὶ μὲ τὴν εἰργασμένην;
Παῦσαι πόνον τῷδ'. εἰ δὲ ἐμὲ χρεῖαν ἔχεις,
Λέγ', εἴ τι βέλει· χειρὶ δ' ἔψαύσεις ποτέ·
Τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατὴρ
Δίδωσιν ἡμῖν· ἔρυμα πολεμίας χερὸς.

Ι. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη, γύναι,
Θεοῖς τε, καὶ μοι, παντὶ τ' ἀνθρώπων γένει·
Ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
Ἐτλης, τεκῆσα, καὶ μ' ἀπαιδ' ἀπώλεσας·
Καὶ ταῦτα δράσας, ἡλιόν τε προσβλέπεις,
Καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον.
Ὅλοι· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε δ' ἐφρονῶν,
Ὅτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρῃ τ' ἀπὸ χθονὸς
Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
Πατρός τε, καὶ γῆς προδότιν, ἣ σ' ἐθρέφατο.
Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἐμ' ἔσκηψαν θεοί·
Κτανῆσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον,
Τὸ καλλίπρωρον εἰσέβης Ἀργῆς σκάφος.

Ἦρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
 Παρ' ἀνδρὶ τῷδε, καὶ τεκῆσά μοι τέκνα,
 Εὐνῆς ἑκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
 Οὐκ ἔστιν ἥτις τῷτ' ἂν Ἑλληνὶς γυνὴ
 Ἔτλη πόθ', ὧν γε πρόσθεν ἤξιον ἐγὼ
 Γῆμαί σε, κῆδος ἐχθρὸν, ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
 Λέαιναν, ἔγναῖκα, τῆς Τυρσηνίδος
 Σκύλλης ἔχυσαν ἀγριωτέραν φύσιν,
 Ἄλλ' ἔγὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνείδεσι
 Δάχοιμι, τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος,
 Ἐρῶ, αἰχροποιέ, καὶ τέκνων μαιφόνε.
 Ἐμοὶ δὲ τὸν ἐμὸν δαίμον' αἰάζειν πάρα,
 Ὅς οὔτε λέκτρων νεογάμων ὀνήσομαι,
 Οὐ παῖδας, ἔς ἔφουσα κακῆς θρεψάμην,
 Ἐξω προσειπεῖν ζῶντας, ἀλλ' ἀπώλεσα.
 Μ. Μακρὰν ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία
 Λόγοισιν, εἰ μὴ Ζεὺς πατὴρ ἠπίσατο,
 Οἷ' ἐξ' ἐμῆ πέποιθας, οἷά τ' εἰργάσω.
 Σὺ δ' ἔκ' ἐμελλες, τῶμ' ἀτιμάσας λέχη,
 Τερπνὸν διάζειν βίοντον, ἐγγελῶν ἐμοί,
 Οὔθ' ἢ τύραννος, ἔθ', ὃ σοὶ προθεὶς γάμβος,
 Κρέων, ἀνατεῖ τῆσδέ μ' ἐκβαλεῖν χθονός.
 Πρὸς ταῦτα, καὶ Λέαιναν, εἰ βέλει, κάλει,

Haec quidem sunt tua initia. Inde vero nupta
Huic viro, *i. e. mihi* et cum pepereris mihi liberos,
Propter lectum, et *alias* nuptias, eos perdidisti.
Nulla est Graeca mulier, quae hoc unquam
Ausu esset: prae quibus ego te dignam duxi,
Quam ducerem, connubium infestum, et mihi
Perniciosum, leaenam, non mulierem, Tyrrhena
Scylla saeviore naturam habentem.
Verum nequaquam te plurimis conviciis
Pungerem: talis confidentia tibi innata est.
Pereas tu, venefica, et caede liberorum polluta.
Me vero decet lugere meum fatum;
Qui neque novis nuptiis fruar,
Nec liberos, quos genui et educavi,
Habebo, ut alloquar vivos, sed amisi.
M. In longum sane produxissem huic contraria
Orationi, nisi Jupiter pater sciret, qualia
Beneficia a me acceperis, et quae tu vicissim feceris.
Tu vero non debebas meo connubio contempto,
Jucundam vitam agere, insultans mihi: neque puella
Regia, neque quæ tibi eam in matremonium collocavit,
Creon, impune me ejicere ex hac terra.
Quamobrem, si libet, voca me leaenam,

Et Scyllam, quae in Tyrrheno freto habitavit:

Tuum enim, ut convenit, cor vicissim faucivi.

J. Tu quoque doles, et particeps es malorum.

M. Bene scito. Juvat autem dolor, si tu me non

Irrideas. J. O liberi, quam malam matrem habuistis?

M. O liberi, quam periistis propter patris cupiditatem.

J. Tamen mea manus non perdidit eos.

M. Sed injuria, et novae tuae nuptiae.

J. An tu voluisti propter nuptias eos occidere?

M. An tu hoc exiguum malum esse putas mulieri?

J. Quae quidem modesta sit: tibi vero omnia sunt mala.

M. Sed hi sunt mortui: hoc enim te mordebit. J. Isti

Vero sunt, hei mihi, tuo capiti daemones infesti.

M. Dii norunt, quis coeperit hoc malum.

J. Norunt sane tuum abominabilem animum.

M. Odiosus es mihi, amarulentumque tuum sermonem

Odi. J. Et ego tuum. Facilis est discessio.

M. Quomodo igitur? quid faciam? vehementer enim

Et ego cupio. J. Sine me hos mortuos sepelire, et

Lugere. M. Nequaquam, quia ego sepeliam eos hac

Manu, ferens in lucum Junonis deae Acracae, i. e.

Arcium custodis, ne quis hostium eos contumelia

Afficiat, sepulcrum revellens. Huic autem terrae

Καὶ Σκύλλαν, ἣ Τυρσηνὸν ᾠκησεν πέδον·

Τῆς σῆς γάρ, ὡς χρῆ, καρδίας ἀνθηφάμην.

Ι. Καὺτὴ γε λυπῇ, καὶ κακῶν κοινωνὸς εἶ.

Μ. Σάφ' ἴοι· λυεὶ δ' ἄλγος, ἣν σύ μὴ γελᾷς.

Ι. ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε.

Μ. ὦ παῖδες, ὡς ὠλεσθε πατρώα νόσω.

Ι. Οὐ τοίνυν ἢ μὴ δεξιά σφ' ἀπώλεσεν.

Μ. Ἀλλ' ὕβρις, οἳ τε σοὶ νεοδμῆτες γάμοι.

Ι. Δέχῃς σφε κῆξίωσας οὐνεκα κτανεῖν;

Μ. Σμικρὸν γυναικί πῆμα τῷτ' εἶναι δοκεῖς;

Ι. Ἦτις γε σώφρων· σοὶ δὲ πάντ' ἐσὶν κακά.

Μ. Οἷδ' ἐκ' ἐτ' εἰσί· τῷτο γάρ σε δήζεται.

Ι. Οἷδ' εἰσιν, οἴμοι, σῶ κάρη μιάστορες.

Μ. Ἰσασιν, ὅστις ἤρξε πημονῆς, θεοί.

Ι. Ἰασι δῆτα σὴν ἀπόπτυσον φρένα.

Μ. Στυγῇ· πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν.

Ι. Καὶ μὴν ἐγὼ σὴν· ῥάδιοι δ' ἀπαλλαγαί.

Μ. Πῶς ἔν; τί δράσω; κάρη γὰρ καὶ γὰρ θέλω.

Ι. Θάψαι νεκρὸς μοι τέσδε, καὶ κλαῦσαι πάρες.

Μ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ σφας τῇδ' ἐγὼ θάψω χερὶ,

Φέροσ' ἐς Ἡρας τέμενος Ἀκραίας θεῆς,

Ὡς μὴ τις αὐτὰς πολεμίων καθυβρίσῃ,

Τύμβος ἀνασπῶν· γῇ δὲ τῇδε Σισύφῃ

Σεμνήν ἐορτήν καὶ τέλη προσάφομεν
 Τὸ λοιπὸν, ἀντὶ τῆδε δυσσεβῆς φόνος.
 Αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τήν' Ἐρεχθέως,
 Αἰγεί συνοπήσασα τῷ Πανδίωνος.
 Σὺ δ', ὥσπερ εἰκὸς, κατθανῇ κακὸς κακῶς,
 Ἄργεος κᾶρα σὸν λείψανω πεπληγμένος,
 Πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν ἰδὼν γάμων.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ι. Ἀλλὰ σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων,
 Φονία τε Δίκη.
 Μ. Τίς δὲ κλύει σε θεὸς, ἢ δαίμων,
 Τῷ ψευδόρκε, καὶ ξειναπάτα;
 Ι. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ.
 Μ. Στείχε πρὸς οἶκός, καὶ θάπτ' ἄλοχόν.
 Ι. Στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
 Μ. Οὐπω θρηνεῖς μένε καὶ γῆρας.
 Ι. ὦ τέκνα φίλτατα. Μ. Μητρί γε, σοί δ' ἔ.
 Ι. Κᾶπειτ' ἔκτας; Μ. Σέ γε πημαίνεσ'.
 Ι. Αἶ, αἶ· φιλίῃς χρήζω σώματος
 Παίδων ὃ τάλας προσπτύξασθαι.
 Μ. Νῦν σφε προσαιδᾶς, νῦν ἀσπάζη,
 Τότ' ἀπώσάμενος. Ι. Δός μοι πρὸς θεῶν
 Μαλακῇ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.

Sisyphi constituam praeclarum festum, et sacrificia
Deinceps pro hac impia caede.

Ego vero vado in terram Erechthei,
Habitatura cum Aegio filio Pandionis. Tu vero,
Quemadmodum convenit, malus male morieris,
Percussus caput tuum reliquis navis Argus,
Ubi videris miserum exitum mearum nuptiarum.

A N A P A E S T I.

J. Sed te Erinnyes perdat filiorum,
Caedisque vindex Iustitia.

M. Quis vero deus, aut daemon audiet te
Perjurum, et deceptorem-hospitum?

J. Hei, hei scelestae et interfecitrix-liberorum!

M. Vade domum, et sepelias uxorem tuam.

J. Vado, orbatus duobus pueris.

M. Nondum lamentaris satis; expecta et senectam.

J. O charissimi liberi. M. Matri quidem, tibi vero

Nequaquam. J. Et tamen eos occidisti? M. Ut tibi

Nocerem. J. Heu, heu, cupio charum os

Miser ego liberorum complecti.

M. Nunc ipsos alloqueris, nunc salutas,

Tunc repellens. J. Da mihi per Deos

Ut possim attingere tenerum corpus liberorum.

M. Non licet : frustra a *te hac* verba sunt projecta.

J. O Jupiter, audis haec, quomodo repellimur.

Et qualia patimus ab execranda,

Et interfectrice liberorum hac leaena ?

Sed quantum saltem licet, et possum,

Haec lamentor, et concitus feror,

Obtestans deos, quod me

Liberos, quos necasti, prohibes

Attingere manibus, et sepelire mortuos,

Quos utinam ego nunquam genitos

A te perditos vidissem.

C. Multarum *rerum* Jupiter *est* dispensator in coelo,

Multaque praeter spem perficiunt Dii,

Et sperata non fiunt,

Eorum vero, quae non sperantur, Deus exitum

Invenit. Talis evasit haec res.

F I N I S.

Μ. Οὐκ ἔστι μάτην ἔπος ἔρριπται.

Ι. Ζεῦ, τὰδ' ἀκούεις, ὡς ἀπελαυνόμεθ',

Οἷά τε πάχομεν ἐκ τῆς μυσαρᾶς

Καὶ παιδοφόνος τῆσδε λεαίνης;

Ἄλλ' ὅποσον γῆν πάρα, καὶ δύναμαι,

Τάδε καὶ θρηνῶ, ἀπιθοάζω,

Μαρτυρόμενος δαίμονας, ὥς μοι

Τέκνα κτείνας, ἀποκωλύεις

Ψαῦσαι τε χεροῖν, θάψαι τε νεκρὸς,

Οὓς μή ποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον

Ἐκ σὲ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

Χ. Πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν ὀλύμπῳ,

Πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί.

Καὶ τὰ δοκηθέντ' ἐκ ἐτελέσθη,

Τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον εὗρεν θεός.

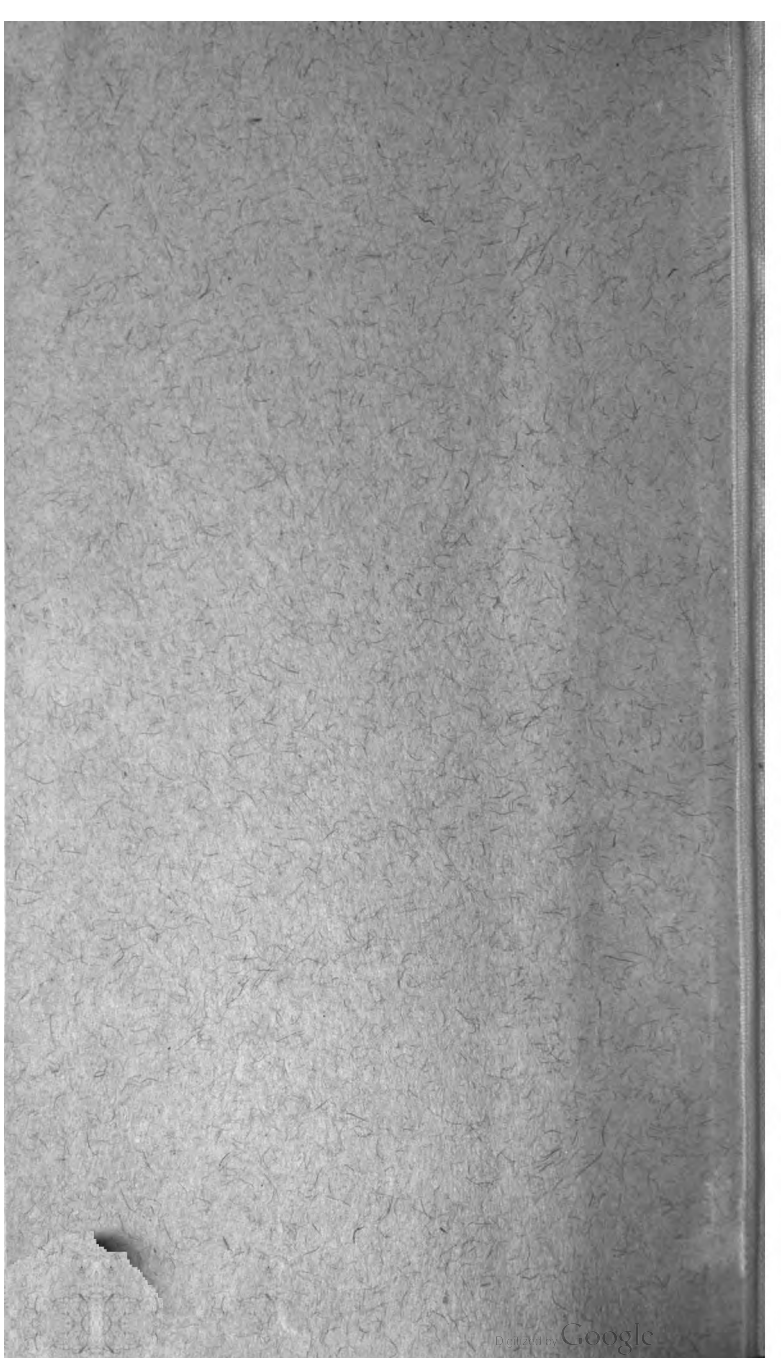
Τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.

Τ Ε Λ Ο Σ.

SS

3

SEP 20 1928

